

CUPRINS

Constantin Rădulescu	
DOMENII DE ACȚIUNE ALE CRIMINALITĂȚII ORGANIZATE	3
Stelian Barbu	
IMPREUNA PE ACELAȘI DRUM	6
Stelian Barbu	
ANALIZA ACTIVITATII INSTRUCTIV-EDUCATIVE PENTRU ANUL SCOLAR 2004-2005	7
Marian Badea	
ARHITECTURA NORMATIVĂ A PROBAȚIUNII DIN ROMÂNIA	11
Octavian Pop	
ASPECTE CRIMINOLOGICE PRIVIND PEDOFILIA. MITURI DESPRE PEDOFILI	13
Octavian Pop	
SFÂNTA TREIME – IZVORUL SUPREMEI IUBIRI ȘI MODEL DE UNITATE CREȘTINĂ	26
Roxana Adela Constantinescu	
IMAGINEA EVREULUI ÎN CULTURA ROMÂNĂ	34
PROGRAM DE TABĂRĂ	36
DERULAREA PROGRAMULUI DE TABĂRĂ „CULTURĂ, EDUCAȚIE, RELIGIE”	37

PROGRAM DE REINTAGRARE SOCIALĂ A MINORILOR INTERNAȚI ÎN CENTRUL DE REEDUCARE GĂEȘTI “VACANȚA REABILITĂRII”	43
DERULAREA PROGRAMULUI DE TABĂRĂ „VACANȚA REABILITĂRII”	44
PROGRAME DE INTERVENȚIE EDUCATIVĂ DERULATE ȘI ÎN CURS DE DERULARE	47
PROGRAME PENTRU ACTIVITĂȚILE OCUPAȚIONAL–PRACTICE ȘI DE EXPRESIE	58
PROGRAME PENTRU ACTIVITĂȚI DE CUNOAȘTERE ȘI DEZVOLTARE SOCIALĂ.....	63
PROIECTE DE ACTIVITATE EDUCATIVĂ DESFĂȘURATE ÎN CURSUL ANULUI.....	66
Octavian Pop	
ÎN SLUJBA SEMENILOR - Activitatea de consiliere și asistență religioasă desfășurată la C.R.Găești de p.c. preot militar dr.OCTAVIAN POP - capelanul unității, în anul 2005	69

DOMENII DE ACȚIUNE ALE CRIMINALITĂȚII ORGANIZATE

Comunitatea internațională a fost pusă în fața unei economii „subterane” de mare anvergură, caracterizată prin infiltrarea piețelor economico-financiare de către structurile criminale în încercarea acestora de a prelua controlul asupra unor importante sectoare economice interne și internaționale. Procesul este vast, bazat pe tranzacții financiare globale în continuă creștere. Piețele financiare internaționale cuprind în fiecare zi în valoare de sute de miliarde de dolari, din care numai o mică parte par a fi operațiuni de comerț ilicit. Restul se bazează pe capital speculativ, lichid și semilichid, investit pe termene scurte și care garantează anonimatul investitorilor.

Eliminarea restricțiilor și controlului asupra investițiilor străine, dezvoltarea tehnologiei electronice de transmitere a informațiilor financiare, transnaționalizarea celor mai mari bănci constituie parte din cei mai importanți factori ce determină creșterea acestei imense mase monetare speculative. Amploarea acestui fenomen cât și complexitatea lui sunt de natură să descurajeze orice încercare de control statal și creează condițiile propice de marcare a banilor proveniți din afaceri ilicite, traficul de droguri, arme, carne vie, cu autoturisme de lux furate, escrocherii, camătă, taxă de protecție etc.

Traficul de droguri

Apreciind vânzările internaționale de droguri la aproximativ 122 miliarde de dolari anual, grupul de lucru al Comunității Europene consideră că peste 85 de miliarde \$ reprezintă profitul net care urmează a fi „spălat” prin tehnici specifice. Estimările au fost făcute prin metode directe și indirecte,

care au luat în considerație producția mondială de droguri, nevoile de consum al utilizatorilor și cantitățile aproximative de stupefiante vândute anual.

Piața drogurilor este extrem de diversă, atât ca localizare geografică, cât și datorită diversității de substanțe cuprinse în această categorie.

Cele mai utilizate droguri sunt:

- **Anestezicele** - care acționează asupra creierului determinând blocarea transmisiunilor nervoase, pierderea senzațiilor ori inconștiența;

- **Narcoticele** - produc insensibilitate la durere și elimină anxietatea și emoția;

- **Barbituricele** - sunt droguri sedativ-hipnotice, care determină rela-xarea sistemului nervos central și produc somnolență;

- **Tranchilizantele** - au calitatea de a elimina stările de anxietate, reduc tensiunea și relaxează organismul;

- **Canabis** (Marijuana) - este produsă din cânepă indiană, o plantă care crește în multe zone ale lumii;

- **Halucinogenele** - sunt droguri atât naturale cât și sintetice care produc halucinații vizuale, sentimente de depersonalizare, senzații de ieșire din propriul corp;

- **Cocaina** - este un halucino-gen obținut dintr-o plantă sud-americană numită cocă;

- **Amfetaminele** - sunt droguri sintetice care stimulează sistemul nervos central, producând reacții fizice intense.

Toate drogurile sunt periculoase întrucât, fiind substanțe psihoactive care creează dependență, subminează grav, uneori fatal, sănătatea consumatorilor.

Crima organizată este implicată în traficul internațional de droguri

la toate nivelurile, dar mai ales în ceea ce privește importul, prelucrarea și vânzarea acestora.

Traficul de arme, muniții, materiale explozive și radioactive

Dezvoltarea pieței globale a drogurilor s-a făcut în paralel cu acelea ale traficului ilegal de arme, muniții, materiale explozive și, uneori, radioactive, ale guvernelor, mișcărilor de rezistență, formațiunilor de guerilă și trupelor de mercenari din lumea a treia, prin intermediul comercianților, oamenilor de afaceri și serviciilor secrete, care obțin profituri considerabile în urma acestor tranzacții. Aceasta este o oportunitate excelentă pentru structurile crimei organizate de a se interfera și a-și folosi rețelele, locurile secrete de depozitare și proprii specialiști, pentru a obține câștiguri enorme.

Fenomenul cunoaște evoluții interesante în ultimul deceniu. Astfel, traficul ilegal de armament crește în intensitate și produce beneficii uriașe importatorilor și intermediarilor, atunci când părțile aflate în conflict sunt supuse embargourilor.

Alte surse importante de venituri ilicite pentru crima organizată îl constituie traficul obiectelor de patrimoniu cultural, răpirile de persoane, prostituția și proxenetismul, camăta, evaziunea fiscală, iar în ultimul deceniu a reapărut pirateria, mai ales în țările asiatice.

„Spălarea banilor”

„Spălarea banilor” este o expresie de origine americană, care desemnează reinvestirea în afaceri licite a banilor obținuți din afaceri ilicite, utilizând în acest scop circuite financiare interne și internaționale complicate.

Fenomenul „spălării banilor” a apărut ca o consecință logică a existenței unei criminalități orientate spre profit, caracterizată printr-un anumit nivel de sofisticare, existentă, în principal, în societățile dezvoltate economic și dotate cu sisteme financiar-bancare evolute.

Complexitatea acestui fenomen este de natură să descurajeze orice încercare de control statal și creează condiții de camuflare a banilor proveniți din acțiuni ilicite.

Tehnicile utilizate pentru „spălarea banilor” sunt de o mare diversitate și este de presupus că multe dintre ele sunt necunoscute specialiștilor de control financiar și antiinfracțional.

În mod esențial, tehnica de bază cuprinde trei etape succesive:

1. Înființarea unor conturi colectoare în care se efectuează depozite bancare ce urmează a fi transferate. Aceste conturi au rol de paravan și, de regulă, ele sunt înființate pe numele unor societăți comerciale fictive, motiv pentru care sunt dificil de identificat.

2. În etapa a doua, sumele din conturile colectoare sunt virate în conturi din țări străine, printr-un număr de operații a căror complexitate are drept scop să împiedice identificarea sursei reale a banilor.

3. A treia etapă vizează investirea în afaceri licite a capitalului transferat și returnarea beneficiilor care, de această dată, au aspect „curat”, ceea ce justifică întregul complex operațional.

Deși mai puțin relevante, amintim și unele tehnici secundare de „spălare a banilor”:

• **Dubla facturare** - conform acesteia, o firmă cumpără la prețuri supraevaluate bunuri sau servicii ale unei alte firme, instalată într-o țară terță, de preferință un refugiu fiscal. Acest sistem permite scoaterea din țară a unui surplus de capital. De

regulă, firma refugiu este o firmă ecran aparținând aceluiași trust.

• **Specula imobiliară simultană** - constă în obținerea unui bun imobiliar prin subevaluarea valorii sale și revânzarea acestuia după unele „îmbunătățiri” la adevărata sa valoare.

• **Câștigul dirijat** - în cazinouri legal înființate. Sistemul utilizat are la bază faptul că jetoanele pentru jocurile de noroc pot fi cumpărate, nelimitat, cu bani lichizi, în timp ce câștigurile realizate pot fi transferate, la cerere, direct în cont, proveniența lor fiind astfel justificată.

Din analiza fenomenului „spălării banilor” rezultă că, indiferent de natura infracțională a sursei de proveniență, banii „murdari” circulă în toată lumea prin aceleași canale geografice și instituționale deschise crimei organizate.

Este evidentă existența unor teorii privilegiate în acest univers financiar, unde pot fi efectuate tranzacții intense fără nici o posibilitate de control. Câteva din cele mai importante centre se află la intersecția principalelor centre comerciale ilegale și anume: Panama, Insulele Bahamas, Singapore, Hong-Kong, Elveția și Liechtenstein.

Dintre organizațiile criminale mafioate amintim:

1. Mafia italiană

Mafia este apreciată drept cea mai puternică organizație criminală, nu numai datorită numărului mare de membri, ci mai ales ca urmare a structurii sale și a capacității ei de a dezvolta strategii unitare, în ciuda articulației complexe a rețelei sale operaționale.

Prin caracteristicile sale, Mafia este singura organizație criminală italiană care oferă un model criminal valabil la nivel internațional.

Odată cu mărirea numărului de membri și sporirea mijloacelor financiare de care dispuneau, dar mai ales odată cu extinderea zonei de

influență în mediul urban, asociațiile mafioate italiene au obținut supremația și controlul formelor cele mai periculoase ale criminalității, depășind de mult granițele regionale tradiționale: COSA NOSTRA, CAMORRA în Campania și N'DRANGHETA în Calabria.

1.1. COSA NOSTRA

Mafia siciliană COSA NOSTRA este o structură bine articulată și în același timp unitară și organizată piramidal ierarhic, având la bază „familia” care controlează o parte determinantă din teritoriul în care operează sau pe care îl domină.

COSA NOSTRA operează într-un secret absolut, nedezlegat nici în prezent de autoritățile italiene, iar legea de fier a tăcerii, „omerta”, este respectată de toți, chiar și de persoanele din afara organizației care au tangență cu aceasta. Orice violare a principiului „omerta” este invariabil pedepsit cu moartea, indiferent de rangul sau poziția celor ce au divulgat secretele organizației.

1.2. CAMORRA

Instalată în provincia Campania, „camorra” desemnează societatea secretă a răufăcătorilor napolitani. Compusă dintr-o serie de organizații locale aflate adesea în opoziție, Camorra s-a consacrat mai ales traficului de droguri, în particular de cocaină. Tentativele de organizare centrală s-au soldat cu un eșec.

1.3. N'DRANGHETA

Este principala organizație criminală din Calabria, altă regiune din sudul Italiei, în care condițiile subdezvoltării economice sunt chiar mai pronunțate decât în Campania.

N'Drangheta este specializată în răpiri de persoane urmate de răscumpărarea ostaticilor.

2. Mafia În Statele Unite ale Americii și America de Sud

2.1. COSA NOSTRA din America

Apariția unei ramuri a mafiei

siciliene în America își face simțită prezența la sfârșitul secolului al XIX-lea.

Într-un interval extrem de scurt, mafia americană a acaparat toate domeniile ce s-au dovedit rentabile pentru mafia siciliană: jocuri de noroc, prostituție, trafic de droguri, contrabandă, protecția forțată a întreprinderilor.

În America există circa 24 de familii aparținând COSA NOSTRA și care își împart între ele teritoriul SUA.

Principalele familii mafioate din SUA sunt:

a) În New York:

- *Familia Gambino* - este cea mai puternică și mai veche dintre clanurile mafioate new-yorkeze; a fost fondată de CARLO GAMBINO;

- *Familia Banana* - a fost fondată de JOE BONANO;

- *Familia Colombo* - a fost fondată de JOSEPH COLOMBO;

- *Familia Genovese* - are ca fondator pe VITO GENOVESE;

- *Familia Luccheze* - fondată de THOMAS LUCCHEZE.

b) În New Jersey este teritoriul familiei Deca Valcante.

c) În Florida este foarte puternică familia Trafficante, fondată de SANTOS TRAFFICANTE.

d) În New Orleans este familia Marcelo fondată de CARLOS MARCELO;

e) În Chicago, New Mexico și zone din California autoritară este familia Giancara fondată de MEMO GIANCARA.

Pe lângă COSA NOSTRA, în SUA s-au mai dezvoltat două organizații la fel de puternice pentru o perioadă: Mafia irlandeză și Mafia evreiască.

2.2. Cartelurile columbiene

Ca și „familiile” mafioate - italiene și americane, organizațiile columbiene se impun prin disciplină și violență, doar că sunt considerate mult mai radicale, mai violente și fără milă.

Organizațiile columbiene poartă denumirea de CARTELURI.

a) *Cartelul CALI* - este considerat cel mai influent în domeniul traficului de droguri din emisfera vestică.

b) *Cartelul MEDELIN* - este o uniune de organizații criminale specializate în traficul de droguri.

Pe coasta de nord a Columbiei mai acționează numeroase organizații independente.

3. Mafia rusă

În Rusia, organizațiile mafioate s-au dezvoltat cel mai rapid dintre toate țările est-europene.

Crima organizată din Rusia este structurată pe cinci mari categorii de asociații criminale:

- „pseudo-antreprenorii” - se ocupă cu afacerile financiare;
- „gangsterii” - scot profit prin comiterea actelor de „racketing” (racheți);
- „jefuitorii” - acționează în domeniul sectorului public sau privat al statului prin devalizarea sau însușirea unor bunuri ale acestuia;
- „corupții” - sunt grupuri de persoane oficiale care acordă organizațiilor criminale avantaje ilegale;
- „coordonarea” - sunt nașii care asigură conducerea activităților ilegale.

4. Mafia asiatică

4.1. Mafia Chineză - sunt considerate cele mai vechi societăți criminale asiatice.

Organizațiile chineze conduc și crima organizată în Vietnam, Thailanda, Laos, Birmania, Filipine, Macao și Malaysia.

Triadele au o organizare tipic asiatică; toate gradele din triadă au un cod numeric, de la cel mai mic număr la cel mai mare (49-498).

Lupta împotriva mafiei chineze este mai grea decât împotriva mafiiilor americane, italiene și rusești datorită limbajului și caracterului dârz, fanatic al celor anchetați.

4.2. Mafia japoneză

Yakuza, denumită și Borio-cudan, este o organizație care săvârșește fapte ilicite printr-o organizare în bande ce-și creează zone speciale de influență și uzează fără ezitare de violență extremă.

Legăturile organizației cu viața politică, socială, culturală, este o piedică în distrugerea ei. Membrii Yakuzei sunt tatuați pe tot corpul cu dragoni, șerpi, figurine mitologice, iar dacă ei cred că nu rezistă la interogatorii se sinucid.

4.3. Grupări criminale vietnameze și coreene

Sunt cele mai tinere grupări criminale asiatice.

Cea mai cunoscută grupare vietnameză este BORN TO KILL (BTK) și ea acționează pe coasta de est a SUA.

4.4. Mafia română

În România de astăzi, în care situația economică instabilă și inflația determină o inegalitate frapantă, o bună parte a populației trăind în sărăcie, numeroși oameni fiind stăpâniți de sentimente de nesiguranță și puternică frustrare, promovarea liberei concurențe, a spiritului competitiv a avut, desigur, pe lângă efectele pozitive, și un revers nedorit. Pe baza acestui sistem social, politic, cultural propice, s-au putut dezvolta organizațiile de tip mafiot în România.

4.5. Mafia roșie

Organizația Rachine Brandwain se remarcă printre cele nouă grupări mafioate rusești și este cea mai răspândită.

Grupările denumite „RACKET” sunt specializate în obligarea, prin mijloace deosebit de violente ori amenințări grave, a patronilor prosperi să accepte „protecția” împotriva altor bande de răufăcători sau infractori izolați, pretinzând periodic sume de bani foarte mari.

4.6. Mafia galbenă

O grupare etnică aproape

ermetică, cu implicații directe în peisajul infracțional din țara noastră și cu riscuri de a se manifesta tot mai periculos, pe principii mafiote, o reprezintă cetățenii chinezi sau, mai bine zis, „pionierii triadelor”.

Măsurile împotriva lor sunt reduse datorită faptului bine știut în ceea ce privește dârzenia lor, fanatismul și a limbii care prezintă peste 1000 de dialecte vorbite.

4.7. Grupările internaționale arabe și turcești

Se remarcă prezența activă în sfera mării criminalități a unor arabi și turci, implantați în România cu scopul de a comite infracțiuni și a domina comunitățile arabe și turcești stabilite în diferite localități din țară.

4.8. Mafia țigănească

O amenințare deosebită pentru societatea română o reprezintă implicarea tot mai profundă în sfera criminalității și mai ales în cea a infrac-

țiunilor de mare violență a țiganilor.

Țiganii reprezintă cea mai filialică minoritate din România. Ei reușesc să influențeze justiția prin coruperea unor polițiști, sumele mari de bani obținute de țigani prin mijloace necinstite dându-le posibilitatea să facă cheltuieli ostentative.

Organizațiile criminale fac parte din peisajul vieții noastre și vor dăinui atât timp cât condițiile sociale, economice și politice ale omenirii nu se vor îmbunătăți substanțial.

Crima organizată capătă o extindere și o diversificare deosebită în ultimii ani, devine o trăsătură caracteristică vieții contemporane din România.

România, fiind o țară de tranziție, reprezintă terenul prielnic pentru activități mafiote, legislația statului

român având carențe în ceea ce privește combaterea unor asemenea grupări mafiote.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

Costică Păun, Gheorghe Nistoreanu: „Criminologie”, Editura Europa Nova, Jugo, 1996

Iancu Tănăsescu, Camil Tănăsescu, Gabriel Tănăsescu: „Criminologie”, Editura ALL BECK, București, 2003

Ion Oancea: „Probleme de criminologie”, Editura ALL EDUCAȚIONAL, 1998

Rodica Stănoiu: „Criminologie”, Editura OSCAR PRINT, București, 1995

Rodica Stănoiu: „Tranziția și criminalitatea”, Editura OSCAR PRINT, București, 1997

***Inspector șef principal,
CONSTANTIN RĂDULESCU***

“IMPREUNA PE ACELASI DRUM”

În perioada 03-05 noiembrie 2005 un colectiv de 11 cadre didactice de la Centrul de Reeducare Gaesti a efectuat un schimb de experiență la Centrul de Reeducare de la Buzias, în cadrul programului „IMPREUNA PE ACELASI DRUM”

Agenda programului a fost următoarea:

03.11.2005 – deplasarea de la Găești la Buzias;

04.11.2005 – Prima parte a zilei a fost dedicată discuțiilor în plen și pe colective de lucru, fiind prezentate principalele tipuri de programe educative și activități care se derulează în cele două centre de reeducare. Directorul Centrului de Reeducare Buzias a prezentat principalele aspecte de noutate care sunt specifice acestui centru, apoi a fost urmat un film de prezentare a centrului.

Au fost abordate probleme de interes comun și au fost prezentat dosarul de dezvoltare personală experimentat la acest centru.

Dezbaterile au fost continuate după vizitarea centrului, în cadrul a două colective de lucru, primul format din invatatorii celor două centre iar cel de al doilea format din profesorii care își desfășoară activitatea în cele două

centre, cu care ocazie au fost dezbătute aspecte concrete privind adaptarea programelor școlare, proiectarea activităților educative și folosirea metodelor interactive în activitățile didactice.

În partea a doua a zilei au fost prezentate activități demonstrative de către instructorii educatori de resocializare, activități care au constituit o altă bază de discuții.

Programul zilei s-a finalizat cu o vizită în stațiunea Buzias, fiind prezentată și expoziția de icoane pe sticlă, expoziție realizată de către minorii internați în Centrul de Reeducare Buzias și organizată în noua biserică din Buzias.

05.11.2005 – orele 8,30-11,00 – s-a realizat o vizită de documentare în municipiul Timisoara.

orele 11,00-20,00 – deplasarea la Găești.

Pe timpul deplasării s-au vizitat principalele obiective turistice (Stațiunea Herculane, municipiul Sibiu – centrul cultural – istoric, Mănăstirea Cozia).

Materialele și informațiile dobândite pe perioada deplasării vor fi utilizate în pregătirea și realizarea orelor de dirigiență și a activităților educative.

Pe timpul derulării activităților s-au desprins următoarele concluzii:

- necesitatea reactualizării Protocolului încheiat între Ministerul Justiției și Ministerul Educației și Cercetării;
- necesitatea elaborării unor programe școlare adaptate particularităților acestei categorii de elevi;
- elaborarea metodologiei privind organizarea și desfășurarea cursurilor de alfabetizare în conformitate cu planul de învățământ aprobat prin OMEC nr.3529/2001;
- identificarea unor posibilități de profesionalizare a minorilor, inclusiv a celor care nu au absolvit ciclul gimnazial;
- necesitatea participării la cursuri de formare axate pe utilizarea metodelor interactive, organizate cu

participarea specialiștilor pe probleme de reintegrare socială;

- realizarea unui schimb permanent de materiale și documente între personalul didactic din centrele de reeducare;
- permanetizarea schimburilor de experiență între colectivele de personal din centrele de reeducare care desfășoară activități instructive – educative;
- promovarea experienței pozitive a personalului din centrele de reducere și mediatizarea acestora prin publicarea de articole și studii în revistele de specialitate.

**Intocmit
STELIAN BARBU**

ANALIZA ACTIVITĂȚII INSTRUCTIV-EDUCATIVE PENTRU ANUL SCOLAR 2004-2005 (sinteza)

Argument

Dezvoltarea personală, asigurarea pentru fiecare minor internat a posibilității de a progresa în viața constituie o necesitate. Centrul de reeducare a avut permanent în vedere accesul fiecărui minor la o formă de învățământ dar și transferul de valori, deprinderi, atitudini și comportamente utile dezvoltării personalității acestuia.

Minorul este în centrul tuturor activităților fiind considerat principalul beneficiar, fiind integrat în activități care să promoveze viața socială normală, susținând participarea directă la activități în comunitate, întregul efort educațional având menirea de a-l pregăti pentru viață.

Activitatea de școlarizare și profesionalizare

Desfășurată conform Legii învățământului, Ordinului Ministrului Educației nr.3529/2001 prin care au fost aprobate Planurile Cadru pentru unitățile de învățământ subordonate Administrației Naționale a Penitenciarelor și Protocolului 2410/C/2001 încheiat între Ministerul Justiției și Ministerul Educației și Cercetării, activitatea de școlarizare a avut în vedere problema integrării și a reintegrării școlare a minorilor internați și a urmărit:

- crearea unei atitudini favorabile față de școală și de exigentele ei ținând cont și de faptul că minorii internați sunt marcați de eșecul școlar;
- consolidarea unei motivații care să susțină efortul minorului în activitatea de învățare;
- realizarea unei concordante între solicitările cadrelor didactice și posibilitățile minorului;

Procesul de predare-învățare a fost adaptat particularităților psiho-individuale ale minorilor, cadrele didactice adaptând curriculumul la particularitățile elevilor, contribuind la formarea unui elev care să-și activeze deprinderile de care are nevoie în activitățile de învățare, au fost utilizate acele practici școlare care au permis valorizarea minorilor ca subiecți ai propriei formări.

S-a avut în vedere realizarea unei evaluări obiective și cât mai corecte atât în faza inițială cât și periodic, pentru a urmări dezvoltarea minorului și a interveni la timp și eficient.

Organizarea școlară

La începutul anului școlar 2004-2005 au fost constituite următoarele clase:

- 3 clase – curs alfabetizare I-IV simultan, din care una pentru minore;
- 3 clase la învățământul gimnazial (a Va, a VIa și VII-VIII învățământ simultan)
- 1 clasă anul II profesională meserie – lacatus mecanic – pentru minorii absolvenți ai învățământului gimnazial această formă aflându-se în lichidare (începând cu anul școlar actual se aplică noul curriculum pentru S.A.M.)

Minorele fiind în număr redus au constituit o singură clasă la învățământul cu frecvență redusă, urmând în paralel și cursul pentru inițiere în meseria de confecționer lenjerie.

Dinamica efectivelor de elevi a fost:

Nr de elevi inscisi la inceputul anului scolar :

* I-IV- 31 elevi din care 8 eleve;

* Gimnaziu-37 elevi di care 7 eleve la invatamant cu frecventa redusa;

* profesionalizare 6 elevi (4 elevi profesionala ;2 elevi curs initiere)

* 8 eleve-curs initiere confectioner lenjerie.

* In semestru I a fost inscisi la cursurile liceale in clasa a IX la Grupul scolar C.Angelescu Gaesti, un minor

La sfarsitul anului scolar situatia este urmatoarea:

La invatamantul primar: 28 elevi ramasi inscisi; elevi promovati 26 ;elevi cu situatia neancheiata (din cauza prezentei) 2;

La invatamantul gimnazial:

30 elevi ramasi inscisi ;elevi promovati 26 ; elevi cu situatia neincheiata (din cauza prezentei) 4.

Rezultatul la testele nationale:

Elevi inscisi	7
Elevi prezentati	6
Elevi care au promovat	1

Respectand planul managerial au fost realizate conform termenelor stabilite urmatoarele masuri :

-organizarea colectivelor de elevi;

-repartizarea invatatorilor si dirigintilor la clase;

-repartizarea salilor de clasa;

-constituirea catedrelor si incadrarea cu personal didactic;

-intocmirea orarului scolii;

-repartizarea rechizitelor si manualelor;

-Intocmirea documentelor de proiectare si planificare a activitatii;

-intocmirea graficului profesorilor de serviciu in scoala si stabilirea responsabilitatilor pentru acestia si pentru instructorul educator de serviciu ;

-efectuarea instructajului de protectia muncii si P.S.I.

Incadrarea cu personal didactic a fost urmatoarea:

-13 titulari; (unul cu 2/3 norma didactica prof. Razorea Antonel):

* 3 invatatori;

* 8 profesori;

* 2 maistri instructori.

Pregatirea metodică si de specialitate :

Activitatea metodică si de perfectionare s-a derulat atat la nivelul centrului cat si la nivelul C.C.D. Dambovita.

La nivelul centrului au fost constituite 3 comisii metodice (comisia profesori gimnaziu,comisia invatatori, comisia

diriginti) la care s-a adaugat comisia educatori.Constituind o importanta modalitate de perfectionare a personalului didactic activitatea metodică la nivelul scolii s-a materializat in desfasurarea de lectii demonstrative si prezentarea de referate metodice, accentul fiind pus pe promovarea metodelor didactice activ-participative.

Un numar de 4 cadre didactice au fost inscise pentru obtinere gradelor didactice (2 pentru gradul didactic I si 2 pentru gradul al II lea). Dintre acestia domnul profesor Razorea Antonel a obtinut gradul didactic II, iar domnii Radulescu Adrian si Bucurescu Dorel au depus lucrarile in vedere sustinerii inspectiei speciale pentru gradul I.

Activitatea de profesionalizare a minorilor

Activitatea de profesionalizare a avut ca obiectiv formarea de deprinderi si abilitati practice precum si obisnuirea minorilor cu activitati practice utile.

Activitatea de profesionalizare s-a desfasurat pe doua componente si anume;

- preprofesionalizare -la invatamantul gimnazial si abilitati practice la invatamantul primar ;

- profesionalizare –materializata prin :

*cursul de initiere in meseria de confectioner lenjerie- organizat cu minore le de la invatamantul cu frecventa redusa;

*anul II scoala profesionala –meseria lacatus mecanic - pentru minorii absolventi de gimnaziu

Prezenta analiza este o sinteza a activitatii instructiv educative reliefand puncte tari dar in acelas timp are in vedere si puncte slabe pe care va trebui sa le eliminam:

Puncte tari:

-incadrare cu personal didactic titular,cu experienta atat la catedra cat si in activitatea de reeducare a contribuit la desfasurarea unei activitati consistente si la obtinerea de rezultate bune ;

-numarul mic de elevi la clasa a permis abordarea individuala ;

-baza materiala existenta (laboratoare, cabinete, ateliere) cu toate ca nu este modernizata a asigurat cresterea eficientei demersului didactic;

Puncte slabe:

- materialul didactic nu este adus la nivelul cerintelor actuale din sistemul national de invatamant ;

-insuficienta promovare a exemplilor de buna practica ;

-comunicarea intermitenta atat pe orizontala cat si pe verticala ;

Aceste puncte slabe vor sta in atentia colectivului didactic si constituie obiective operationale ale planului de munca pentru anul scolar 2005-2006 .

Oportunitati :

- Optimizarea comunicarii ;
- Optimizarea calitatii demersului didactic ;
- promovarea metodelor interactive ;
- optimizarea bazei material didactice
- disponibilitatea echipei didactice pentru a continua

reforma lectiei

Amenintari :

- lipsa interesului pentru scoala manifestat de un numar mare de minori(majoritatea minorilor fiind marcati de esecul scolar) ;
- diminuarea interesului cadrelor didactice pentru initiativa , lipsa determinata in buna masura de restrangeria de activitate.

Activitatea educativă și extrașcolară

Procesul educational este un act de socializare, de formare, de dezvoltare a personalitatii si de cultura-lizare.

Toate activitatile desfasurate in centru dar si in afara acestuia au avut drept scop formarea unui set de valori stabile si coerente, care sa determine conduite favorabile, un stil de viata sanatos-mental emotional, fizic si socio –moral.

Obiectivele strategice au fost :

- educatia pentru sanatate ;
- educatia civica ;
- educatia cultural-artistica ;
- promovarea unei atitudini ecologice
- educatia prin sport

Aceste obiective stratigice au fost realizate prin activitatile planificate si proiectate in partea a doua a programului zilnic si desfasurate de catre instructorii educatori prin tematica orelor de dirigentie, prin valorizarea laturii educative a disciplinelor de specialitate, prin activitatile de cerc si prin activitatile desfasurate pe perioada vacanțelor scolare. ,dar si prin activitatea permanenta desfasurata de membrii echipei tehnice.

Colectivul de instructori-educatori format din 19 (din cei 20 instructori educatori incadrati unul aflandu-se in concediu pentru cresterea copilului) instructori educatori, din care 4 la sectia minore , a fost coordonat si monitorizat in acest an scolar de catre domnul Florin Ispas.

Pentru realizarea scopului internarii inca din perioada de carantina medicala incepe cunoasterea minorului si se contureaza primele interventii concretizate in activitati de cunoastere, de creionare a profilului

psihologic al minorului, de invatare a normelor de comportare in centru prezentarea R.O.I., toate acestea in cadrul programului» Chiar de acum incepe drumul tau spre libertate” - desfasurat de catre echipa tehnica

Interventia educativa este continuata dupa repartizarea minorului la clasa urmarindu-se aplicarea unui demers coerent prin:

- cunoasterea si respectarea normelor de igiena personala si de grup;
- constientizarea drepturilor pe care minorii le au pe perioada internarii ;
- respectarea regulilor de baza ,precum si a legilor ;
- armonizarea sistemului propriu de valori cu cel promovat de societate ;
- constientizarea asumarii de roluri si respon-sabilitati ;
- stimularea unui comportament individual si social ecologic sanatos ;
- formarea unei atitudini pozitive fata de sport ;
- promovarea sportului ca model de toleranta si fair-play pentru societate si ca stil de viata.

In acest an scolar fiecare instructor educador a desfasurat in afara activitatilor de sprijin scolar pentru recuperarea ramanerilor in urma si formare deprinderilor elementare de comunicare, scriere si calcul matematic, miniproiecte educative cat si activitati ocupationale.

Membrii echipei tehnice au sustinut programul din perioada carantinei, programele de suport pentru minorii cu nevoi speciale :fosti consumatori de droguri, minori cu abateri comportamentale repetate, minorii vulnerabili .

Pe tot parcursul anului scolar s-a continuat si accentuat colaborarea cu parteneri externi.

Programele desfasurate atat in centru dar si in exterior au constituit exercitii practice pentru invatarea normelor sociale ,oferind alternative sociale viabile promovand norme si valori sociale precum si modele de petrecere a timpului liber.

S-a continuat colborarea cu:

- Clubul Copiilor si Elevilor Gaesti - efectuandu-se trei sedinte saptamanal (din care una cu participarea minorelor) ;
- Primaria oasului Gaesti;
- Casa de Cultura a orasului Gaesti;
- Complexul de Servicii Comunitare Gaesti;
- Grupul Scolar Agricol Gaesti;
- Protoieria Gaesti
- Manastire Viforata
- Manastirea Baldana

Activitatea moral-religioasă

A fost pe tot parcursul anului scolar 2004-2005 o

componenta importanta a programului educativ. Pe langa activitatea de asistenta si consiliere religioasa care s-a desfasurat dupa un program saptamanal in interiorul centrului , in acest an scolar s-au derulat proiectele de educatie moral-religioasa "REABILITARE PRIN CREDINTA"- "IN SLUJBA SEMENILOR" in colaborare cu Protoeria orasului Gaesti – precum si programul de excursii "Itinerar intru credinta si moralitate", coordonate fiind de preotul capelan al centrului, proiecte la care au participat toti minorii si minorele.

Activitatea cultural artistica a constituit o alta componenta importanta a activitatii din centru materializata fiind in programele complexe prezentate la 1 Decembrie , cu ocazia Sfantelor sarbatori ale Craciunului si Anului Nou, de 1 iunie si la sfarsitul anului scolar.

Pe tot parcursul anului scolar, activitatile desfasurate in afara centrului dar si cele de la sfarsit de saptamana s-au din programul din partea a doua a zilei , au inclus activitati si intregeri sportive, minorii care s-au evidentiat primind diplome.

Perioada vacantei de vara 2005 a reprezentat pentru minorii internati in centru o continuare a interventiei educative. Prioritare au fost activitatile sportive care s-au desfasurat zilnic dar au fost organizate si 6 competitii sportive.

Pe perioada vacantei de vara au fost organizate doua tabere la Manastirea Viforata – tabere organizate prin straduinta parintelui capelan in cadrul proiectului « Cultura , Educatie, Religie » la care au participat cate 5 minori.

In cadrul protocolului de colaborare cu Palatul National al Copiilor Bucuresti s-a desfasurat in perioada 12-22 august 2005 etapa a III a Proiectului "Expeditie in Carpati" la care au participat 10 minori alaturi de 10 minori de la C.R. Buzias, 12 copii de la Cercul de Orientare Turistica Bucuresti si 7 copii de la Fundatia » Casa Florian ».

De asemenea tot pe perioada vacantei de vara au fost organizate prin grija preotului capelan 16 activitati in comunitate la care au participat 255 minori.

La activitatile din afara centrului la cele ocupationale si recreative au fost prezenti alaturi de personalul educativ si agenti supraveghetori pentru aportul adus aducandu-le multumiri.

Starea disciplinară

Starea disciplinara a fost situata intr-o zona de normalitate , numarul abaterilor disciplinare fiind redus in acest an scolar, fiind cel mai mic din ultimii ani, cauzele abaterilor fiind analizate in sedintele lunare ale consiliului profesoral, identificandu-se si metode de interventie in diferite situatii.

Colaborarea cu familiile minorilor

Un accent deosebit a fost pus si in cursul acestui an scolar pe relatia cu familiile minorilor, considerand familia un partener in educarea si integrarea sociala a acestora.

A fost organizate doua sedinte cu parintii , participarea fiind in jur de 45%.

Activitatea educativa a avut insa si puncte slabe :

-tendinta de a cobori nivelul activitatii educative fapt care a mai fost semnalat ;

-insuficienta monitorizare a activitatii desfasurate de catre educatori;

-insuficienta comunicare intre factorii educativi de la clasa, precum si intre acestia si membrii echipei tehnice;

-familiile minorilor nu au constituit totdeauna un partener real in activitatea de recuperare a minorilor.

Aceste neajunsuri vor constitui preocupari ale noastre si puncte de plecare in proiectarea planului de masuri pentru anul scolar 2005-2006.

Activitatea de secretariat

S-a desfasurat in conformitate cu Regulamentul de Organizare si functionare a unitatilor de invatamant preuniversitar si cu ordinele Administratiei Nationale a Penitenciarelor, asigurand completarea evidentelor , transmiterea situatiilor statistice la timp catre Inspectoratul Scolar Dambovita, A.N.P., raspunzand in timp util petitiilor adresate scolii precum si redactarea documentelor necesare bunei desfasurari a activitatii sectorului educativ.

Activitatea bibliotecii

Activitatea de schimb de carte a fost asigurata de bibliotecarul centrului in baza unei planificari ce a permis fiecarei grupe de minori accesul saptamanal.

De asemenea a fost asigurata distribuirea presei.

Nr. volume	15628
volume intrate	21
volume imprumutate	516
nr utilizatori inscrisi	236

Numarul de cititori in acest an scolar a fost 182.

Bibliotecarul centrului a coordonat si activitatea unui cerc literar cu sedinte saptamanale.

Întocmit
Director adjunct invatamant
STELIAN BARBU

ARHITECTURA NORMATIVĂ A PROBAȚIUNII DIN ROMÂNIA

I. Introducere

Ca în orice arhitectură, în regulamentul probațiunii se reflectă condițiile sociale și economice existente în momentele construirii.

Dintr-o sociologie a dreptului apar moduri diferite de a pune probleme ca cele enumerate: "Privind dreptul ca pe un fenomen juridic, trebuie să-l dezavuiăm de eticheta simplistă pusă pe normativitate. Dreptul modern este mai amplu decât vectorul său - norma juridică. El cuprinde judecățile particulare, comandamentele individuale, interese de scurtă perspectivă și, uneori, chiar contrainterese." (V. Ciucă).

Arhitectura normativă, asupra căreia ne îndreptăm privirea, este a Serviciului de Reintegrare Socială și Supraveghere - corespondent, și nu simplă translație a Probațiunii. Către o prezentare a S.R.S.S. tinde lucrarea de față.

II. Sociologia cunoașterii

Opțiunea este pentru triumfularizare: "Ideea că sistemele ar trebui să fie construite arhitectonic a fost propovăduită de la Kant încoace, dar eu nu cred că s-a înțeles până la capăt sensul acestei maxime. Ceea ce aș recomanda este ca un om care dorește să formuleze o opinie cu privire la anume probleme fundamentale să treacă în revistă, mai întâi de toate, cunoașterea umană și să ia în seamă toate ideile valoroase din toate ramurile științei" (Ch. Peirce).

Analiza documentelor sociale urmează a se desfășura în cadrul sociologiei cunoașterii din viziunea lui Peter L. Berger și a lui Thomas Luckman.

Generozitatea, deschiderea cadrului teoretic constituie, pentru cercetător, o mare atracție: "Sociologia cunoașterii înțelege realitatea umană ca

fiind o realitate construită social." (Berger & Luckman).

Cercetarea pornește în ipoteza că tratarea, pe calea deducției de probabilitate și pe calea abducției, a "Regulamentului de aplicare a dispozițiilor Ordonanței nr. 92 / 2000 privind organizarea și funcționarea serviciilor de reintegrare socială a infractorilor și de supraveghere a executării sancțiunilor neprivative de libertate", ar putea conduce la optimizarea normelor specifice S.R.S.S. și a funcționării instituției.

III. Analiza de conținut a "Regulamentului"

Limbajul apare, în viziunea lui P. Berger și a lui Th. Luckman, ca fiind "născut" din viața cotidiană. Și, în principal, la ea se raportează.

Fără a-i nega flexibilitatea, se vorbește despre puterea de tipizare a limbajului, ceea ce permite includerea experiențelor personale în categorii largi, care au înțeles și pentru cei din jur. Pe scurt, "anonimizează experiențele" și "integrează într-un întreg cu sens" diferite zone de realitate cotidiană.

Limbajul are putere de actualizare, în orice moment.

Dar, mai ales, "construiește enorme edificii de reprezentare simbolice, care domină de la mare înaltime realitatea vieții cotidiene" (Berger & Luckman, p.52).

Analiza de conținut, sau tratarea cantitativă a unui material simbolic calitativ, poate fi aplicată în arhitectură, vestimentație, imagine, dar este proprie documentelor ce conțin informație complexă: literatură, corespondență personală, mass-media, rapoarte, legi, decrete.

În acest studiu, documentul social este unul oficial, scris:

"Regulamentul de aplicare a

dispozițiilor Ordonanței nr. 92 / 2000 privind organizarea și funcționarea serviciilor de reintegrare socială a infractorilor și de supraveghere a executării sancțiunilor neprivative de libertate", așa cum apare în *Monitorul Oficial al României*, anul XII - nr. 651, din data de 13 decembrie 2000, și prezentat ca *Anaxa 3* a lucrării de față.

Grila de categorii, urmărită în analiză, cuprinde: *controlul social, semnul, norma, metodologia*.

Ipotezele care au condus la construirea acestei grile sunt prezentate în fiecare din următoarele patru subcapitole.

Privind analiza de conținut ca pe o formă de căutare, s-a optat pentru căutarea binară - cunoscută ca fiind cea mai eficientă - astfel: *risc/siguranță, prezentare/reprezentare, competență/permanență, individualism/sistemic, perechi corespunzătoare* categoriilor enumerate.

Unitățile de analiză sunt următoarele:

- * unitatea de înregistrare - cuvântul;
- * unitatea de numărare - paragraful.

Nu s-a ținut cont de orientarea pozitivă, negativă sau neutră a unității de înregistrare, alegere susținută de alcătuirea grilei de categorii.

III.1. Controlul social: risc / siguranță

Ipoteză: În exercitarea controlului social, creșterea sentimentului de siguranță poate fi asociat cu estimarea riscurilor.

Mijloacele controlului social sunt clasificate în trei categorii:

- psihosociale, vizând respectarea din convingere a normelor și a regulilor de conduită;
- instituționalizate, folosind constrângerea și presiunea;

- neinstituționalizate, precum obiceiurile, cutumele sau tradițiile.

Acestea sunt clasificări uzitate în literatura de specialitate.

Este de subliniat, însă, posibilitatea combinării mijloacelor controlului social, cu punerea de accent pe una sau pe alta dintre categoriile enumerate mai sus. Această posibilitate este oferită SRSS și organizațiilor neguvernamentale, în colaborare, prin instituirea respectării măsurilor de supraveghere și a obligațiilor impuse de instanța de judecată, și prin oferirea de asistență socială și consiliere.

Supravegherea apare prin Legea 104/1992. La ea se ajunge printr-o evaluare calitativă ("pericol social") și cantitativă ("grad de pericol social"), practicată de instanța de judecată. Apoi, realizarea ei este atribuită judecătorului desemnat cu supravegherea sau altor organe stabilite de instanță. În cazul în care SRSS este unul dintre organismele specializate stabilit, se prevede, prin "Regulament", întocmirea unui plan de supraveghere care conține un capitol dedicat evaluării riscurilor. Aici este punctul în care se întâlnesc "pericolul" și "riscul".

"Riscul și pericolul constituie două părți ale aceleiași realități obiectivizate: ceea ce pentru decident apare ca risc, devine un pericol pentru potențialele victime. Relația dintre cele două concepte nu este înșa simetrică: 'pericolul', ca și 'siguranța', se constituie ca un concept reflexiv în raport cu riscul." (Luhmann, apud Luana Zamfir, în RCS nr. 1/96).

Cât despre siguranță, ea "nu există", afirmă Luhmann:

"Siguranța nu este decât o ficțiune socială, ca pereche conceptuală a riscului, doar un concept gol. Dar ceea ce aduce cu sine utilitatea acestei distincții este universalizarea unei *conștiințe a riscului*."

lată, rezultatele numărării:

În subcategoria *Risc* apar, deci, 23 de unități de înregistrare.

În 206 paragrafe se înregistrează 246 apariții din subcategoria *Siguranță*.

Raportul, 246 / 23, ar putea să conducă la o concluzie conform căreia valorizarea negativă a riscului și promovarea sentimentului de siguranță, sunt dominante față de raționalizarea - și, deci, neutralitatea - riscului.

Ipoteza de la care s-a pornit ar putea fi confirmată, însă, dacă am privi lucrurile în felul următor:

În cazul solicitării, referatul de evaluare - **dacă ar conține o evaluare a riscurilor** - ar putea influența, printr-o prezentare conformă cu situația reală, hotărârea instanței de judecată, așa încât să se ajungă la decidera "suspendării executării pedepsei sub supraveghere", dacă este cazul. Atunci, în analiza efectuată, "supravegherea" ar figura, mai degrabă, la subcapitolul *Risc*.

III.2. Semnul: prezentare / reprezentare

Ipoteză: Prezentarea precisă și reprezentarea expresivă sunt asociate, în arhitectura normativă a SRSS.

Semnul, în modelul lui Ch. Peirce, este o relație triadică dependentă de cele trei categorii: a calității posibile, a existenței reale și a gândirii mediatoare.

Cum, în teoria lui Peirce, nu sunt stabilite clase pure, existând interferențe în proporții diferite, se ajunge la observația: "**semnul este arhitectural**". (Roventa-Frumușani).

Subcategoriile binare, aici, sunt:

- a) *prezentare-spațial-descriptiv* și, respectiv,
- b) *reprezentare-temporal-narativ*.

Numărul aparițiilor din subcategoria *prezentare* este 154.

Numărul aparițiilor din subcategoria *reprezentare* este 172.

Se constată un echilibru între *prezentare* și *reprezentare*.

III.3. Norma: competența / performanța

Ipoteză: Măsura administrării este în corespondență cu asocierea dintre competență și performanță.

Competența se referă la creativitatea care respectă regulile.

Performanța este asociată realizării care schimbă regulile.

Competenței îi sunt caracteristice responsabilitatea, specializarea.

Performanța are ca trăsături răspunderea, participarea, realizarea.

Totalul aparițiilor din subcategoria *competență* este 134. Din acestea, 20% este reprezentat de "responsabilitate".

Numărul total de apariții din subcategoria *performanță* este 195; 60 dintre ele, constituie grupul (respectare, îndeplinire, executare), cu referire la măsurile de supraveghere și la obligațiile impuse de instanță.

III.4. Metodologia: individualism / sistemic

Ipoteză: Asocierea tendințelor de "individualizare" și "reintegrare" ar putea conduce la echilibrare la nivel metodologic.

În perspectiva sistemică, accentul este pus pe totalitate, întreg, sistem. În acest cadru, pot apărea interrelații care nu sunt neapărat de ordin cauzal.

Un alt concept cheie, în abordarea sistemică, este funcția, cea care se referă la "locul și rolul fiecărui element în sistem, la contribuția sa în menținerea sau transformarea sistemului."

În opoziție, individualismul metodologic vede în societate doar rezultanta acțiunilor umane, iar în fenomene sociale, doar efecte de agregare a acțiunilor individuale.

Individualizarea pedepsei poate fi executată de legiuitor, judecător, administrație penitenciară. La nivelul

individualizării administrative se disting criteriile subiective și criteriile obiective.

Prin atenția acordată persoanelor condamnate și, în special, persoanelor pentru care executarea pedepsei a fost suspendată sub supraveghere, SRSS aduce un spor în individualizare. În același timp, titulatura și denumirea activității sale - "reintegrare socială" - sunt referințe sistematice. Raportul este aproape unitar: 152 /153.

Se cuvine subliniată ponderea persoană / reintegrare: 133 /148.

IV. Comportamentul optimal, în tranziție

Echilibrul pare a fi comportamentul optimal în condițiile unui joc variabil, dinamic.

Noutatea, într-o astfel de abordare, o constituie faptul că jucătorul este în plină (re)definire a sa, ca instituție. Se adaugă, deci, "riscul înfățișării", pentru Probațiune.

Câteva repere bibliografice:

Berger, P.; Luckmann, Th., 1999, "Construirea socială a realității", Univers, București;

Ciucă, V., 1998, "Lecții de sociologia dreptului", Polirom, Iași;

Peirce, Ch., 1990, "Semnificație și acțiune", Humanitas, București;

Peretti-Watel, P., 2000, "Sociologie du risqué", Armand Colin, Paris;

Rovența-Frumușani, D., 1999, "Semiotică. Societate. Cultură", Institutul European, Iași.

MARIAN BADEA

ASPECTE CRIMINOLOGICE PRIVIND PEDOFILIA

Mituri despre pedofili

Mit: Toți pedofilii sunt bărbați.

Realitate: Deși mulți pedofili sunt bărbați, există și femei cu înclinații spre pedofilie de asemenea.

Mit: Homosexualii cu înclinații mai mari înspre abuzuri asupra copiilor.

Realitate: Nu s-a făcut o statistică evidentă în ce privește categoria socială care este predispusă mai mult la acte de molestare asupra copiilor dar studiile au indicat că cei mai mulți vinovați în acest caz sunt heterosexualii (femei și bărbați).

Mit: De obicei minorul este agresat de un străin.

Realitate: Majoritatea copiilor cunosc agresorul care poate fi ori prieten de familie ori rudă.

Mit: Toți pedofilii acționează pentru a-și satisface nevoile sexuale în ceea ce privește copiii.

Realitate: De fapt mulți nu acționează conform nevoilor sexuale ci folosesc în acest scop fanteziile.

Mit: Pedofilia nu se poate trata.

Realitate: Pedofilii pot fi tratați dacă sunt dispuși să se schimbe.

I. Termenii de Pedofilie – Pedofil

În clasificarea Internațională a Bolilor (Organizația mondială pentru sănătate), pedofilul este definit ca o persoană care, din punct de vedere sexual preferă copiii de obicei până la vârste de 13 ani.

Pe de altă parte fiecare țară, a ales o definiție a pedofilului ținând cont de vârsta până la care persoana agresată este considerată copil (la noi în țară 14 ani).

În orice caz, chiar dacă se încearcă doar o definiție a pedofiliei, acest lucru este greu de realizat din cauza ambiguităților care înconjoară acest fenomen: ambiguitatea reacției sociale și a unor instituții care se ocupă cu formarea copiilor, nesiguranța pedofilului în ce privește alibiul său pseudo-emoțional¹, subterfugiile sale profesionale, ambiguitatea în ceea ce privește victima care uneori poate oferi un aparent consimțământ, incertitudinea ce înconjoară profesia medicală și justiția.

În cele din urmă, dificultatea definirii pedofiliei este accentuată de statutul său dublu; fiind în același timp, considerată infracțiune din punct de vedere legal, dar și ca o dezordine în ce privește comportamentul sexual, din punct de vedere medical.

II. Apariția violului comis asupra copilului

În secolele XVI – VII violarea unui copil, crima adesea uitată în memorii, povestiri literare sau romane, e aproape singura care figurează în vechile procese. De altfel, nici nu e considerată ca specifică sau ținând de vreo criminalitate deosebită. Dimpotrivă, violarea unui copil nu constituia o categorie criminală distinctă în trecut: era privită la fel ca și aceea a unei femei, având aceleași

resorturi, socotită doar ceva mai gravă și mai ușor de descoperit. Nu îi este rezervată nici o denumire în afară de „violență asupra unei fete ajunse la pubertate”: bărbatul „care a răpit cu sila o fată neajunsă la pubertate merită pedeapsa ce se acordă acestei crime” ceea ce pune accentul pe virginitate.

Ceva caracteristic există totuși. Fără a crea, însă, o categorie criminală: modul de declanșare a procedurii. În acest caz simptomele fizice sunt cele ce duc cel mai adesea la depunerea plângerii: constatarea de către părinți sau tutori a unei anumite suferințe a copilului dificultatea de a se așeza ori de a merge îi determină să se adreseze unui consult medical, moșelor sau chirurgilor. Îi aparțin și alte caracteristici dar fără ca ele să facă din violarea copilului o crimă specială: rolul anturajului, cel al persoanelor consultate, avizul experților medicali printre altele: e un context ce poate complica sau împiedica urmărirea. Procesul lui Louis Tulle în 1735 ucenic sculptor, pune cel mai bine în evidență, trăsături și momente comune unui mare număr de proceduri pentru copii. O spălătoreasă pariziană, văduva Perrotin cu domiciliul în Faubourg Saint-Germain, mama unei fetițe de 11 ani, constată să fiica sa Therese „nu mânca așa ca de obicei” are dureri sub pânțele, iar „părțile sunt inflamate și umflate”. Mama presupune că e vorba de un viol. Preotul de la Saint-Sulpice, primul consultant răspunde că el „nu vrea să se amestece”. O vecină o sfătuiește să ducă fetița la moșele de la Hotel Dieu. Mama ezită, refuză, se teme de scandal și vrea să renunțe. Inițiativa unei surori mai mari face totuși ca vizita acesteia să aibă loc, urmată de o alta la o moșă legistă. Începe un proces lung care se termină prin condamnarea în contumacie a unui vecin fugit de multă vreme. Dincolo de peripețiile juridice, acest proces din 1735 redă nesiguranța tradițională a părinților, rușinea nehotărârea inițială asupra producerii, prezența mai multor personaje, printre care cea a preotului formal consultat și fătîș circumspect. El mai redă și polemica privitoare la rapoartele experților confirmând în ce măsură ezitățile medicale asupra semnelor violului nu se mărginesc la violarea adultului. Legiștii de la Châtelet o examinează pe Thérèse Perrotin în decembrie 1735 și nu constată decât „puțină roșeață a părților genitale care ar putea proveni de la vreo frecare fără să fi avut loc intromisia”. Ei nu amintesc nici de himen, nici de anatomia internă. În schimb, moșă legistă Delamarre, consideră că Thérèse „a fost forțată”, semnalează „o puternică inflamație a părților” și dă asigurări că „himenul fusese rupt”. Versiunea doamnei Delamarre are câștig de cauză, dar polemica demonstrează o dificultate suplimentară în procesele de violare a „fetei neajunse la pubertate”: semnele virginității nu sunt clar marcate.

Obstacolele întâmpinate de expertiză rămân, în

cazurile de violare a copiilor, ceea ce lasă loc îndoielii și suspiciunii.

Un caz confuz și prelungit în timp, de care s-a ocupat Parlamentul din Paris în 1780, sugerează îndeosebi o reacție mai vie și mai severă față de violarea copiilor, la sfârșitul secolului; una din primele schimbări caracteristice în sensibilizarea la violențele directe sexuale. Un consilier onorific de la Departamentul de ape și păduri din Bourges, în vârstă de 70 ani, este acuzat de violarea Mariei Huet, fiica de 11 ani a unui cizmar, locuind în același imobil, situat în strada Traversière. Părinții Mariei au observat pe cămașa fetiței „că avea o boală”. Examinarea făcută de un chirurg confirmă prezența indiciilor unei boli venerice, precum și deflorarea recentă. Părinții încearcă să-l demaște pe Léon Racquet Dupressoir, acuzat de fiica lor. Ei sunt convinși că acesta încerca „să se curețe de boală” prin contact „trupesc” cu copiii și cer să fie examinat de același chirurg și pretind un proces verbal de constatare a bolii. Povestea e confuză, pentru că fostul funcționar contestă acest examen: spune că a fost obligat cu forța să-l facă, solicitat de vecini, înșelat de cizmar, atras acasă la familia Huet sub un fals pretext și supus unui examen medical rușinos de către un necunoscut. Depune o plângere și declanșează, primul, procedura. Povestea e confuză, pentru că se emit două sentințe contradictorii de către Camera de procedură penală. Aceasta horărăște ca Dupressoir și bucătăreasa sa, acuzată de complicitate, să fie închiși. În 23 martie 1780, îi mai condamnă și la 3000 livre daune interese pentru „a-și fi permis asupra Mariei Huet libertăți indecente și atentând la onoarea sa”. Tot ea infirmă această hotărâre, în 6 martie 1781, după o procedură de apel, disculpând acuzații și condamnându-i pe părinții Huet la cheltuieli. Piese de la dosar lasă să planeze îndoieli puternice, atât asupra poziției lui Dupressoir, în lipsa unei dovezi sau mărturii categorice, cât și asupra poziției părinților Huet ispitiți, cu siguranță, de șantaj și aranjamentul financiar.

Violarea unei copile de 11 ani, rămâne nepedepsită în această afacere din 1781, dar procedura a fost dusă până la capăt și o sentință prin care era condamnat un om influent a fost provizoriu, pronunțată. Faptul de „a fi abuzat de slăbiciunea unui copil” dus la întemnițarea unui consilier. *Gazette des tribunaux* a publicat un amplu articol privind afacerea Dupressoir, favorabil, neîndoielnic, consilierului, dar unde se insistă asupra gravității faptelor și se asimilează „violul comis asupra unei copile impubere” unei morți sociale a victimei, „un soi de asasinat”. Violurile asupra copiilor sunt, de altminteri, singurele citate de *Gazette* atunci când consacră un articol specific violurilor din 1786: toate sunt comise între 1769 și 1785, toate sunt categorisite drept „crime ce ofensează cel mai mult natura”.

Fără îndoială, afacerea Dupressoir ilustrează ceea

ce caracterizează cel mai adesea aceste procese: convingerea că sunt de o rară gravitate și în care se atestă prezența gălăgioasă a vecinilor, cuvintele de compasiune despre „vulnerabilitatea” copiilor și decizia, mai generală, de urmărire judiciară, în pofida „clemeței” încă banale a sentințelor.

Un nou mod de a gândi copilăria, după 1750-1760, de o sută de ori descris de istorici, explică în parte aceste reacții, confirmate de proceduri judiciare mai numeroase: accidentele copiilor sunt mult mai reliefate „ultragiile” mai mult urmărite. Iată o serie de cazuri dezvăluite de cronică atentă a lui Barbier, la mijlocul secolului: o femeie condamnată la biciuire și înfierare pentru a fi dezbrăcat un copil după ce l-a atras acasă la ea; alta pedepsită pentru „a fi răpit și încercat să depraveze o fetiță de zece ani”; o alta acuzată de a fi provocat vomismente unor fete, în timpul catehezei, la Saint-Eustache, cu ajutorul unei otrăvi aruncate în biserică. Mai multe fapte apar pentru prima oară în aceste procese: brutalizarea copilului, de pildă, obiect al unor procese episodice după 1750. Charles Hadaucourt, calfă de zugrav din Paris, și soția sa sunt judecați pentru „cruzime și barbarie” față de fiica lor de cinci ani, moartă în 1759: în urma mărturiilor, ancheta a descoperit plăgi suspecte a fi fost provocate de lovituri: judecătorii s-au pronunțat pentru galere și înlănțuire. Mai exista răpirea de copii, obiect al unor neliniști, bănuieli, agitații populare, răzmerițe chiar uneori, studiate de Arlette Farge și Jacques Revel. Episoadele din 1750 sunt cu atât mai importante cu cât ele adaugă imaginarii faptelor reale: câțiva ofițeri de poliție au reținut niște copii ca să obțină răscumpărare, folosindu-se de ordonanțele privind vagabondajul; cazurile sunt repertoriate și precise, dar, zvonurile au înmulțit bănuielile, spaimile, versiunile sinistre și romanțate: copii trimiși în America, copii uciși în mod enigmatic, copii cărora li s-au luat sângele pentru vreo baie regală, sau copii păstrați pentru anumite plăceri secrete. Adevărul s-a rătăcit între aceste comentarii heteroclitice, mai mult martori ai sensibilității decât ai realității. Așa cum s-a pierdut în comemorările lui Rétif, care pretinde că a descoperit un trafic de copii în Parisul sfârșitului de secol: „Copii furați de la cea mai fragedă vârstă; sau copii găsiți; sau copii cumpărați de la oamenii cei mai săraci din foburguri de *fata pierdută*, care face ce vrea cu ei, fără a fi obligată să dea seama de soarta lor. Acest trafic infernal exista încă înainte de noul Palais-Royal; era partea cea mai consistentă a veniturilor unui polițist ce inspecta fete și poate că o parte îi revenea locotenentului de poliție. Era odios pentru a fi vreodată denunțat, divulgat sau pedepsit”. Rétif își construiește intriga plecând de la indicii tangibile, ceea ce arată și mai bine preocupările privind copilăria, fără a ascunde existența unor răpiri reale.

Trebuie să insistăm asupra acestor alarme, asupra

intensificării legăturilor familiale care le însoțește. Autoritatea părintescă și-a schimbat locul, distanțele afective s-au micșorat; prezența copilului a crescut în importanță, dar mai ales a crescut sentimentul fragilității sale. Imaginea tatălui, de sute de ori descrisă și ea, a dat naștere unei alte încrederi și unei alte cunoașteri apropiate: tema tatălui „care-și neglijează profesiunea pentru a se dedica progenerurii sale” ca tatăl viitorului general Moreau, sau tema tatălui „coordonator al unei păci casnice”, precum cea din scrierea doamnei Roland, ori modelul sugerat de Diderot în *Entretien d'un père avec ses enfants*, începutul unui dialog din care e izgonit părintele „clasic” înfățișat ca patriarh rigid și împietrit. Tot atâtea schimbări de poziție care transformă până la urmă imaginea copilului, cea a autonomiei, ca și a posibilelor sale suferințe. Schimbări care, prin reexaminarea imaginilor tatălui și a autorității, prin reducerea distanței tradiționale și prin știrbirea forțelor masive, permit a fi gândite acuzații despre care înainte nu putea fi vorba. Acest dublu impact asupra modului de a gândi, convergența unei noi reprezentări a copilului și a unei noi reprezentări a tatălui puteau oare să aibă efect asupra percepției violului? Puteau oare să orienteze mai mult interesul către prejudicierea aparte, personală a fetelor (ori băieților) și mai puțin către prejudicierea tutorilor, să răstoarne scara de gravitate a crimelor până la a face raptul cu violența incomparabil mai grav decât cel cu seducere? Afacerea Dupressoir a sugerat mobilurile reânnoirii ca și limitele lor. Ele trebuie măsurate.

Câteva cifre lasă a se înțelege o lentă schimbare de atitudine de violarea copiilor în a doua jumătate a secolului, e vorba de cele ale proceselor în apel ale Parlamentului din Paris. Un recesământ sistematic între 1700 și 1790 relevă comparații sugestive: între 1700 și 1705 nu s-a judecat nici o violare a unui copil, unul între 1725 și 1730, trei între 1740 și 1745, cinci între 1760 și 1765 și cinci între 1780 și 1785. Creșterea mai sensibilă în procedurile de primă instanță, mai ales la sfârșitul secolului: 17 între 1765 și 1775, 26 între 1775 și 1785. Comparația între secolele XVII și XVIII devine determinantă: pe toată durata secolului al XVII-lea a fost înregistrată o medie de trei violuri la fiecare zece ani, la Parlamentul din Paris, în schimb se constată o medie de 25, la aceeași instituție, în ultimele decenii ale secolului XVIII, din care numai trei sau patru privesc violuri ale adulților: procentul mărit se datorează numărului crescut de violuri ale copiilor. Pentru noi, cifrele sunt modeste, ele arată raritatea fetei judecate, dar fac să existe o crimă a cărei prezență judiciară era până atunci intimă. Creșterea cifrelor e confirmată și de unele atitudini colective, reacții spontane și gălăgioase ale martorilor, acte ale unor mici colectivități care-l capturează pe acuzat aproape „în grup”, pentru a provoca acționarea în justiție: inițiativa unor locuitori din Francoville,

de pildă, 1759: „o trupă de țărani de ambele sexe” au pus mâna pe „o persoană particulară” surprinsă „într-o tufă de coacăze violând o fetiță de cinci ani și jumătate” și au predat-o „cu toții” unui aprod din justiție pentru ca „acele fapte grave să-l ducă în închisoare”; sau inițiativa unor „persoane aflate într-o cafenea” din strada Boucherie din Paris, în august 1764, de a-l aresta „cu toții” pe Frédéric Aubert, servitor acuzat de o negustoreasă de 13 ani, fiind „cuprinși de oroare” la auzul celor povestite de „fetiță”, după care au chemat garda. Acte răzlețe, neorganizate, ba chiar izolate, dar subliniate insistent de proceduri, evocând emoția „locuitorilor dintr-o casă” sau meritul unei mobilizări colective, „hotărârile luate în oraș ori în cartier”.

De cele mai multe ori faptele se petrec în locuri familiare și apropiate, spații urbane, case, prăvălii, curți ori ateliere supraaglomerate: negustorul care-și conduce tânăra cunpărătoare în camera din spate a prăvăliei, calfa care se închide într-o încăpădere a atelierului cu fiica meșterului, locatarul „de la etajul doi” care „aduce copilul în camera sa” ori tânărul ucenic împingând copilul în „closetul de sub scară”; acte produse pe furiș, hoțeste, descoperite mai apoi datorită suferinței fizice ori comportamentului copilului. Violatori și victime fac parte, în marea lor majoritate, din pătura de jos, din clasele inferioare, calfe și lucrători, meșteșugari și prăvăliași, oameni și copii care se întâlnesc pe aceeași stradă, umblă pe aceleși ulițe sau traversează celeși curți, urcă aceleași scări: mica lume a orașelor cu controlul și promiscuitățile sale. Aproape 80% din cazurile înregistrate la Parlamentul din Paris între 1760 și 1785 aparțin acestui univers de unde sunt excluse nobilimea și burghezia, rare excepții, cum ar fi cazul Dupressoir, dar și categoriile foarte sărace. E nevoie să fie găsit copilul din întâmplare, tremurând și plângând într-o pivniță a școlii militare, așa cum s-a întâmplat, în 1767, cu o cerșetoare de zece ani, violată de un vânzător de limonadă, pentru ca un caz să fie luat în considerare: fetița să fie prezentată ofițerului de poliție și procedura începută.

Ancheta insistă mai mult decât înainte asupra detaliului, a înlănțuirii gesturilor, a dispunerii locurilor, a vorbelor schimbate. Simpla aluzie confuză prin referirea la fapte cunoscute din auzite fac loc într-o mai mare măsură locurilor numite, descrise, situate. Iată mărturia Mariei Opportune Renaulx, o fetiță de zece ani, violată pe jumătate în camera unui vecin, Christophe Isabelle, în 1770: „A trimis-o să aducă un clondir de vin, din care a pus-o să bea trei înghițituri dintr-un păhărel, iar restul l-a băut el. A culcat-o pe spate pe marginea patului, i-a ridicat jupoanele și cămașa, i-a desfăcut picioarele, i-a deschis nasturii de la chiloți și a început să o violeze... până la urmă, din cauză că a început să plângă, s-a retras, iar ea s-a simțit umedă”. Detalii ce trebuie relativizate, de altfel, devenite uneori ciudat

de asemănătoare, datorită noii exigențe a judecătorilor care uniformizează scena; de exemplu, gesturile lui Pons, „coafor de dame” parizian, acuzat de viol asupra unei copile de zece ani: „A aruncat-o pe scară și cu o mână i-a acoperit gura ca să nu strige, iar cu cealaltă i-a descheiat nasturii de la chiloți, i-a tras jos și i-a băgat ceva în josul pântecului, aplecându-se asupra ei și mișcându-se”.

Ancheta mai reproduce și alte tensiuni, permițând interpelarea vecinilor, mai de mult bănuți, asupra cărora planează neîncrederea sau suspiciunea: Jean Philippe Girard, negustor de vin în port, acuzat de o fetiță de șapte ani, în 1784, „cunoscut ca atrăgând la el fetițele”, sau Nicolas Girardot, conțopist, acuzat de o fetiță de cinci ani în 1781, și denunțat pentru „insultarea fetițelor”. Desigur că uneori aceste bănueli pot ascunde eroarea, ranchiuna sau ura nemărturisite, dar importantă e prezența suspiciunii, acea temere disimulată și totuși fixată.

Și alte personaje sunt prezentate mai mult în anchetă: chirurgul, mai rapid consultat, mai des citat, susceptibil să aibă inițiative până atunci necunoscute. Audibert, chirurg în strada Filles-Dieu, conduce el însuși victima la Hotel-Dieu mai înainte de a-i îndruma pe părinți în fața unui comisar de poliție, însoțindu-i. O face într-o zi a anului 1765, după ce o consultă pe Jeanne Dore, o copilă de trei ani, violată și biciuită de un „muncitor ziler” într-o curte din cartier. Plângerea e depusă în prezența sa, „la o jumătate de oră după ce s-au petrecut faptele”. Emoția lui Audibert e grăitoare pentru forța nouă a sentimentului. Așa cum dovedesc sfaturile mult mai frecvente ale chirurgilor și moașelor pentru depunerea plângerii ori reînnoirea expertizei: atitudinea chirurgului care-l arestează în 1769 pe François Remont, un vecin al Annei Chauvin, în vârstă de cinci ani, pe care o ascultă și o consultă, sau cea a unei moașe care le propune, în 1780, părinților Mariei Therçse Godeau, fetița de trei ani, violată de un tânăr muncitor necalificat din strada Coutellerie, să-l dea pe acesta în urmărire și să facă o analiză mai temeinică.

Sensibilitatea judecătorilor crește și ea, devine mai explicită. Procurorul regelui, Testart Delys, își face o datorie din a-i scrie o lungă scrisoare magistratului de la Châtelet, în 1767, pentru a urgenta noul interogatoriu a lui Capelle, acuzat de violarea Mariei-Annei Néré, „orfană de tată și de mamă”, în vârstă de 11 ani. Delys evocă „suferințele cumplite” îndurate de Marie-Anne pe care Capelle a sodomizat-o căci „n-a reușit s-o violeze” și căreia i-a transmis o boală venerică. Aluzia e aici cu mult mai semnificativă cu cât ea se referă la o orfană lipsită de avere, e cu atât mai prețioasă cu cât subliniază o „suferință” până atunci puțin amintită. Delys e insistent: „Cum asemenea crime nu pot și nu trebuie să rămână nepedepsite, e de datoria Procurorului regelui de a nu omite nimic pentru ca fapta să fie răzbunată și Capelle pedepsit cu rigoarea și

severitatea prescrise de ordonanțe”. Fapt rar: pedeapsa e mărită la apel, sentința la galere pe viață e preschimbată în pedeapsa cu moartea. Fără îndoială că sodomia a sporit gravitatea actului într-atât, încât librarul Hardy consideră util să noteze crima în *Jurnalul* său și să evoce execuția: „Numitorul Léonard Lacapelle, zis Capelle, lucrător tapițer în vârstă de 64 ani, a fost spânzurat în Place de Grève în jurul orelor cinci seara, pentru că acum vreo patru luni a violat într-un mod cu totul în afara naturii o fată de 12 ani.

În schimb, e mai puțin reliefată o altă crimă, cea a violului comis asupra unui copil și urmat de omor. Motivele sunt clare: fapta e clasată la rubrica omorurilor, e puțin specificată, mascată de importanța acordată sângelui. În anchetele privind cadavrele descoperite nu erau inventariate maltrătarile sexuale, așa cum am văzut. Ideea devinațelor și a perversiunilor, ca și cea a imoralității criminalului abia dacă sunt prospectate, atenția e îndreptată mai mult către crimă și asasinat și mai puțin spre personalitatea criminală. De aici, și noua sensibilitate față de violarea copilului, în vreme ce violul urmat de omor nu e încă definit ca entitate criminală specifică.

Schimbarea importantă de la sfârșitul secolului rămâne frecvența reclamațiilor pentru viol asupra copilului. Ea e decisivă, căci pune în lumină primele forme concrete ale unei sensibilități crescute față de violența sexuală și scoate în scenă noi actori, victime și martori. I se mai alătură și o schimbare a cunoștințelor în domeniu: a indicilor și criteriilor definind deflorarea, instrumente ce permit o mai bună interpretare ca odinoară a rănilor sexuale.

Copilul libertin

Și alte repere îi fac pe judecători să șovăie în acest sfârșit de secol: menținerea suspiciunii față de comportamentul tinerelor victime interminabila discuție privind posibilul lor libertinaj, așa cum ar vrea să-l ateste apărarea invariabilă a acuzatului.

Bănuiala referitoare la copil devine chiar mai explicită, mai intelectualizată, o dată cu o mai mare atenție acordată preciziei și cu înmulțirea proceselor. Convingerea privind dezmățul său e mai mult comentată. Procurorul care, în 1770, îl condamnă la trei ani de galere pe Christophe Isabelle, negustor de fier vechi cu locuința în strada Bon Puits, pentru a fi violat o fată de zece ani, o suspectează și pe victimă „de a fi prea informată pentru vârsta ei”. Îi înregistrează actele de „libertinaj”, notează că ar fi „băut trei înghițituri de lichior”, că s-ar fi așezat singură pe genunchii acuzatului, că și-ar fi „descheiat nasturii de la chiloți”, se agață de cuvintele ei, reține expresiile considerate prea „ieșite din comun” în limbajul său de copil. De aici, ordinul în scris ca ea să fie „înscrisă în registrul poliției”, o întemnițare puțin precizată și detaliată în procedura

Châtelet, dar care confirmă existența unor sancțiuni aplicate copiilor pentru comportamente „libertine”.

Aceeași suspiciune a judecătorului în cazul fetelor Foylle, a căror mamă e acuzată că „trăiește în destrăbălare” în Faubourg Saint-Germain (anul 1777), judecătorul înregistrează cu toată seriozitatea că cea mai mică, o „copilă de șase, șapte ani” e pusă să se prostitueze, subliniază la fel de serios că intra în vorbă cu militarii și elvețieni, sau că a fost văzută într-o „acțiune copulativă cu un tânăr”, ceea ce atenuază bănuiala care planează asupra lui Joseph Vassé, slujitor la un „controlor de conturi”, acuzat de a fi violat. Bănuirea copilului de către judecători e sporită uneori de remarcile martorilor, cele făcute de Marie Girard, de pildă, soția unui negustor de parfumuri, în 1763, care spune că a văzut-o François Noiret „glumind cu fratele său” când „n-avea decât 11 ani”: ceea ce deplasează vinovăția asupra copilului ușurându-i situația lui Henry Léopold, confecționar de ciorapi de mătase din strada Casette, acuzat că a violat-o pe François după ce a închis cu zăvorul atelierul unde lucra. Léopold e pus în libertate în 13 iulie 1763, atunci când raportul medicilor confirmă deflorarea, iar numeroasele incizii îl acuză pe lucrător.

Suspiciunea judecătorului mai poate fi sporită și de observațiile făcute de părinți ori tutori: tatăl Mariei Henaux, o fetiță de zece ani „înscrisă în registrul poliției” în 1770, „mărturisește” la proces că o văzuse pe Marie „glumind cu copii de vârsta ei” și adaugă că o bătuse zdravăn pentru asta. Atitudine aproape identică la o moașă din strada Sonnerie, căreia i s-a cerut s-o consulte pe Marguerite Marguery, de 11 ani, violată de mai multe ori de Le Roy, muncitor în industria ciorapilor de mătase: moașa constată deflorarea și încercă s-o convingă pe fetiță că „a făcut foarte rău”, înainte de a o întreba „dacă nu i-a spus și confesorului”. Responsabilitatea copilului trebuie avută mereu în vedere, în pofida unei mai mari înțelegeri. Acte de acuzare sugerează acest lucru, menționându-l pe adult ca fiind cel care „provoacă victima la libertinaj”²: referirea morală mai obstrucționează însă sesizarea violenței, chiar dacă violarea unui copil este cu siguranță mai precis evoluată. „Perversiunea” copilului ar atenua pur și simplu responsabilitatea agresorului.

Actul de acuzare din procesul Cettour, în 1785, duce până la capăt această logică a neîncrederii: un băiat de șapte ani, Loui Paison, caracterizat drept persoană „fără meserie, locuind pe strada Maubue” e judecat în calitate de coacuzat pentru „a fi comis necuviințe” față de fiica uni maistru brutar, Elisabeth Guérin, de șase ani; fetiță pe care Cettour, calfă de argintar, ar fi violat-o și infectat-o cu o boală venerică. În timpul derulării instrucției e dezvăluită o scenă confuză, evocată de Elisabeth și retranscrisă de judecător: Louis, în pielea goală, ar fi fost așezat „deasupra numitei fete Guérin” iar Cettour ar fi „încercat să-i

împerecheze trupește”. Astfel apare acuzația contra lui Louis că ar fi avut un rol activ. Astfel apare acuzația contra lui Louis că ar fi avut un rol activ. Prin sentință se încheie urmărirea băiatului, iar procesul, totuși, a avut loc: Louis a fost nevoit să se apere, supus la interogatorii și judecat; judecătorii au trebuit să delibereze.

Un pas în evoluția medicinei legale

La mijlocul secolului al XVIII-lea se operează o convergență, rapoartele de medicină legală câștigă în precizie anatomică, menționând mai des și mai explicit himenul: o privire mai exigentă, o dorință de a descrie și de a înțelege mai bine. Opinia anatomiștilor se unifică: himenul devine membrana care leagă „caruncului myrtiformi”, o subțire punte circulară, susceptibilă a fi tăiată ori sfâșiată. Asta nu înseamnă că definiția anatomică ar fi aceeași cu cea de azi: medicina legală nu stabilește încă diferitele forme ale himenului și acordă carunculelor myrtiformi un rol paradoxal, căci îi definește ca puncte de unire în timp ce ei sunt puncte de ruptură. Membrana încă devine „situabilă”, aptă de investigare și precizie. Opt din zece raporturi ale chirurgilor redactate la Châtelet după 1760 menționează „starea” himenului³. Ceea ce este demonstrat în procesul verbal de constatare privind-o pe Sabine Petit, o fetiță de opt ani, violată de un apar în 1760: „Am observat membrana himen total distrusă, din care cauză credem că a avut loc o intromisie”. Sau concluzia diferită a raporturilor însărcinați să o examineze pe Marie Louise Glidossier, de nouă ani, violată de un vecin, în 1785: „Examinând organele genitale, am remarcat că atât buzele mici cât și cele mari erau foarte inflamate și învinețite și vaginul puțin dilatat, deși n-a avut lov o intromisie totală căci membrana numită himen nu era distrusă”. În alte părți membrana se află „în starea normală”, sau „foarte umflată”, sau „sfâșiată”, sau „fibrilele membranoase care unesc carunculele formând virginitatea sunt rupte”. Unii chirurghi se aventurează la evaluarea gravității rănilor, cum o face Charles Daster în 1768, în cazul fetei de zece ani, Anne Rose Moizet, violată într-o pivniță a Școlii militare: sfâșierea a „aproximativ patru puncte de legătură unde se întâlnesc buzele mari, precum și a anusului”.

Mai sigure, mai concise, rapoartele chirurgilor după 1760-1770, ajută la o mai bună certificare a violării unui copil. Ceea ce nu înseamnă accesul la o precizie definitivă: ancheta încă mai ignoră urmele de spermă, petele de pe lenjerie, rănile anale, lasă nesigure indicațiile privind lichidele vaginale, posibilitatea lor aspect veneric sau infecțios, perturbând astfel eventualele piste patologice. În schimb, s-a impus precizia anatomică: dovezile sunt refăcute violarea virginelor mai bine atestată. Judecătorul dispune de mijloace mai sigure pentru a condamna sau a disculpa.

III. Evoluția recentă a fenomenului pedofiliei

În primul rând, cifrele conturează o creștere intensă și recentă: condamnările pentru viol asupra copilului cresc de la 100 în 1984 la 778 în 2004, mai multe de aproape șapte ori în douăzeci de ani.

Violuri comise asupra minorilor în vârstă de mai puțin de 13 ani

	1984	1990	2004
Violuri (afară de incest)	46	238	405
Violuri comise prin autoritate	54	98	373
	100	336	778

Indicele este confirmat de creșterea aproape la fel de marcantă a condamnărilor pentru atentate la pudoare comise asupra minorilor cu circumstanțe agravante:

	1984	1990	2004
Atentate comise cu violență	355	533	982
Atentate comise prin autoritate	228	432	749
	583	965	1731

Indice confirmat și de creșterea transgresiunilor nou luate în calcul: abuzurile sexuale „inventariate”, acele acte doar declarate și încă nejudicate, al căror număr trece de 2500 în 1992 la 4000 în 1994 la 5500 în 1995 și la 7000 în 2004, sau situațiile denumite de „pericol”, adică acele cazuri evidențiate de serviciile departamentale pentru riscul lor potențial de violență, de abuz sexual ori de neglijențe grave, al căror număr trece de la 35000 în 1992 la 54000 în 1994, la 65000 în 1995 și la 80000 în 2004, aceeași constatare la magistrații însărcinați cu instrucția: „La Lille, unde profesez, se deschid în medie cam cincizeci, șaizeci de proceduri noi pe an la ficare din șase judecători pentru copii, având drept argument principal existența unor puternice prezumții de relații incestuase. Toate sunt cifre brusc accentuate, amintind de unele momente de puternică ascensiune a curbelor din trecut, în special de la mijlocul secolului al XIX-lea, fiindu-le însă mult superioare.

Efectele paradoxate ale unei ridicări a restricțiilor ar putea juca, desigur, un rol în această creștere, „liberalizarea moravurilor”, o mai mică cenzură interioară conducând „anumiți indivizi până atunci tentați de copii să treacă la faptă”, după cum sugerează un responsabil de la brigada pentru minori din Paris. Sunt tot atâtea noutăți susceptibile să ușureze atât atitudinile pedofile cât și raportarea la vreo legimitate a dorinței copilului însuși, până la insistența asupra unei „erotici puerile”, sau pur și simplu, asupra „consimțământului” copilului. La acestea se adaugă unele dispozitive perfid facilitate: video, rețele informatice, literatură

cifrată sau „turism sexual”, toate mijloacele care pot determina un individ să alunece „fără tranziție” de la „starea de burghez rigorist la aceea de pervers desfrânat”. Ceea ce ar putea extinde „trecerea de la fantasmă la act” și face credibilă o anumită creștere a crimelor „reale”: e afirmația făcută de Bertrand Poirot-Delpech referindu-se la o minimă barieră între „pulsurile noastre și înfăptuirea lor”.

Totuși, trebuie să recunoaștem rolul important al unei „mai mari vigilențe” în această explozie de cifre, o mobilizare intensă, prolixă și atât de generală încât pare fără precedent, cu inițiativele și efectele sale de opinie: votarea unei legi privind brutalitatea în 1989, decizia prin care se declara maltratarea copilului o „mare cauză națională” în 1997, insistența pentru situarea abuzului sexual în centrul violenței studiate, de asemenea modul de a defini pedofilia, inevitabil legată de „violență” și nu numai de „iubire” a copilului, „pulsioni conducând la agrsarea unor copii prepuberi”. E vorba de o neliniște crescută față de victimele ce-și înmulțesc categoriile, cele de copii „în pericol” sau de copii aflați în situație „de risc”, de pildă; se înmulțesc și mijloacele de a-i observa, celule de semnalizare puse sub autoritatea președintelui Consiliului general, „Observatorul național” pentru evaluarea acțiunii sociale, numerele verzi pentru ușurarea plângerilor; se mai înmulțesc și mijloacele de semnalizare a publicului și a opiniei, filme cu conținut pedagogic despre prevenirea abuzurilor sexuale, documente care ajută la „a înțelege, a recunoaște și a interveni pentru protejarea copiilor maltratați” sau circulare ministeriale referitoare la „prevenirea unor violențe față de elevi”, prioritar amintite fiind abuzurile sexuale. În plus, stabilitatea relativă a numărului de copii „maltratați” fizic 15000 în 1992, 16000 în 1994 și 18000 în 2002, în timp ce numărul dublu de copii de care s-a abuzat sexual subliniază în felul său interesul crescând pentru suferințele cele mai ascunse și violența de a dezvălui mai bine ceea ce e de nemărturisit. Se confirmă astfel o deplasare a interesului: cruzimea primară asupra copilului nu mai e desemnată prin violență fizică, așa cum se făcea la sfârșitul secolului XIX, ci prin violență sexuală, cum se află ea în tema despre „child abuse” din anii 1970. De aici, concluzia unui judecător pentru copii întrebat în 2004: „Da, numărul de dosare crește. E mai curând un semn bun”. E un mod de a confirma inițiativa unor victime sau a celor din anturajul lor, chiar dacă sunt foarte tineri: „Ca o noutate, se remarcă faptul că anchetele sunt declanșate cel mai adesea de către elevi, mai ales de cei care primesc confidențele colegilor”. E un mod de a confirma ridicarea barajelor psihologice în declararea cazurilor: „Semnalarea nu mai e atât de dramatizată”.

Exprimării mai libere a adultului i se adaugă de fiecare dată cuvântul liber al copiilor. Fără îndoială că

sporirea atenției explică bine, ca prioritate, sporirea cifrelor: „De la turismul sexual la incest, copilăria batjocorită a intrat în zona de alertă conștiințelor occidentale”.

Extremul angajament în jurul crimei considerată cea mai abominabilă dintre toate, violarea cu uciderea copilului, este cel mai izbitor în intensitatea nouă a efectelor de opinie. Se pot face prea puține comparații între mobilizările din trecut și cele de azi. E ceea ce demonstrează mijloacele puse în mișcare după dispariția lui Marion, o fetiță din Agen, la 14 noiembrie 1996: fotografia copilului expusă „în vitrine, în locurile de taxare de autostrăzi, la ghișeele SNCF, în aeroporturi, brutării, saloane de cofură, în pachetele cu lapte, emisiuni la televiziunea franceză, italiană, spaniolă, „munca supraomenească” a anchetatorilor, acumulând audieri și explorări sistematice ale fluviilor, râurilor sau pădurilor. O desfășurare atât de importantă, încât protagoniștii se întrebă: „După Marion, asumarea va fi dificilă. Cum se vor petrece lucrurile cu ceilalți?”. Puține comparații se pot face și în ce privește amploarea dată înmormântării copiilor uciși, chiar dacă moartea Céciliei Combettes, în 1847, inaugurase, așa cum am văzut, un ceremonial deja specific, copii purtând sicriul, asistență numeroasă și subscripție pentru un monument funerar. Înmormântarea celor două micuțe din Liège, moarte în ascunzătorile pedofilului Dutroux, în Belgia, mai mare decât aceea de la înmormântarea regelui Beaudoin câțiva ani mai înainte. Puține comparații și în analizele presei, chiar dacă violarea cu uciderea copilului, era deja tratată drept crimă simbol la sfârșitul secolului al XIX-lea. Titluri sau comentarii de azi recompun pericolul, extrapolându-i amenințarea până la a nu mai face din ea un fapt divers: „Timpul asasinilor”, „Franța ticăloșilor”, „Copiii amenințați”, „Eșec la violarea copilului”. Fiecare omor pare să repună o problemă structurală: aceea a organizării polițienești sau judiciare, a gradării pedepselor sau a urmăririi criminalului. Fiecare omor lovește într-o politică a criminalității.

IV. Prevederi în legislația internațională referitoare la pedofilie

În decursul secolului XX comunitatea internațională a adoptat mai multe legi referitoare la garantarea drepturilor omului și de asemenea la exploatarea sexuală în general și în special la copii.

Câteva din aceste texte au caracter universal ca: Declarația Drepturilor Omului din 1948 sau Convenția Internațională referitoare la drepturile copilului din 1989.

Convenția Internațională referitoare la drepturile copilului

A fost adoptată de Adunarea Generală a Națiunilor unite din 20 noiembrie 1989.

Având statut de lege în urma semnării acestuia de către statele participante convenția garantează drepturile copilului, stabilește libertățile de care trebuia să se bucure și stipulează dreptul copilului de a fi auzit și ascultat în deciziile referitoare la propria persoană.

Această Convenție Internațională angajează responsabilitatea adulților și respectul față de copii, nu numai al părinților ci al oricăror adulți care au autoritate sau cu care copilul se află în relații cu caracter personal sau instituțional.

Articolul 34

Exploatarea sexuală este tratată de articolul 34 din Convenție. Potrivit acestui articol, statele vor putea proteja copilul împotriva oricăror forme de exploatare și violență sexuală. Cu acest scop statele vor lua fiecare în particular toate măsurile ce se impun pe plan național, bilateral și multilateral pentru a preveni următoarele:

- copiii nu trebuie să fie incitați sau constrânși să se dedice unor activități sexuale ilegale.
- copiii nu trebuie exploatați prin practicarea prostituției sau a altor activități sexuale ilegale.
- copiii nu trebuie exploatați în activități ori materiale cu caracter pornografic.

Convenția drepturilor copilului este textul internațional și universal care a fost ratificat de cel mai mare număr de state -192.

Majoritatea statelor au implementat principiile acestei convenții în cuprinsul legilor naționale.

Legislații naționale mai mult sau mai puțin aplicate

Sunt multe țări care au emis legi împotriva agresiunilor sexuale asupra copiilor, pornografia implicând copiii și pedofilie. Multe dintre acestea și-au revizuit legislația de-a lungul anilor pentru a se apropia de spiritul articolelor din Convenția drepturilor copilului. În ciuda acestor atitudini este însă ușor de remarcat că legea – unde există – este aplicată cu dificultate. De asemenea în ciuda mobilizării la nivelul legislației a tot mai multe state, numărul scăzut de acorduri de extrădare pentru crime de agresiune sexuală asupra copiilor nu face posibilă în totalitate aducerea în justiție a vinovaților.

Multe state au luat măsuri legislative conform cărora actele referitoare la incest, pedofilie și toate formele de violență sexuală constituie crime și abuzuri ce trebuie reprimite. Totuși justiția are cerințe: a condamna este o acțiune care necesită dovezi, nu există lucruri mai fragile decât aceste dovezi.

Și legislația românească s-a aliniat prevederilor internaționale, Codul Penal prin articolele 198, 202, 306, 307, 329 sancționând cu închisoarea infracțiuni care sunt săvârșite împotriva copiilor.

V. Pedofilia – aspecte psihice

Pedofilia se caracterizează prin existența la o persoană a dorințelor sexuale sau fanteziilor cu tentă sexuală având ca subiect copiii⁴.

Agresorul poate acționa fie în urma impulsurilor sexuale fie folosindu-se de fantezii sexuale. Acesta poate tinde către agresiunea copiilor tocmai datorită vârstei și ingenuității lor sau către agresiunea copiilor ținând cont de sexul acestora.

Cantitatea de activitate sexuală manifestată de un pedofil care acționează potrivit tendințelor sale sexuale variază de la a admira, a dezbrăca, a face acte de exhibiționism față de copil până la masturbare sau alte acte cu caracter sexual.

Agresorii caută frecvent scuze pentru comportamentul lor spunând că incidentul a avut caracter educațional, copilul caută satisfacerea dorințelor sexuale față de persoanele întâlnite; copilul a fost cel care a sedus.

Ținând cont de faptul că personalitatea și psihicul copilului nu sunt deplin formate, este important să se înțeleagă că cel agresat nu este sub nici o formă responsabil pentru astfel de manifestări toată vina aparținându-i agresorului.

Actele de pedofilie pot fi limitate la membrii familiei sau pot include copii din alte cercuri. Victimele acestor agresiuni de cele mai multe ori sunt amenințate pentru a păstra secretul. Mai recent astfel de agresiuni au elaborat proceduri complexe pentru a se apropia de copii: se implică într-o relație cu o femeie care are copii mici, înființează creșe sau grădinițe, răpesc copii.

De obicei, pedofilul⁵ este amabil și respectuos față de copil cu scopul de a-i câștiga încrederea, devotamentul și afecțiunea și pentru a-și asigura confidențialitatea acestuia.

Această tendință către pedofilie apare de obicei în adolescență iar câteodată mult mai târziu.

Forme de manifestare

a) Tipul pedofiliei exclusive:

În acest caz pedofilul se consideră captiv în perioada copilăriei. De obicei aceștia au relații foarte puține cu adulții asemeni lor și se simt mult mai bine în compania copiilor.

De cele mai multe ori aceștia sunt bărbați și interesul lor major constă în băieți cu care dezvoltă relații „ca între băieți”.

Cel mai probabil ei încearcă să intre în cercurile de copii prin intermediul bisericii, vecinilor sau activităților sportive.

b) Tipul pedofiliei neexclusive:

În cazul pedofiliei neexclusive pedofilul nu este în mod curent atras de copii.

Din această categorie fac parte de obicei bărbați

heterosexuali căsătoriți și care au tendința de a agresa fete între 8-9 ani.

Unii pedofili se plâng de stres și tensiune în ce privește relațiile de la locul de muncă și cele maritale și le consideră ca evenimente antercedente actelor de pedofilie, precum și consumului de alcool și droguri.

Aceștia văd copilul ca pe o persoană matură și se adresează acestuia într-o manieră de la adult la adult.

Primul contact sexual cu un copil apare de obicei întâmplător și neplanificat.

c) Pedofilia „heterosexuală”:

Bărbații pedofili care molestează tinere fete intră de obicei în categoria pedofiliei neexclusive.

În cele mai multe cazuri aceștia încearcă să se împrietenească cu victimele și să le angajeze gradual în activități sexuale, manipulându-le și incitându-le, rareori forțându-le.

În general aceste relații rămân la nivelul mângâierilor, uneori contactul oral dar rareori se ajunge până la actul sexual propriu-zis.

d) Pedofilia „homosexuală”:

Deși majoritatea pedofililor care sunt atrași sau au fantezii cu copii de același sex, nu participă în relații heterosexuale adulte, aceștia nu recunosc că sunt homosexuali⁶.

Astfel cei care fac parte din această categorie sunt mai atrași sexual de către copiii-fete și băieți decât de adulți – femei și bărbați.

Vârsta medie a băieților agresați este de 10-12 ani. În acest caz activitățile cu caracter sexual sunt mai evidente și au o sferă largă.

e) Pedofilia feminină:

Deși cei mai mulți pedofili sunt bărbați există și pedofilia manifestată de femei.

În orice caz pedofilia manifestată de femei nu este deseori întâlnită deoarece afecțiunea unei femei față de un copil poate fi uneori interpretată ca fiind maternă.

De asemenea băieții nu văd în relațiile sexuale cu femeile ceva negativ și de aceea nu reclamă incidentul.

Traume ireparabile pentru copii agresați

Cifrele violenței manifestate asupra copiilor, atitudinile și comentariile provocate de ea pun pe nesimțite în lumină o viziune nouă a violenței sexuale însăși: de pildă, importanța decisivă acordată profunzimii și duratei traumei psihologice, recunoscute atât de definitive și de evidente încât îl conving uneori chiar pe agresor: „E o cicatrice care nu se va închide niciodată. Am sfârșit viața cuiva”, mărturisește un condamnat interogată în 2004. Nu e nici o surpriză, desigur, să reîntâlnim motive evocate cu ocazia violării adultului: noua luare în calcul a suferinței psihice, urmările sale considerate cu atât mai grave cu cât suferința

e mai timpurie. Ceea ce impresionează este mai curând generalizarea acestei certitudini, convingerea transformată în opinie comună de vreo douăzeci de ani încoace: copilul de care s-a abuzat e un copil „distrus”, prejudiciul adus e unul „vital”, cu atât mai mult cu cât „toate problemele vin din copilărie”. Urmarea e cuprinzătoare, bulversând riscul asupra existenței însăși a victimei, viitorul său afectiv sau mintal și mai puțin, ca odinioară, statutul său public, viitorul său moral ori social.

Triumf al interesului pentru intimitate, efect al unei culturi „psi” pe larg banalizată, această reprezentare despre crimă nu mai aparține doar științei ci și bunului simț. Nu mai e apanajul câtorva psihologi erudați, ci le-a devenit familiară părinților sau martorilor, presei, conștiinței populare, confirmând cele spuse despre victima adultă și intensificând puternic cele susținute despre victima copil. Certitudine atât de brutală și generală, încât dă sentimentul dezvoltării unei crime până atunci ignorate. Apar astfel titluri în reviste, formulate ca tot atâtea descoperiri, fapte reexamineate și reconsiderate în asemenea măsură încât par de nerecunoscut: „Un tablou care cade, noua privire asupra incestului”, „Pedofilia, anchetă asupra unui subiect tabu”, „Să nu mai lăsăm să ni se pună un val pe față”.

Referirea la traumă a schimbat totul, făcând brusc anacronice comentariile asupra unor afaceri totuși recente precum aceea a „baletelor roz”, de exemplu, din 1959, în care fusese compromis André Le Troquer, fost președinte al Camerei deputaților: episod pe larg difuzat când s-au petrecut faptele și în care fuseseră recrutate de un intermediar veros; episod răsunător și pentru că fostul al doilea personaj în Stat era condamnat la un an de închisoare cu suspendare. Afacerea a provocat un mare scandal. Autorii au fost denunțați, ostracizați. Tratarea faptelor, totuși, apare deja îndepărtată, provocând oprobriu în 1959, nu oroare, obiecte ale unor comentarii uneori indulgente, asemenea celor din *L'Express* parafrazându-l pe Corneille: „crima lor provoacă rușinea, nu eșafodul”. În mod ciudat, victimele au fost absente de la dezbateri, fetițele sau adolescentele n-au fost nici descrise, nici numite, creditate doar cu un „grav prejudiciu moral”, uneori chiar declarate complice: Nu se putea accepta totalitatea declarațiilor ca „literă de Evanghelie”. Nici o aluzie, trebuie să insistăm asupra acestui lucru, la vreo suferință psihică și chiar și mai puțin la o moarte interioară a copiilor agresați.

În schimb, drama e a traumatismului și nu doar a transgresiunii, o viață oprită în loc și nu doar trăită în dezmăț: referire la cele 11 fetițe agresate la Cergy în 1995, despre care s-a considerat că au acumulat neliniște și „eșecuri școlare, coșmaruri, teama să nu revină călăul lor”, dar și la elevele violente cu ocazia unor reuniuni galeze, nevoite să se interneze de mai multe ori „în spitalul de psihiatrie, precum și la tânărul agresat la vârsta de zece ani, pe care

L'Express îl descrie ca fiind izolat „într-un sentiment necunoscut, culpabilitatea”, sau la sinuciderea, în 1997, a unui adolescent de care abuzase mai mulți ani un învățător”. Ca altă consecință, trauma ar putea explica repetarea unor crime de către însăși victima: „Fantasma mortală a copilului violat”. Iată un raționament devenit însoțitor banal al cazurilor prezentate în presă: „Un minor de care s-a abuzat ar putea să reproducă ceea ce i-a fost dat lui să cunoască”. Este vorba de Michel B., „prizonier al pulsioniilor sale, ucigaș prezumtiv al micuței Karine, el însuși victimă, odinioară, a unor agresiuni sexuale”; sau Lucien G., ucigașul Sophiei, de zece ani, explicându-și crima „cu aceeași meticulozitate” cu care evoca „agresiunile suferite de el la vârsta de nouă ani”. Trecutul și viitorul crimei sunt transformate, alungite brusc, reînnoite între ele printr-o legătură invizibilă, victima de azi putând deveni agresorul de mâine.

Și alte momente sunt transformate de această viziune psihologică: răgazul dintre faptele comise și faptele denunțate, lenta conștientizare de către victimă a iremediabilului traumatism. Ceea ce e confirmat de unele exemple extreme: „Două femei care păstrasera tăcerea timp de 28 ani au ținut să depună mărturie despre violențele pe care afirmă să le-au avut de îndurat, în 1968, când C.G. era învățător”; sau cei 11 americani grupați într-o asociație pentru a-l denunța, după 30 de ani, pe preotul pedofil care-i agresase. Legea din 1989 privind brutalitatea autorizează, de altfel, prelungirea răgazului de prescriere la zece ani după majoratul victimei. Aceste confesiuni târzii, tănuite cu amărăciune, confirmând convingerea unei imposibile evitări a traumatismului necesită, uneori un lung periplu pentru ca unele dintre ele să devină o afacere judiciară: de pildă, „testamentul anulat al unui tată incestuos”, în aprilie 1997; omul își dezmoștenise fiicele după ce ele rupseseră cu el, fără să-l denunțe, pentru actele sale incestuase.

Mișcarea de ruptură individualistă față de familie poate favoriza, fără îndoială, imaginea adultului abuziv, cel ce a împiedicat realizarea de sine prin opresiunile sale, șubrezirea imaginii tatălui, a importanței sale simbolice profilează aceste retorsiuni. Iată ce cred câțiva terapeuți americani: „Dacă sunteți incapabili să vă amintiți de un moment specific de abuz sexual din copilărie, dar aveți totuși sentimentul că o formă de abuz sexual a fost exercitată asupra voastră, aveți perfectă dreptate. Dacă însă credeți că i-ați fost cu adevărat victimă și viața v-a arătat simptomele, așa s-a întâmplat cu adevărat”. Apar astfel riscurile de gravă eroare, dacă nu de manipulare a amintirii, ca în procesul de lungă durată Romana, de la San Francisco din 1994, unde o psihiatră îi sugerase, fără nici o dovadă, lui Holly Romana, o tânără de 19 ani, reminiscența unui abuz sexual, convinsă că bulimia fetei se datora agresiunii tatălui: viziune impusă de psihiatru, niciodată confirmată de fapte. Se vede bine pericolul

prezentat de noua fascinație pentru crima sexuală, tendința de a se izola victima în propriile bănuieli, rolul nou acordat amintirii intime, dificultatea de a-i certifica de fiecare dată adevărul⁷. Ceea ce transformă radical mărturiile și procesele, creează o nouă categorie de îndoieli și imprecizii: vechilor proceduri, prăbușindu-se în imposibilitatea de a restitui noua realitate pusă în valoare, lumea interioară a amintirilor afective, aventura unei conștiințe. Urmează posibile declarații fățarnice, alegerea grea între fantasmă și realitate, intense dezbateri în jurul moștenirii fraudiene, consecințe socotite atât de importante de Royal College of Psychiatrists din Londra încât le-a interzis membrilor săi „practica ce constă în a-și conduce pacienții la rememorarea unui abuz sexual suferit în copilărie”. Atitudine caricaturală, desigur, ea confirmă riscul de a te mărgini doar la lumea psihică personală, așa cum părea să o impună triumful individualist: față de atotputernicia mai nou acordată individului privat și interiorității sale.

În schimb, o noutate importantă este că victimele incestului sau ale pedofiliei vorbesc în public, transformându-și mărturiile în subiecte de cârți⁸ sau de dezbateri, lungi confesiuni, inaugurate în Franța de textul Evei Thomas, în 1986: „Tatăl meu mi-a sfărâmat identitatea pe care mi-o construise în secret, oglinda în care mă recunoștem... În fața acestui dezastru am devenit anorexică, agățându-mă de degradarea acestui trup de femeie violată”. Aluzii la prăbușirea oricărei identități sau chiar a oricărui reper: „E ca și cum ți s-ar tăia capul iar cele două emisfere ale creierului nu mai comunică”. Confesiuni ce se pot face în serie, adulții evocând violențele suferite în copilărie și expunând public pe cele suferite de alții ori chiar de propriii lor copii: „Agresiunea sexuală a cărei victimă a fost fiul său i-a redeschis o rană identică îngropată de treizeci de ani. Nu se uită niciodată”.

Mult mai profundă e deplasarea interesului manifestat față de criminalitate: preschimbarea fascinației resimțite până atunci pentru sânge într-o fascinație mai interiorizată, mai subtilă, încercată față de o jefuire intimă; faptele crimei transformate într-o insuportabilă suferință interioară, davadă inexprimabilă, „ucidere psihică”, spun textele savante ca și cele de vulgaritate. Expresia „ucide” este centrală, relevând extinderea din ce în ce mai mare dată violenței morale, dar și fascinația cu totul aparte încercată pentru ea. De aici, incesturile denunțate în situațiile cele mai „calme”, insistența asupra dramelor invizibile, infernul dezvăluit în pofida tainei conștiințelor, pe când odinioară era nevoie ca actele sau loviturile să frizeze nebunia pentru a fi judecate violul prin autoritate. Se ajunge astfel la unele titluri ce restituie evenimentul agresiunii sexuale asupra copilului: „Calvarul victimelor unor abuzuri sexuale”, „Infernul căminelor pentru copii din Țara Galilor”, „Incestul, noua frică”. Se schimbă ierarhia atrocității,

impunând un interes crescând pentru tortura mentală, până la a o face uneori mai presus de tortura fizică. Ceea ce confirmă și prezența tot mai mare a crimelor comise asupra copiilor, în paginile de fapte diverse, estompând cu încetul vechea prezență a ucigașului cu amenințările sale organizate și uneltele pătate de sânge, în favoarea agresorului de copii cu violența sa intimă și cruzimea mascată. atentatul asupra copilului e oroare majoră, amenințarea cu atât mai „vrednică de ură cu cât înaintea camuflată și reprezintă răul absolut”. Relatarea suferințelor s-a deplasat total, transpunând durerea fizică în durere psihică, identificând efectele unei iremediabile pierderi de sine, evocându-le intensitatea până la un abis inexprimabil: „Acea panică ce-i pătrunde întregul trup, panică ce adâncește o prăpastie sub pat, până în inima pământului, o prăpastie în care alunecă cu viteza luminii pentru a scăpa de crima ce-o comite el cu ea”.

Se poate spune că această deplasare ar fi fost imposibilă dacă în paralel nu s-ar fi desfășurat universul psihologic și spațiul intim al fiecăruia, o curiozitate nouă, semn al unei schimbări de cultură: individul lăsat mai mult în seama lui însuși este, în același timp, lăsat și pradă incertitudinilor, mai puțin protejat de instituții care altă dată îi reglau viața cotidiană sau îi garantau destinul. Privatizarea existenței, atât de mult studiată azi, dezvoltă o sensibilitate mai receptivă la suferința psihică, mai vulnerabilă la conflictele interne, la obstacolele personale, la dificultățile de acțiune prin sine: o atenție cu atât mai mare acordată interiorității cu cât reculul violenței fizice sporit, pe daltă parte, importanța dată altor violențe, cele ce acționează prin constrângere și dominare: „Câmpul de bătaie s-a mutat în forul interior al omului. Acolo trebuie el să se încaiere cu o parte din tensiunile și pasiunile care odinioară se exteriorizau în lupta corp la corp în care bărbații se înfruntau direct. Fascinații și frici sunt pe larg transformate: violența interiorizată, terorizantă, al cărei calvar este în primul rând intim, la locul, în ochii opiniei publice, violenței sângeroase. Încălcarea frontierelor sinelui e transpusă în încercare direct, dacă nu exclusiv, „internă”: „La scăderea criminalității violente de la sfârșitul secolului al XIX-lea și în prima jumătate a secolului XX s-a adăugat o internaționalizare a violenței. Crima cea mai îngrijorătoare devine aceea care sfărâmă o conștiință: transformată în „omor psihic”, s-a spus, când e vorba de un copil.

De la crima psihică la crima absolută

Trebuie să mai insistăm asupra copilului. atentatul distruge o existență sacralizată, o ființă cu atât mai prețioasă cu cât societățile noastre și-au pierdut certitudinile și transcendențele: „Când viitorul devine incert, toate reperatele sale sunt proiectate asupra copilului”. Ceea ce așază ființa cea mai fragilă la temelia lumii, „culme a perfecțiunii, a

purității absolute”, până la a da „un aspect teologic la tot ce o privește”; rămășiță de sacru în societățile noastre laicizate; un ideal răsturnat, bazat mai puțin pe tatăl al cărui prestigiu s-a prăbușit, cât pe copil ale cărui inocențe și potențialități devin gajuri ale adevărului și viitorului. Astfel, crima comisă asupra copilului se transformă în model de atrocitate.

Imagine complexă, totuși, din moment ce Ariès a putut să afirme „sfârșitul domniei copilului”, subliniind schimbarea fundamentală provocată de perturbările recente ale vieții familiale, „divorțul”, familia refăcută, familia monoparentală sau preferințele individualiste subtil analizate de Louis Roussel ori I. Thery: „Adulții adoră modul de viață care le place și nu mai vor să știe ce rezultă de aici pentru copii”. S-a instaurat o „discordanță legală de filiație”: interesul individului poate trece peste vechile investiții legate de progenitură, „legătura necondiționată a descendenței”. Părinții nu mai sunt ghidați de „rațiunea ultimă” care e copilul, fericirea lor nu se mai bazează pe fericirea acestuia: devenind simplu partener în dispozitivul familial, el nu mai e suveranul, alunecând chiar din statutul de copil-rege în cel de copil-victimă. Cele două imagini nu se exclud totuși, adultul accentuând cu orice risc o protecție pe care o știe supusă greșelii, cristalizându-se și asupra sa toate pasiunile, aflând în figura copilului-victimă ocazia de a înmulți semnele de reasigurare și de angajament: apărare extremă amestecată cu o oarecare culpabilitate ascunsă. Fapt amintit implicit de un manifestant la înmormântările copiilor belgieni uciși în 1996: „Uitați-vă la părinții celor dispăruți: nici unul nu e copil de divorțat”⁹. Diferența se impune o dată cu un trecut recent: copilul e promovată ca nouă victimă a unei societăți abuzive, „țap ispășitor substituit muncitorului în rolul de exploatat”, cauză „comună” pe care și-o oferă o colectivitate după căderea unor ideologii și bruiatul finalităților. Semn că instituția familială e de curând perturbată. Investiția extremă asupra copilului victimă dovedește și altceva în afară de compasiune, și anume o dificultate nouă de a trăi simbolică familială, imperativul unei alegeri individuale tinzând a se opune angajamentelor generaționale și căutând cu orice preț să le apere, idealizându-le. De fiecare dată, funeriile victimelor pedofililor subliniază în mod fățiș în ce măsură e dusă aici lupta cea bună, manifestarea unei aceleiași voințe.

Ritualuri masive și consensuri asupra ororii exprimă mai mult decât sunt în sine, descoperind elementare elanuri colective, astfel uitate. Ele exploatează adunarea laolaltă: leagă din nou comunitatea în absența cimentului tradițional al regiilor sau ideologiilor, găsește o cale pentru revendicări contracarate, manifestă un resentiment, critică Statul. Claude Javaud identifică limpede acest lucru în manifestările toamnei belgiene din 1996: „Implicarea nu e doar tehnică ci și afectivă: Statul, nu numai că nu funcționează, dar e lipsit și de inimă, fiindcă n-a făcut nici

cel mai mic efort pentru a împiedica uciderea copiilor". Tresărirea legată de violul cu omor permite exprimarea unor forțe colective, astfel fărâmițate, cele ale unei societăți mai individualiste, fragmentată cu încetul, diluată. De aici și obscura revanșă a participanților, identificându-se cu victimele, masați într-un cortegiu de 300000 de persoane în 20 octombrie la Bruxelles și denunțând un Stat „neputincios să-și protejeze cetățenii, începând cu cei mai slabi dintre ei, copii”; faptul divers al violului cu omor, devenit prin însăși extremitatea sa, cale ultimă a politicii.

Tot prin extremitatea sa, violul cu omor al copilului simbolizează noi imagini de insecuritate: crime, cu atât mai neliniștitoare, cu cât autorul pare mai inclasabil. Imaginea pedofilului ucigaș s-a schimbat totalmente în conștiința comună: violatorul incult ori senil, degeneratul de la periferiile sociale îi face loc violatorului anonim, perversul cu atât mai periculos cu cât nu lasă a se vedea acest lucru. Teama, multă vreme focalizată pe inamicul public, trece asupra omului obișnuit, vecinul față de care trebuie să te ții în gardă. De aici și alerta difuză, asemănările tulburătoare: „VRP, liniștit”, inculpat fără particularități, încadrat socialmente și recunoscut profesional, „profesori, ziariști, deputați, funcționari și comercianți”, încât unele sindicate profesionale declară că se tem de o „psihoză” în privința membrilor lor. Desigur, e o problemă de imagine, inclusiv pentru vechile percepții, dar ea deplasează totalmente amenințarea: frica nu mai vine doar din zonele obscure pe care societatea ar trebui să le pacifice, ca la sfârșitul secolului al XIX-lea, ci și în zonele aparent liniștite pe care societatea consideră că le stăpânește. Acest lucru banalizează pericolul extinzându-l, diversificând neliniștea, provocând observații precum acelea ale unei bătrâne doamne din Charleroi după afacerea Dutroux din 1996: „N-a existat un semn prevestitor, acum toată lumea poate fi suspectă”, sau cele ale Martinei Bouillon, substituit de procuror la Bobigny: „Pedofilul poate fi oricine... greu de dat în vileag, pentru că, pur și simplu, spre deosebire de un debil mintal, el ne seamănă, e printre noi...” posibila asemănare cu delincventul sexual, acea vecinătate tulburătoare resimțită la sfârșitul secolului XIX și imediat respinsă, se impune aici difuză, ca și imaginea riscului. Estompării relative a violenței fizice i-a urmat o intensificare a violenței psihice ca o certitudine accentuată a pericolului.

Sentimentul de insecuritate crește o dată cu atenția mărită acordată recidivelor: crimele sexuale comise anterior de autorul unui viol cu omor primesc o altă semnificație în lumina actului fatal și devin tot atâtea semne preventivoare pe care judecătorii și medicii ar fi trebuit să le vadă și să le controleze. Astfel, ansamblul procesului judiciar e, din aproape în aproape, în întregime regândit. Fapt confirmat de câteva cazuri ridicate la rangul de simbol: funcționarul superior, de 50 de ani, „de nebănuit”, „jovial”,

condamnat de mai multe ori pentru atentat la pudoare, mai înainte de a viola și de a ucide doi copii la Elne în 1993, muncitorul necalificat, tată a trei copii, condamnat pentru viol în 1997 înainte de a viola și ucide o fetiță, de zece ani, Redon în 1992, funcționarul model acuzat de agresiune violentă asupra nepoatei sale înainte de a viola și ucide o fetiță în pădurea de la Saint-Pierre-Du-Val în 1992, caz cu atât mai edificator cu cât omul întrerupsese un tratament psihiatric după ce fusese internat câteva zile, iar o asociație de ajutoare a părinților copiilor victime a depus o plângere: „Toată lumea era la curent, dar nimeni n-a făcut nimic atunci când mai era timp”. Fascinația legată de violul cu omor zdruncină astfel imaginea ansamblului de transgresiuni violente, mărește atenția asupra pericolozității lor și face din orice agresor un ucigaș potențial¹⁰. Asta se și spune în primele comentarii apărute după o serie de agresiuni la Versailles în 1992, comise, și ele, după un viol cu omor, pe larg mediatizat: „Iată în mod tipic un monstru care va ucide într-o zi”; sau comentariile apărute după arestarea unui bărbat prins în flagrant delict de răpire a unui copil în 1997: „Răptorul de Copii din Maëlle în centrul tuturor bănuielilor”, suspectat imediat de atrocități până atunci neelucidate, vechi enigme, crime necunoscute al căror autor posibil devine brusc. O schimbare de imagine s-a produs și față de „adultul agrsor”, transformat pe nesimțite de opinia publică în „adult ucigaș” potențial.

Apar astfel, pe neașteptate, anchete, sau „razii” în care sunt prinși amatori de casete obscene clandestine, animatori de rețele, cititori și redactori de reviste pedofile: acești oameni ce încalcă legea sunt cu atât mai urmăriți cu cât se accentuează sensibilitatea la violența psihică, iar violul cu omor e gândit la orizontul nelegiuirii lor. O singură anchetă, din iunie 1997, denumită „Ado 71” a mobilizat 2500 de jandarmi pentru a interoga, în 17 ale lunii, 814 persoane posedând casete incriminate. Efectul provocat de crimele din Belgia s-a impus: „N-am vrea să se spună, că în Belgia, că n-am făcut totul pentru a împiedica așa ceva”. Se înmulțesc brusc articolele pe această temă: „Entuziasm mediatic fără precedent” titrează *Le Monde* în iunie 1997. *France-Soir* 52 consacră 11 pagini acestor cazuri între 23 și 27 iunie 1997, în vreme ce în 1987 și 1988 le consacra doar trei; *Libération* invocă trei cazuri doar în 28 iunie 1997. Ca urmare, apare un inevitabil ostracism care amestecă fapte de gravitate diferite, cu consecințe neatrinse până atunci: sinuciderea mai multor persoane închise preventiv după operațiunea „Ado 71” din vara lui 1997, critica zgomotului făcut în jurul acestor arestări, sentimentul că din acuzat suspectul devine victimă. Concluzia lui Alain Finkielkraut: „Indispensabila represiune a pedofiliei e pe cale să se transforme în linșaj isteric al violatorilor de îngeri”.

VI. Internetul – Piață de desfacere pentru materialul pornografic

Producători și consumatori de material pornografic

Transnațional, descentralizat, prin intermediul unei tehnologii evaluate internetul oferă posibilități de comunicare de o eficiență înspăimântătoare.

Această uneltă incredibilă face posibilă – la costuri scăzute, rapid, într-un mod interactiv și în anonim – difuzarea de imagini, organizarea de dialoguri și schimburi de informații și servicii virtuale.

Astfel, rețelele de pedofili au știut să beneficieze de consimțământul internetului. Astfel aceștia pot interacționa dincolo de granițe și de legislație.

Prin simpla folosire a tastaturii, pedofili au posibilitatea de a transmite sau recepționa material foto și video din cele patru colțuri ale lumii și de a intra oricând în contact cu copii sau adolescenți.

Prin acest mijloc, al internetului s-a creat o adevărată piață de desfacere pentru organizațiile criminale.

În America de Nord și Europa (Olanda, Danemarca, Suedia, Franța, Germania) materialul pornografic este produs, distribuit și consumat.

În Asia, Japonia a devenit sursa principală de producție și distribuție a casetelor CD-ROM-urilor în întreaga lume.

În America latină, Brazilia și Mexic produc de asemenea material pornografic, artizanal, și-l distribuie în principal în America de Nord.

Imposibilitatea exercitării unui control eficient

Ținând cont de rapiditatea și volumul de informații transmise și stocate este foarte dificil de localizat site-urile pornografice sau fluxurile de informații.

De asemenea nici organele guvernamentale nu au făcut maximul de efort pentru a monitoriza circulația materialelor pornografice.

Monitorizarea actuală nu disting între cei care doar vizitează site-ul, cei care intră în contact accidental cu materialul și cei care caută în mod special materiale pornografice cu copii și de asemenea nu iau în calcul folosirea codurilor de acces cu ajutorul cărora se pot accesa diferite site-uri.

Aceste operațiuni, neputând lua în calcul întreaga activitate din rețea, tind să minimalizeze feneomenul.

Pedofili fac parte din toate ramurile societății. Aceștia au timpul necesar, mijloacele și mulți dintre ei și cunoștințe în procesare și codare de informații.

„Ocazional” sau „Voluntar”, aceștia sunt aprovizionați, mulțumită imaginilor primite din întreaga lume și pot lua contact cu copii prin intermediul sutelor de canale de informații.

Fiind ilegale site-urile cu material pornografic cu copii nu sunt accesibile oricărei persoane care vizitează la întâmplare diferite adrese pe inter-net. Coduri, parole, limbaj codificat constituie mecanismele uzuale de precauție pentru utilizarea cărora trebuie acordat dreptul de acces.

În plus aceste informații pot fi deghizate și ascunse în conținutul unor alte documente care nu au un caracter compromițător.

Pedofili au de asemenea arta și maniera de a intra în contact cu copii sau adolescenții care navighează pe inter-net în căutarea de relații de prietenie.

Unele din aceste contacte (numărul lor este scăzut dar în continuă creștere) duc de multe ori la un adevărat comerț sexual.

NOTE BIBLIOGRAFICE:

¹ Abel, G.; Becker, J.; Mittelman, M.; Cunningham-Rathner, J.; Rouleau, J.; Murphy, W. (1987). „Selfreported Se Crimes of Nonincarcerated Paraphilics, Journal of Interpersonal Violence, 2 (1), 3-25

² American Psychiatric Association (1987). Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders (3rd ed., rev.). Washington, DC: APA

³ Freund, K.; Watson, R. (1991). „Assessment of the Sensitivity and Specificity of a Phallometric Test: An Update of „Phallometric Diagnosis of Pedophilia”, Psychological Assessment: A. Journal of Consulting and Clinical Psychology, 3, 254-260.

⁴ Abel, G.; Becker, J.; Cunningham-Rathner, J.; Mittelman, M.; Rouleau, J. (1988). „Multiple Paraphilic Diagnoses among Sex Offenders, Bulletin of the American Academy of Psychiatry and the Law, 16, 153-168.

⁵ Mohr, J.W.; Turner, R.E.; Jerry, M.B. (1964). Pedophilia and Exhibitionism. Toronto: University of Toronto Press.

⁶ Freund, K.; Heasman, G.; Racansky, I.G.; Glancy, G. (1984). „Pedophilia and Heterosexuality vs. Homosexuality, Journal of Sex and Marital Therapy, 10, 193-200.

⁷ Araj, S.; Finkelhor, D. (1985). „Explanations of Pedophilia: Review of Empirical Research, Bulletin of the American Academy of Psychiatry and the Law, 13, 17-37.

⁸ Berlin, F.; Meinecke, C. (1981). „Treatment of Sex Offenders with Antiandrogenic Medication: Conceptualizations, Review of Treatment Modalities and Preliminary Findings, American Journal of Psychiatry, 135 (8), 601-607.

⁹ Ames, A.; Houston, D. (1990). „Legal, Social and Biological Definitions of Pedophilia, Archives of Sexual Behavior, 19 (4), 333-342.

¹⁰ Cameron, P. (1985). „Homosexual Molestation of Children: Sexual Interaction of Teacher and Pupil, Psychological Reports, 57, 1227-1236.

- SFÂNTA TREIME -

IZVORUL SUPREMEI IUBIRI ȘI MODEL DE UNITATE CREȘTINĂ

Sfânta Biserică ne învață că dogma Sfintei Treimi este adevărul de temelie al învățaturii creștine, proprie și caracteristică creștinismului, ea stând la baza tuturor mărturisirilor de credință și, totodată condiționând întreaga ordine morală creștină, personală și socială, la temelia căreia stă ca principiu și ca ideal suprem comuniunea iubirii intratrinitare divine. Dumnezeu creștin este Dumnezeu-iubire intratrinitară.

Cuprinsul dogmei Sfintei Treimi constă în afirmarea de bază a credinței, anume că Dumnezeu este unul în ființă și întreit în Persoane: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

„Cred într-unul Dumnezeu” spunem în primul articol din Simbolul de Credință, cuvinte prin care mărturisim credința noastră de nezdruncinat într-un Dumnezeu personal care este unul în ființa Sa. Cred, spune mai departe într-unul Dumnezeu care este întreit în Persoane: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Prin aceste cuvinte mărturisim că Dumnezeu este unitate, dar și diversitate. Dumnezeu creștin nu este doar unime ci și uniune, nu este doar uniune ci și comuniune. El nu este o ființă singuratică care se iubește pe Sine, ci este comuniune și iubire. Este Tată, Fiu și Duh Sfânt, nu este o persoană, ci sunt trei. El este Treime: trei persoane egale, fiecare locuind în celelalte două în virtutea unei neîncetate reînnoiri reciproce. Între Tatăl, Fiu și Duhul Sfânt există comuniunea dragostei mai înainte de veci.

Revelația divină ne spune că Dumnezeu este Treime de Persoane. Iată două relații care trebuie gândite împreună: Dumnezeu este Treime, Dumnezeu este dragoste. Pentru că Dumnezeu este o ființă nemărginită care nu poate fi cunoscută de om în totalitate cu mintea sa mărginită, „calea către înțelegerea lui Dumnezeu, a lui Dumnezeu în Treime atât cât este ziditor pentru noi, ne-o deschide dragostea. Numai ea luminează taina Treimi în Unime și, totodată, numai Treimea e dragostea absolută, dragoste în ființa ei. Treimea și dragostea una sunt.”¹

Sfântul Evanghelist Ioan, supranumit și „Apostolul iubirii”, definește Treimea ca iubire: „Dumnezeu este iubire”(1Ioan4,8). Într-adevăr Dumnezeu este iubire pentru că este Treime de Persoane. Iubirea desăvârșită în Dumnezeu este între trei Persoane, pentru că o iubire care se închide între doi pune o margine a lor și rămâne indiferentă față de al treilea. De aceea, în suprema și unica existență supremă fără de început, dragostea desăvârșită

se realizează în trei, întărind totodată unitatea între ei și evidențiind nemărginirea lor.

În sânul Sfintei Treimi există un Tată care naște din veci un Fiu pe care-L iubește și de care este iubit și purcede un Duh Sfânt, spre a se odihni ca iubire luminătoare a Lui peste Fiul, făcând să se simtă bucuria Tatălui de către Fiul și a Fiului de către Tatăl. Deși Tatăl și Fiul se dăruiesc unul celuilalt în totalitate în iubirea Lor, din această iubire trebuie îndepărtat orice înțeles al unui egoism în doi, care contrazice infinitatea divină.

Presoanele Sfintei Treimi „într-o reciprocitate neîntreruptă, fiecare unic și în același timp implicându-i pe ceilalți fără a-i confunda, reprezintă desăvârșirea existenței și a relației. Trebuie să existe un al Treilea pentru a depăși dualitatea fără să existe confuzie a celor Doi. Dacă n-ar exista decât Două Persoane, Ele ar risca fie să se confunde, fie să se separe total. Numai o a Treia Persoană poate asigura comuniunea de bucurie a celorlalte Două...Cea de-a Treia Persoană înseamnă orientarea celei Dintâi către cea de-a Doua, ca și oientarea diferită a celei de-a Doua către cea Dintâi ”².

Iată deci, că cea de-a Treia Persoană a Sfintei Treimi, Duhul Sfânt este cea care intensifică iubirea dintre Tatăl și Fiul. Duhul Sfânt este cel care face ca iubirea intratrinitară să fie asemenea unei flăcări care nu se mistuie niciodată. Iubirea intratrinitară a fost, este și va fi iubirea desăvârșită care s-a revărsat ad-extra, adică în afara ei.

În Sfânta Treime Tatăl îi dăruiește Fiului iubirea în modul cel mai profund și invers. Această iubire este consolidată de cea de-a treia Persoană treimică: Duhul Sfânt. Și pentru că cel de-al treilea este proba de foc a adevăratei iubiri în doi, Duhul Sfânt este asociat atât de mult cu iubirea, încât El este semnul iubirii depline în Dumnezeu.

Părintele Stăniloae sublinia cu multă măiestrie într-una din operele sale că iubirea intratrinitară dintre Tatăl și Fiul este desăvârșită de către Duhul Sfânt. În acest sens afirma următoarele: „Prin Duhul Sfânt iubirea Treimii se dovedește cu adevărat sfântă. Nimai pentru că este un al treilea, cei doi pot deveni simultan unul, nu numai prin reciprocitatea iubirii dintre ei, ci și prin uitarea comună a ambilor în fața comună a celui de-al treilea. Numai existența unui al treilea în Dumnezeu explică crearea unei lumi numeroase de eu-uri și ridicarea lor la nivelul de parteneri

îndumnezeiți ai Tatălui și ai Fiului în iubire, prin Duhul Sfânt, egal cu Ei. De aceea numai prin Duhul Sfânt se răspândește iubirea divină în afară³.

În Sfânta Treime o singură Persoană este numai tată mai înainte de veci. El nu este în același timp și Fiu, ci este Tată al unui singur Fiu pentru ca iubirea lui părintească să aibă prin aceasta gradul absolut. Totodată Fiul este numai Fiu, nu și Tată. Aceasta pentru că, numai așa iubirea Lui față de Tatăl este sublimă. În sânul Sfintei Treimi Fiul, la rândul Său își arată întoarcerea Sa prin iubire, spre Tatăl nu numai prin faptul că nu mai naște și El alt fiu, din care s-ar naște altul și așa mai departe; ci prin faptul că există o a treia Persoană neprovenită din El, ci ipostasiată ca o suflare iubitoare a Tatălui către El. Iată deci, că în Sfânta Treime Dumnezeu Tatăl îl are pe Duhul Sfânt ca pe Cel ce se bucură împreună cu Sine de Fiul, iar pe Fiul, ca pe cel ce se bucură cu Sine de Tatăl. În Sfânta Treime iubirea dintre două Persoane, adică cea a Tatăl față de Fiul și invers „se cere împărtășită de o a treia și se arată desăvârșită când primesc pe o a treia să se bucure împreună cu fiecare de cealaltă. Iar a treia Persoană nu trebuie să fie alta și alta pentru fiecare din celelalte două...Prin aceasta Tatăl și Fiul se bucură și Ei împreună cu Duhul⁴.

Duhul Sfânt este Cel care face ca iubirea dintre Tatăl și Fiul să fie atât de profundă încât să se reverse ad-extra, adică în afara relației intratrinitare. Această iubire nu a rămas neroditoare, căci din iubirea intratrinitară revărsată în afară a fost creată lumea.

Potrivit credinței creștine, Dumnezeu a creat lumea dintr-un motiv și un scop anume. Acesta dă lumii un sens. Sfinții Părinți ai Bisericii creștine au scos în evidență iubirea intratrinitară a lui Dumnezeu ca motiv al creației, pentru a o opune ideii eronate că Dumnezeu a creat lumea dintr-o necesitate internă. Dumnezeu care este iubire (1 Ioan 4,8) a creat lumea din iubire și bunătate pentru ca să facă părtaşă și alte ființe de iubirea Lui cea nemăsurată. În acest sens Dionisie Areopagitul, în lucrarea intitulată „Despre numele divine” afirmă: „Binele, în esența sa ca bine substanțial, revărsă bunătatea Lui peste toate lucrurile. Căci precum soarele nostru, fără de liberare sau voință, ci prin chiar faptul că există, luminează toate acele lucruri care, după felul lor sunt capabile să se împărtășească din lumina lui; tot astfel și binele, prin însuși existența sa, trimite razele întregii sale bunătăți asupra tuturor lucrurilor potrivit cu puterea de primire a fiecăruia.”⁵

La rândul său, Sfântul Ioan Damaschinul în „Dogmatica” sa accentuează ideea că iubirea și bunătatea intratrinitară a dus la crearea lumii văzute și nevăzute: „Așadar pentru că bunul și preabunul Dumnezeu nu S-a mulțumit cu contemplarea Lui proprie, ci prin mulți-

mea bunătății Sale a binevoit să se facă ceva care să primească binefacerile Sale și să se împărtășească din bunătatea Lui, aduce de la neexistență la existență și crează universul, atât pe cele nevăzute, cât și pe cele văzute, și pe om.”⁶

Creația în totalitatea ei este lucrarea Treimi pline de iubire. Primul articol din Simbolul de credință numește pe Dumnezeu Tatăl „Făcătorul cerului și al pământului”, articolul al II-lea spune despre Dumnezeu Fiul că este „Cel prin Care toate s-au făcut”, iar articolul al VIII-lea îl numește pe Dumnezeu Duhul Sfânt „Făcător de viață”. Creația care este un act liber al voinței divine și nu o revărsare naturală, ca iradierea energiilor divine, este „lucrarea unui Dumnezeu personal, a Treimii, care are o voință comună care aparține firii și care lucrează potrivit gândirii Sale”.⁷ Prin însuși faptul că întreaga creație este rezultatul unui act liber al Persoanelor Sfintei Treimi putem afirma fără nici o rețineră că iubirea divină este motivul aducerii de la non-existență la existență a lumii. Aceasta pentru că libertatea este prima caracteristică a iubirii.

Rodnicia și iubirea lui Dumnezeu se pot manifesta și în aducerea la existență și în conducerea spre Sine a lumii, deosebite după ființa de El. Pe de altă parte, iubirea dintre cele trei Persoane dumnezeiești este singura explicare a creării unei alte existențe decât cea proprie Lor. Dumnezeu n-ar fi Creator dacă n-ar fi plin de iubire, căci iubirea este cea care face ca orice ființă să ia naștere. Iar iubitor n-ar putea fi, dacă n-ar fi Persoană în relație conștientă cu altă Persoană din veci sau mai bine zis cu alte două Persoane. Deasemenea El nu ar fi putut fi Creator dacă n-ar fi Treime. Dar și invers: dacă lumea acesata n-ar fi fost creată, n-ar fi existat un Dumnezeu bun și iubitor. Creația este opera Sfintei Treimi și poartă în totalitate pecetea Dumnezeului iubirii.

Prima carte a Sfintei Scripturi, Facerea ne spune că, la sfârșitul zilei a VI-a, Dumnezeu l-a creat pe om. Dacă celelalte lucruri și ființe din lume au fost aduse la existență din iubire, omul, supranumit „preotul întregului cosmos” a fost creat din iubire mai mult decât oricine. Persoanele Sfintei Treimi au dorit ca cel creat după chipul lui Dumnezeu să se împărtășească din cupa iubirii divine. Că omul a fost creat din iubire rezultă și din faptul că el a fost adus la existență la sfârșitul creației din două motive: pentru a-i asigura cele necesare existenței sale de zi cu zi și pentru a fi pus stăpân peste toate cele create de Dumnezeu.

Potrivit credinței creștine, lumea a fost creată de Dumnezeu ca un dar de preț pentru oameni. Ea a fost dăruită omului din iubire de către Sfânta Treime atât pentru viața lui trupească, dar și pentru formarea lui spirituală în vederea obținerii vieții celei veșnice. Iubirea trinitară se poate

vedea și din faptul că omul a fost înzestrat la creație cu libertate, căci Sfânta Treime dorește ca acesta „să-și asume în mod conștient propria natură bună, să descopere cu recunoștință, în viață și în univers darurile iubirii divine”⁸. Datorită libertății cu care a fost înzestrat din iubire, omul este cea mai de preț creație a Dumnezeului iubirii pentru faptul că i s-a dat datorită libertății puțința de a iubi și, prin urmare de a și respinge.

Culmea iubirii trinitare constă în faptul că Dumnezeu devine neputincios înaintea libertății umane. El nu o poate viola pentru că izvorăște din propria iubire. Iubirea lui Dumnezeu pentru om este atât de mare, încât ea nu poate constrânge, căci nu poate exista dragoste fără respectul celuilalt. Iubirea Sfintei Treimi față de om este nemăsurată căci „voința divină se va supune totdeauna căutărilor, abaterilor, chiar și revoltelor voinței umane, pentru a o conduce spre un consimțământ liber”⁹.

Iubirea Sfintei Treimi față de om s-a văzut și în faptul că Adam nu a fost lăsat singur în grădina Raiului. Cunoscând că iubirea înseamnă comuniune de persoane, Dumnezeu i-a făcut acestuia femeia pentru că iubirea are nevoie de minim două eu-uri.

Iubirea presupune totdeauna două eu-uri care se iubesc sau un eu care iubește și un altul care primește iubirea sau de care, cel ce iubește știe că este conștient de iubirea lui. Dar în același timp iubirea unește cele două eu-uri fără ca acestea să se confunde. Tocmai de aceea Dumnezeu l-a creat pe om bărbat și femeie. A creat două persoane căci „Două persoane care se iubesc nu mai știu ce are în această iubire fiecare de la sine și ce este de la cealaltă. Dacă cealaltă n-ar iubi-o, n-ar avea nici cealaltă putere să o iubească. Fiecare o face pe cealaltă aptă să o iubească prin iubirea ei și în același timp printr-o atracție ce o exercită asupra aceleia”¹⁰.

Dumnezeu cel în Treime închinat și slăvit nu a creat pe om doar pentru ca el să se împărtășească de iubirea Sa, ci și pentru ca acesta să ajungă la comuniunea deplină cu El. Iubirea lui Dumnezeu față de făpturi își are temeiul în relațiile intratrinitare dintre Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Dumnezeu, care este iubire „a zidit lumea din iubire, pentru ca omul să se împărtășească din iubirea Sa treimică”¹¹.

Credința creștină afirmă că Sfânta Treime este baza eternă a persoanelor umane și modelul de fericire în unitatea dragostei. Dumnezeu a creat pe oameni ca persoane pe care să le iubească și ca Tată și ca Frate. La originea lumii stă iubirea Sfintei Treimi. Istoria este lăsată de Sfânta Treime ca drum al creșterii oamenilor în iubire.

Iubirea Sfintei Treimi față de om nu a încetat nici după ce acesta, datorită libertății cu care a fost înzestrat la

creație de către Creatorul său tot din iubire, a călcat porunca divină. Când omul a căzut din dragostea divină prin libertatea sa, Dumnezeu „L-a trimis pe Fiul Său însuși să se facă Frate deplin al lor prin asumarea firii omenești sau prin întrupare, să ducă până la jertfa de Sine iubirea Sa față de ei și să le asigure eternitatea prin învierea Sa. Le-a acordat astfel o și mai mare dragoste după ce oamenii au căzut din iubire în păcat”¹².

Sfânta Treime marchează trecerea de la dreptatea Vechiului Testament la iubirea și comuniunea Noului Testament, fiindcă iubirea poate exista acolo unde există o comuniune de Persoane divine. Un Dumnezeu mono-personal nu poate avea în Sine iubirea și comuniunea eternă în care să ne introducă și pe noi. El nu s-ar întrupa din iubire față de om, ci ne-ar arăta doar cum se trăiește drept. De aceea virtutea supremă a Vechiului Testament este dreptatea, iar nu iubirea. În Noul Testament ni se arată că Dumnezeu coboară pe razele iubirii de la Tatăl, prin Fiul în Duhul Sfânt, pentru a ne înălța la comuniunea vieții sale veșnice.

Cea mai mare manifestare a iubirii față de făpturile Sale a făcut-o Dumnezeu prin întruparea Fiului Său preaiubit. Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan ne spune că: „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât pe Fiul Său cel Unul Născut L-a dat, ca tot cel ce crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3,16). Din iubire, Sfânta Treime a hotărât ca la „plinirea vremii” (Galateni 4,4) să se întrupeze Dumnezeu Fiul care „a umplut natura umană de iubirea Sa divină față de Tatăl. Duhul Sfânt ne unește prin iubire cu Dumnezeu și între noi, făcându-Se purtătorul iubirii de la Dumnezeu la noi și de la noi la Dumnezeu și între noi înșine...El ne mișcă din interior prin iubirea Sa pe care o are de la Tatăl, aducându-ne iubirea Tatălui și iubirea dintre El și Tatăl, și în același timp sădindu-ne și nouă iubirea Sa față de Tatăl și față de toți oamenii”¹³.

Din iubire față de om, Hristos ne-a răscumpărat din iubirea păcatului, ne-a redat adevărata libertate și ne-a repus pe treapta de unde căzusem în urma păcatului săvârșit de protopărinții noștri. Această iubire a Fiului lui Dumnezeu față de omul căzut în robia păcatului este defapt iubirea întregii Sfintei Treimi care a consfințit trimiterea în lume a celei de-a doua Persoane Treimice. Din iubire, Treimea a venit în lume prin Fiul Cereșc făcut om, iar pe om la urcat la ea, căci prin jertfa lui Hristos, omul a dărmătat zidul egoismului și a intrat la Tatăl, în Persona Lui ni s-a deschis și nouă drumul către Sfânta Treime.

Împărăția iubirii, care fusese anunțată ca apropiindu-se de către Înaintemergătorul Domnului, a devenit în Hristos realitate și s-a definit ca Împărăție a Treimii iubitoare, Care și-a arătat iubirea prin Fiul făcut om asemenea nouă și răstignit pentru noi, pentru a ne face și

pe noi să răspundem iuirii Ei și să ne arătăm iubirea între noi. Iisus Hristos ne-a arătat că Dumnezeu este iubire pentru că nu este o singură Persoană, ci o Treime de Persoane în relație de Tată, Fiul și Duh Sfânt, și a dovedit prin întruparea și jertfa Lui pentru noi că își întinde iubirea Sa și la noi.

Tot din iubire Treimea a trimis în lume pe Duhul Sfânt pentru a continua opera mântuitoare a Fiului. Din iubire Dumnezeu ne-a trimis pe Duhul Sfânt, ca să prefacem egoismul din noi în iubire, prin moartea tainică și învierea lui Hristos, și așa să putem trăi în legătura comuniunii cu Dumnezeu și cu semenii noștri.

Iubirea trinitară se vede și în aceea că, la Cina cea de Taină Hristos a instituit Sfânta Liturghie, după care i-a îndemnat pe apostolii Săi în mod direct și pe urmașii acestora în mod indirect să săvârșească această slujbă și după moartea Sa: „Aceasta să faceți întru pomenirea Mea”. Aceasta pentru că, în Sfânta Liturghie „credincioșii trăiesc și obișnuiesc să crească în dragoste și în unire fără sfârșit cu Hristos Cel jertfit și înviat și între ei înșiși, activând dragostea ca atribut al persoanelor și gustând prin arvună viața de veci de după înviere, viața fericită în comuniunea mereu sporită ce se hrănește din Hristos și din Sfânta Treime”¹⁴.

La fiecare Sfântă Liturghie, Treimea își revarsă dragostea asupra omului, căci Tatăl Îl trimite din nou pe Fiul să Se jertfească pe masa Sfântului Altar pentru mântuirea noastră în mod nesângeros, iar Duhul Sfânt se revarsă peste Cinstitele Daruri pentru a le preface în Trupul și Sângele Domnului ca noi să ne unim în modul cel mai sublim cu Hristos prin Sfânta Euharistie. Așadar, în cadrul Sfintei Liturghii iubirea intratrinitară ne este arătată, dovedită și comunicată direct de Sfânta Treime, de Fiul întrupat, jertfit și înviat pentru ca prin aceasta să ne conducă la dragostre desăvârșită a Împărăției Sfintei Treimi.

Iubirea din sânul Sfintei Treimi este modelul pe care iubirea interumană trebuie să-l urmeze. Totodată, din iubirea lui Dumnezeu față de făpturi și iubirea lor față de El, iar iubirea lor față de El nu poate fi separată de iubirea pe care trebuie să o arătăm unii față de alții. Rostind cuvântul revelației cuprins în Sfânta Scriptură: „Dumnezeu ne-a iubit mai întâi”, omul își caută modelul iubirii lui dăruitoare în Dumnezeu, în viața Sfintei Treimi. Fiind operă a iubirii Sfintei Treimi, omul trebuie să răspundă lui Dumnezeu cu dragoste, iar Tatăl consimte să aștepte până ce făptura Sa cea mai de preț-omul, va răspunde dragostei Sale.

Iubirea intratrinitară este pilduitoare căci „Iubirea desăvârșită în Dumnezeu este între trei Persoane, pentru că o iubire care se închide între doi pune o margine a lor, rămâne indiferentă față de cel de-al treilea, producând chiar

gelozie între cei doi, când unul dintre ei se interesează și de un al treilea. Dimpotrivă, când un al treilea se bucură cu mine de cel de-al doilea al meu, bucuria mea pentru cel de-al doilea este sporită. De aceea, în suprema și unica existență supremă fără de început, dragostea desăvârșită se realizează în trei, întărind totodată unitatea dintre ei și evidențiind nemărginirea lor”¹⁵.

Dumnezeu Treime constituie pentru om modelul comuniunii de iubire căci este Treime de Persoane. Tocmai de aceea: „Dacă arhetipul omului, Dumnezeu, nu este Treime, atunci omul nu ar fi putut niciodată să realizeze ceea ce dorește atât de adânc: comuniunea iubirii. Toată viața lui ar fi fost fără ieșire”¹⁶.

Vorbind despre Dumnezeu în creștinism, nu ne referim la o singură Persoană, ci la trei. O singură persoană divină nu ar putea exprima prin chipul ei unitar iubirea, nu ar putea fi numită Dumnezeul iubirii. Tot la fel putem spune și despre om. Dacă omul creat de Dumnezeu ar fi rămas persoană, o ființă solitară, singuratică, nu ar fi putut fi înțeleasă drept purtătoare a chipului Creatorului ei. Însă omul nu este din firea lui o ființă singuratică, ci comuniune de persoane. Este impresionant să cugeți la faptul că Sfânta Treime nu a creat indivizi, ci comuniune de persoane.

Conform credinței creștine fiecare din persoanele umane are o unitate unică și irepetabilă și această existență cuprinde în ea întregul. Astfel unitatea neamului omenesc nu se datorează unor factori exteriori firii omenești însăși, ci se datorează unității care există în sânul Sfintei Treimi. Omul este om numai în comuniune cu întraga omenire, după modelul Sfintei Treimi. Această comuniune dintre oameni are la bază unitatea firii omenești, iar această unitate a firii omenești și multitudinea persoanelor umane, demonstrează că și omul, ca Arhetipul său este comuniune de Persoane. Astfel se salvează și unitatea omenirii și specificul fiecărui om.

Iubirea Sfintei Treimi este miezul sfințeniei, este taina fundamentală a vieții și a bucuriei de ea. Este lumină și taină. Iubirea Sfintei Treimi este cea care face ca între oameni să rodească iubirea care conduce la unitatea oamenilor. Iubirea treimică este cea care leagă cu adevărat pe oameni cu Dumnezeu. Existând iubire între oameni înseamnă că există un Dumnezeu în trei Persoane, deci un Dumnezeu al iubirii, care a creat persoanele umane pe care să le iubească și să le dea puterea să-L iubească și să se iubească. Fără iubire, deci fără persoane, totul ar fi fost fără rost: iubirea, care nu se impune oamenilor de la sine nu-și are începutul în oameni și nu se poate nici satisface deplin cu cât le dă ea. Ea vine în oameni de la Dumnezeu, izvorul vieții și al iubirii absolute și îi atrage pe oamenii ce se iubesc spre El. Iubirea „își are originea

între persoane absolute, una în ființă și iubire; și ea îi atrage pe oameni în iubirea lor spre absolutul și veșnicia Persoanelor din care vine. Iubirea nu poate fi înțeleasă, dezlegată de absolut și veșnicie, ca origine și țintă a persoanelor umane de care e legată ființa lor, fără ca aceasta să fie una cu acea origine și țintă¹⁷.

Sfânta Treime, prin rostul ce ni l-a dat de-a ne mângâia și bucura unii pe alții, ne-a dat și o răspundere a unora pentru alții în fața Lui. Cea de-a doua Persoană a Sfintei Treimi s-a întrupat pentru a ne mântui, dar și pentru a sădi în sufletele noastre virtutea cea mai de preț care ne înalță către Dumnezeu: iubirea. El a sădit această virtute în noi atât prin propriul Său exemplu, cât și prin învățătura Sa. Fiul lui Dumnezeu ne-a poruncit în mod clar să ne iubim unii pe alții pentru a ne apropia de Împărăția iubirii veșnice spunându-ne: „Poruncă nouă vă dau vouă: Să vă iubiți unul pe altul”. Ne poruncește aceasta pentru că și El ne iubește, arătându-ne prin aceasta valoarea pe care ne-a dat-o în ochii Lui. El ne poruncește prin urmare să facem ceea ce face El. Acestea ni le arată când ni se dă ca pildă în iubirea celorlalți, arătându-ne prin pilda Lui ceea ce trebuie să facem și noi: „Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul” (Ioan 13, 34). În această pildă se cuprinde și porunca, deci răspunderea în fața Lui pentru noi înșine, însă ca persoane iubitoare ale altora. Prin aceasta ne cere să păstrăm și să dezvoltăm în noi tot ce ne-a înrudit cu Sfânta Treime, ale cărei Persoane se iubesc una pe alta.

Prin venirea Sa în lume Hristos „ne-a arătat că Treimea e vie și iubitoare, prin însuși faptul că El, Unul din Treime, S-a făcut om și S-a răstignit pentru noi, dăruindu-Se Tatălui și nouă, ca și noi să ne dăruim, din puterea Lui, Tatălui și unii altora, ca, fiind plini de Treime, să fim și noi în chipul Treimii, unitate iubitoare de persoane umane neconfundate, extrem de prețioase una alteia¹⁸”.

Hristos ne învață că Dumnezeu, care este iubire eternă, este Treime de Persoane ce vrea și poate să se dăruiască și altor persoane. Însuși specificul iubirii este acela de a fi prilej de dăruire, de împărtășire neconținută. Iubirea dintre Persoanele divine este generoasă și capabilă să se răspândească. Manifestarea lui Dumnezeu în afară de Sine este însă un alt mod de existență al Sfintei Treimi, deosebit de cel al comuniunii treimice veșnice. Este modul descoperirii bogăției inepuizabile de energii divine, prin care iubirea lui Dumnezeu devine accesibilă și altora.

Fiul lui Dumnezeu ne aduce prin învățătura Sa mesajul Treimii iubitoare care poate fi rezumat în sintagma: fiecare devine persoană cu adevărat numai intrând în relație cu alte persoane, trăind pentru ele și în ele. Pe drept cuvânt s-a spus că nu poate exista unul, dacă nu există doi

în comuniune. Totodată această afirmație este la fel de adevărată și în ceea ce privește iubirea. Iubirea nu poate exista în izolare pentru că ea presupune existența celuilalt. Iubirea de sine, auto-iubirea, este negația iubirii¹⁹.

Iubirea făpturilor față de Dumnezeu este darul lui Dumnezeu, produs de iubirea lui Dumnezeu față de ele, care se întoarce cu rodul iubirii lor spre Dumnezeu. Iubirea prin care ele însăsele se mișcă spre El este iubirea prin care Dumnezeu le mișcă spre El.

Iubirea dintre Persoanele Sfintei Treimi este modelul desăvârșit pentru iubirea dintre persoanele umane, astfel că iubirea între persoanele umane sporește unitatea iubitoare a ființei umane tot mai mult din unitatea iubitoare a ființei divine, datorită faptului că ființa umană este opera actului creator și susținător al ființei iubitoare divine, care este un act de iubire continuă. Dar, așa cum iubirea persoanelor umane față de Creator este nedespărțită de credința în El și de nădejdea unei tot mai mari comunicări a iubirii Lui și a ajutorului în creșterea iubirii lor față de El, așa și iubirea între persoanele umane crește prin credința și nădejdea ce și-o comunică unele față de altele că-și vor spori iubirea întreolaltă²⁰.

Iubirea dintre Persoanele Sfintei Treimi este model nu doar de iubire între persoanele umane, ci și de unitate creștină. Iubirea creștină unește paradoxal aceste lucruri: mai multe eu-uri care se iubesc, rămânând neconfundate și o unitate maximă între ele. Fără existența unei iubiri veșnice și desăvârșite nu se poate explica iubirea din lume și nu se vede nici scopul lumii. Iubirea presupune ca origine și scop iubirea eternă și desăvârșită între mai multe Persoane divine.

Iubirea reciprocă între oameni implică și ea mai multe persoane capabile de iubire, în baza unei ființe a lor în oarecare măsură comună. Dar această iubire nedesăvârșită dintre noi presupune iubirea desăvârșită între Persoanele divine cu o ființă comună²¹. Iubirea noastră se explică din crearea noastră după chipul Sfintei Treimi, originea iubirii noastre.

Fiecare Persoană a Sfintei Treimi, revelându-se în lume și lucrând în oameni și între oameni, manifestă unitatea desăvârșită față de celelalte două Persoane prin ființa și prin iubirea desăvârșită față de Ele. Dar în același timp aduce și oamenilor iubirea Sa, din iubirea pe care o are față de celelalte Persoane. Iubirea noastră pe care o manifestă unul față de celălalt nu este desăvârșită pentru că nici o unitate de ființă care există între noi nu este desăvârșită. Noi suntem chemați să creștem în iubirea desăvârșită între noi și față de Dumnezeu, prin energiile dumnezeiești necreate, care reprezintă unitatea de ființă a lui Dumnezeu adusă între noi, și mărindu unitatea ființei noastre umane²².

Hristos ne învață că iubirea care stăpânește în Împărăția lui Dumnezeu întemeiată și deschisă nouă de El prin cruce, s-a revărsat și peste oameni. Deasemenea ne învață că Împărăția iubirii nu este Împărăția a trei persoane diferite, ci a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, semnul desăvârșit al unirii în iubire.

Împărăția adusă la noi de Hristos este Împărăția iubirii pentru că împăratul este un Tată care, având un Fiu de o ființă cu El, a voit să-și extindă iubirea ce o simte față de Fiul și asupra altor ființe conștiente, capabile să simtă iubirea Lui și să răspundă ei.

Sfânta Treime nu este doar izvorul supremei iubiri și model de unitate între oameni, ci și model de unitate între bărbat și femeie, căci în cadrul familiei, cei doi devin o singură ființă. Așadar Taina Căsătoriei este cea care descoperă taina iubirii lui Dumnezeu, de aceea sensul și scopul final al căsătoriei constă în consolidarea unității dintre bărbat și femeie, uniți prin harul Duhului Sfânt, binecuvântarea Fiului și purtarea de grijă a Tatălui. Căsătoria este icoana vie a Treimii, iar Treimea este icoana vie a unității familiei. Ca sursă infinită a iubirii, Dumnezeu „este comunitate desăvârșită a funcțiilor divine. De aceea și în căsătorie nu avem o distincție de persoane unite, ci o unitate de persoane distincte. Persoanele divine au o singură natură. Fiecare din cele trei Persoane le conține pe celelalte două, acest fapt constituind circuitul iubirii intradivine, plenitudinea trinității în unitate. Oglindind în ea și unitatea Treimii, căsătoria apare mai ales în acest sens ca cea mai dezvoltată și mai perfectă imagine a lui Dumnezeu. Reunind în sine pe cei doi soți, deși rămân persoane distincte, face din amândouă un singur trup,”²³ adică desăvârșește unitatea acestora.

Urmând exemplul iubirii intratrinitare și al unității ființei Dumnezeului creștin, în căsătorie, cele două persoane: bărbatul și femeia- se iubesc în așa fel încât ei nu mai știu ce are în această iubire fiecare de la sine și ce este de la cealaltă. Dacă cealaltă n-ar iubi-o, n-ar avea nici ea putere să o iubească; și dacă ea n-ar iubi-o, n-ar avea nici cealaltă putere să o iubească. Fiecare o face pe cealaltă aptă să o iubească prin iubirea ei și în același timp printr-o atracție ce o exercită asupra aceleia.

Fiul lui Dumnezeu ne învață că iubirea și unitatea deplină în iubire este în Trei. Acest fapt se reflectă și în opera lui creată, în mai multe feluri. Prima formă a acestei uniri iubitoare între trei în creație este cea dintre bărbat, femeie și copii. Bărbatul nu este om întreg fără femeie și nici femeia fără bărbat. Cei doi sunt în același timp unul, așa cum ne învață Sfântul Ioan Gură de Aur: „Vorbind de doi, Dumnezeu vorbește de unul singur”. Însă bărbatul și femeia nu sunt uniți pe deplin decât prin intermediul celei de-a treia persoane. Al treilea este cel care unește sau

întărește iubirea dintre bărbat și femeie. Dacă ei nu se unesc în iubirea față de al treilea sau dacă al treilea nu întărește iubirea dintre bărbat și femeie, iubirea lor nu ar fi deplină.

Așa cum unitatea dintre Tatăl și Fiul nu ar fi desăvârșită fără existența Duhului Sfânt, tot așa, nici iubirea și unitatea dintre bărbat și femeie nu ar fi desăvârșită fără aportul unei a treia persoane. Cea de-a treia persoană care întărește unitatea familiei sunt copiii. Dacă bărbatul și femeia nu sunt uniți cu copiii prin responsabilitatea comună față de ei, iubirea dintre cei doi slăbește. Dar responsabilitatea de a avea și de a crește copii fortifică iubirea dintre bărbat și femeie și îngheagă unitatea dintre ei.

Comuniunea din cadrul familiei dintre bărbat și femeie este cea care îi ajută pe cei doi să se autodepășească datorită iubirii care îi unește pe ei. Astfel, în căsătorie omul își dă seama în curând că iubirea altuia și iubirea sa față de altul, deci și comuniunea prin care își poate învinge mărginirea, fără să i se anuleze în această comuniune conștiința că prin sine este limitat, nu se poate realiza numai între sine și semenii umani, ci între sine și suprema existență personală, ca izvor de iubire desăvârșită²⁴. Numai iubirea Creatorului nemărginit, care își arată mărginirea în faptul că El se face mărginit luând trupul nostru, îi satisface omului deplin setea de iubire și-i dă și semenilor săi puterea să-l iubească până la jertfă.

Unitatea ființei persoanelor Sfintei Treimi este modelul unității familiei, astfel că unitatea căsătoriei nu înseamnă că ea ar fi o întregire reciprocă a soților. Femeia se recunoaște ca femeie numai prin iubirea bărbatului, iar bărbatul se recunoaște ca bărbat numai prin iubirea femeii. În devenirea lor comună „un soț fructifică configurația personală a celuilalt soț. În cele din urmă, comunicarea însăși dintre cei doi dobândește o configurație particulară, un chip propriu și original”²⁵.

Dumnezeu este comuniune și izvor al oricărei comuniuni. Dumnezeu unic nu este un Dumnezeu singuratic căci, atât de mare este unitatea Sa încât ea poartă în sine pulsația iubirii care este simțită în această lume. Fiecare Persoană divină nu este doar o parte a dumnezeirii, ci o modalitate unică prin care iubirea se prelinge în viața celor creați pentru a parcurge drumul de la chip la asemănare. Dumnezeu este „reciprocitate a iubirii, iubire a celor Trei Persoane întoarse una spre cealaltă, fiecare rămânând în întregime în Celelalte două prin mișcarea nemișcată de iubire a perihorezei”²⁶. Dumnezeu nu este doar personal, ci este și interpersonal, căci El nu este numai unitate ci este și uniune în supraunitatea Tatălui.

A spune că Dumnezeu este Treime echivalează cu a spune că El este iubire, că în El există o viață ce se revarsă asupra lumii întregi. În comuniunea treimică, Cei Trei sunt un singur Dumnezeu. Tot așa și în comuniunea umană, oamenii trebuie să alcătuiască un tot unitar după exemplul Sfintei Treimi, să ajungă la adevărata unitate creștină. În Dumnezeu fiecare din cei Trei este în întregime liber de unitate, adică de iubire. Tot așa și între oameni: nu trebuie să existe un conflict între individualități, ci să se urmărească realizarea unității creștine la care Sfânta Treime ne îndeamnă să ajungem.

Sfânta Scriptură ne asigură că „Dumnezeu este iubire” (1 Ioan 4,16). Nu ne spune că El are iubire, că iubirea este o calitate, o însușire a lui Dumnezeu. Ne adevărește că ceea ce este Dumnezeu este iubire, că Dumnezeu este ca iubirea, că modul în care este Dumnezeu este iubirea. Dumnezeu este Treime de Persoane și „această Treime este monadă de viață, deoarece viața ipostasurilor lui Dumnezeu nu este o simplă supraviețuire, un fapt pasiv de menținere în existență, ci o realizare dinamică a iubirii, o unitate indestructibilă de iubire. Fiecare Persoană există nu pentru Sine, ci există oferindu-se comuniunii de iubire cu celelalte Persoane. Viața Persoanelor este o compenetrare reciprocă de viață, ceea ce înseamnă că viața uneia devine viață a celeilalte, existența lor izvorăște din realizarea vieții ca și comuniune, din viața care se identifică cu dăruirea de sine, cu iubirea”²⁷.

Învățătura Fiului lui Dumnezeu despre Sfânta Treime este aceea că, din dragostea Tatălui au venit la existență toate prin Fiul. În iubirea Lui toate se vor întoarce prin Fiul, după ce se vor fi descoperit și realizat și ele, umplându-se de această dragoste. Legea iubirii care izvorăște din Tatăl, va ține pe toate în unitate și în lumina mereu sporită a lui Dumnezeu.

Taina iubirii dintre oameni își are izvorul și puterea în Taina iubirii lui Dumnezeu față de om. Crearea omului se explică prin iubirea lui Dumnezeu Treime, și numai iubirea Lui nemărginită și adesea neînțeleasă și neîncăpută de mintea omului a făcut posibilă restaurarea sau mântuirea lui. Iubirea lui Dumnezeu față de om „depășește naturalul, obișnuitul, chiar dacă cel ce o primește, omul, are o existență limitată, pentru că focul iubirii dumnezeiești arde orice stricăciune și o face strălucitoare prin puterea harului Duhului Sfânt, pe care este chemat să-l primească”²⁸.

Iubirea desăvârșită între cele Trei Persoane ale existenței supreme implică în ea cunoașterea desăvârșită între ele, deci a ființei lor nemărginite. Această iubire desăvârșită în Trei sau între Trei este suprema lumină sau izvorul a toată existența.

Sfânta Treime nu-i iubește pe oameni dintr-o nevoie

de a găsi în afara Lui o completare a iubirii, ci ca o revărsare liberă a iubirii și dăruirii Sale lăuntrice desăvârșite spre alte persoane create în acest scop. Oamenii vor avea iubirea deplină numai de la Dumnezeu cel în Treime închinat și slăvit, când vor fi crescut ei înșiși cât s-a putut în iubire, în condițiile vieții lor pământești. Atunci iubirea arătată de ei și iubirea lui Dumnezeu simțită de ei va fi ajuns la desăvârșire, ceea ce nu înseamnă încetarea ei, ci o gustare continuă a plinătății ei.

În măsura în care Sfânta Treime își revărsă iubirea cea fără de margini asupra omului prin Fiul întrupat, prin Duhul Sfânt care dă viață și prin Tatăl care veghează din înălțimile cerului asupra creației, mintea acestuia luminată de harul divin se înalță în limita puterilor ei până la contemplarea ființei treimice, iar cuvântul ultim al omului este cel pe care „apostolul iubirii” l-a aflat la sânul lui Iisus. Întruși: „Dumnezeu este iubire” (1 Ioan 4,8)²⁹.

În viața pământească suntem pe drumul care duce spre iubirea desăvârșită față de Dumnezeu Treime și de semenii. La iubirea și la unirea desăvârșită cu semenii și cu Dumnezeu vom ajunge în viața viitoare dacă ne vom strădui în viața de aici. Creația se află pe drumul iubirii, primindu-și puterea din iubirea trimică și înaintând spre desăvârșirea ei în unirea cu Sfânta Treime și cu toți oamenii.

NOTE:

¹ Pr. Galeriu, Jertfă și Răscumpărare, Editura Harisma, București, 1991, pag. 44

² Dumitru Stăniloae, Rugăciunea lui Iisus și experiența Duhului Sfânt, Editura Deisis, Sibiu, 2003, pag. 113-114

³ Idem, Iubirea creștină, Editura Porto-Franco, Galați, 1993, pag. 62-63

⁴ Idem, Chipul nemuritor al lui Dumnezeu, vol. II, Editura Cristal, București, 1995, pag. 16

⁵ Dionisie Areopagitul, Despre numele divine, trad. de Cicerone Iordăchescu și Theofil Simenschy, Editura Institutului European, Iași, 1993, pag. 71

⁶ Sfântul Ioan Damaschin, Dogmatica, trad. de Pr. D. Fecioru, Editura Scripta, București, 1993, pag. 46

⁷ Vladimir Lossky, Teologia mistică a Bisericii de Răsărit, trad. de Pr. Vasile Răducă, Editura Anastasia, București, pag. 123-124

⁸ Idem, Introducere în Teologia Ortodoxă, trad. de Lidia și Remus Rus, Editura Enciclopedică, București, 1993, pag. 98

⁹ Ibidem, pag. 99-100

¹⁰ Pr. Prof. Dumitru Stăniloae, Teologia Dogmatică Ortodoxă, vol. I, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 2003, pag. 291

¹¹ Pr. Prof. Dr. Dumitru Popescu, Iisus Hristos Pantocrator, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 2005, pag.144

¹² Pr. Prof. Dumitru Stăniloae, Spiritualitate și comuniune în Liturgia Ortodoxă, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 2004, pag.18

¹³ Idem, Teologia Dogmatică Ortodoxă, vol. I..., pag.291-292

¹⁴ Idem, Spiritualitate și comuniune în Liturgia Ortodoxă..., pag.19

¹⁵ Idem, Iisus Hristos lumina lumii și îndumnezeitorul omului, Editura Anastasia, București, 1992, pag. 179

¹⁶ Pr. Dr. Antonios Alevizopol, Ortodoxia în fața sectelor, trad. de Pr. Ioan Buga, Editura Symbol, București, 1993, pag.23

¹⁷ Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae, Studii de Teologie Dogmatică Ortodoxă, Editura Mitropoliei Olteniei, Craiova, 1991, pag. 192

¹⁸ Idem, Spiritualitate și comuniune în Liturgia Ortodoxă..., pag. 234

¹⁹ Kallistos Ware, Ortodoxia, calea dreptei credințe, trad. de E Chiosa, G. Jacotă și Pr. D. Ailincăi, Editura Trinitas, Iași, 1993, pag. 29

²⁰ Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae, Studii de Teologie Dogmatică Ortodoxă..., pag. 207

²¹ Idem, Teologia Dogmatică Ortodoxă, vol. I..., pag. 293-294

²² Ibidem, pag. 303

²³ Pr. Prof. Ilie Moldovan, Teologia iubirii, vol.I, Albe Iulia, 1996, pag. 22

²⁴ Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae, Studii de Teologie Dogmatică Ortodoxă..., pag. 189

²⁵ Pr. Prof. Ilie Moldovan, op. cit., pag.23

²⁶ Olivier Clement, Adevăr și libertate, trad. de Mihai Maci, Editura Deisis, Sibiu, 1997, pag.61

²⁷ Christos Yanaras, Abecedarul credinței, trad. de Pr. Dr. Constantin Coman, Editura Bizantină, București, 1996, pag.50

²⁸ Pr. Dr. Vasile Gavrilă, Cununia-viața întru Împărăție, Fundația Tradiția Românească, București, 2004, pag.61

²⁹ Pr. Prof. Boris Bobrinsky, Taina Preasfintei Treimi, trad. Măriuca și Adrian Alexandru, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 2005, pag.8

2. Bobrinsky, Pr. Prof. Boris, Taina Preasfintei Treimi, trad. Măriuca și Adrian Alexandru, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 2005

3. Clement, Olivier, Adevăr și libertate, trad. de Mihai Maci, Editura Deisis, Sibiu, 1997

4. Constantin, Pr. Galeriu, Jertfă și Răscumpărare, Editura Harisma, București, 1991

5. Damaschin, Sfântul Ioan, Dogmatica, trad. de Pr. D. Fecioru, Editura Scripta, București, 1993

6. Dionisie Areopagitul, Despre numele divine, trad. de Cicerone Iordăchescu și Theofil Simenschy, Editura Institutului European, Iași, 1993

7. Gavrilă, Pr. Dr. Vasile, Cununia-viața întru Împărăție, Fundația Tradiția Românească, București, 2004

8. Lossky, Vladimir, Teologia mistică a Bisericii de Răsărit, trad. de Pr. Vasile Răducă, Editura Anastasia, București

9. Idem, Introducere în Teologia Ortodoxă, trad. de Lidia și Remus Rus, Editura Enciclopedică, București, 1993

10. Moldovan, Pr. Prof. Ilie, Teologia iubirii, vol.I, Albe Iulia, 1996

11. Popescu, Pr. Prof. Dr. Dumitru, Iisus Hristos Pantocrator, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 2005

12. Stăniloae, Pr. Prof. Dumitru, Spiritualitate și comuniune în Liturgia Ortodoxă, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 2004

13. Idem, Teologia Dogmatică Ortodoxă, vol. I, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 2003,

14. Idem, Studii de Teologie Dogmatică Ortodoxă, Editura Mitropoliei Olteniei, Craiova, 1991

15. Idem, Rugăciunea lui Iisus și experiența Duhului Sfânt, Editura Deisis, Sibiu, 2003

16. Idem, Iubirea creștină, Editura Porto-Franco, Galați, 1993

17. Idem, Chipul nemuritor al lui Dumnezeu, vol. II, Editura Cristal, București, 1995

18. Idem, Iisus Hristos lumina lumii și îndumnezeitorul omului, Editura Anastasia, București, 1992

19. Yanaras, Christos, Abecedarul credinței, trad. de Pr. Dr. Constantin Coman, Editura Bizantină, București, 1996

20. Ware, Kallistos, Ortodoxia, calea dreptei credințe, trad. de E Chiosa, G. Jacotă și Pr. D. Ailincăi, Editura Trinitas, Iași, 1993

Bibliografie

1. Alevizopol, Pr. Dr. Antonios, Ortodoxia în fața sectelor, trad. de Pr. Ioan Buga, Editura Symbol, București, 1993

Preot conf. univ. dr. OCTAVIAN POP

IMAGINEA EVREULUI ÎN CULTURA ROMÂNĂ

Evreii au fost o etnie îndelung controversată, în general persecutați, ridiculizați, condamnați din punct de vedere religios, social și cultural. Popor fără țară, are totuși o evoluție sau involuție proprie de-a lungul timpului, are o istorie proprie și participă la istoriile popoarelor cu care au intrat în contact. Din punct de vedere temporal vorbim de o contextualizare diacronică, urmărind evoluția în timp a clișeelelor și motivelor legendare și cauzele care au determinat această evoluție. De asemenea, din punct de vedere spațial vorbim de așezarea temei presupunând un context procul-tural – asemănări și deosebiri dintre portretul „evreului imaginar” din cultura tradițională română și cel din cultura tradițională a altor popoare europene. Privind din alt unghi, și anume cel cultural, avem în discuție elementele „antisemitismului popular” preluate de „antisemitismul cultural”, (literatura cultă și politică din secolele XIX – XX), adică migrarea unor clișee mentale dintr-un mediu cultural într-altul.

Totuși există și situații în care clișeele (după ce a trecut din mediul cultural tradițional și rural în cel cult și urban) a fost reformulat, reactivat, ideologizat, multiplicat prin presă și retransmis cu o forță înzecită în spațiul cultural ce l-a generat (feedback cultural).

De-a lungul istoriei românilor, evreii au avut un cuvânt de spus și sunt des întâlniți în viața socială și în literatură.

De exemplu, în 1940, România avea a-III-a comunitate evreiască din Europa și a V-a din lume, după U.R.S.S., Polonia, S.U.A.; în acest an 800.000 de evrei trăiau în România. Existau, clișee mentale evidente, dar care se referă la situații evident neadevărate („evreii au coarne”) și clișee mai puțin evidente, exprimând un adevăr

parțial (ex. „evreul este bun afacerist”).

Atitudinea românilor față de această etnie este în general constantă. Se pare că antisemitismul este la el acasă de-a lungul trecerii popoului român. Există scrieri care atestă aversiunea neamului nostru față de acest popor.

Ex.: „Nu este o exagerare să spunem că România a fost cea mai antisemită țară din Europa de dinainte de al II-lea război mondial”. (Hannah Arenat)

„După germani și austrieci, românii au fost cei mai mari ucigași de evrei”(Paul Johnson).

În 1831 „Regulamentele organice” legiferaseră antisemitismul Principatelor Române („se proclamă principiul apartenenței la credința creștină ca o condiție pentru acordarea drepturilor civile și politice”), ceea ce înseamnă că din „pământeni”, evreii devin „străini”, „constituind o națiune aparte, lipsită de drepturi”. În 1866 s-a votat prima Constituție a României în care articolul 7 prevedea: „numai străinii de rit creștin pot dobândi calitatea de român”. În perioada interbelică, în Constituția din 1923 li se recunosc evreilor drepturi civile și politice depline, iar în 1937 Corneliu Zelea Codreanu se plânge că toleranța i-a adus pe români „pe patul de moarte”.

Pe aceeași poziție se află și Mihail Kogălniceanu, Nichifor Crainic, Emil Cioran, Nicolae Iorga.

În 1935 Mircea Eliade susține că acest tip de reacții alarmiste sunt generate de un „imbecil complex de inferioritate” față de străini, dar în 1937, cu 2-3 luni înainte de alegeri, opiniile lor se radicalizează: națiunea română se „surpă lent” din cauza „elementelor ologene”. Iată reacții asemănătoare față de acest subiect, din partea marilor oameni politici și de cultură români.

În majoritatea cărților, publica-

țiilor și studiilor de folclor și etnologie apărute după război în România, nu se vorbește aproape deloc de evreu; este considerat subiect tabu, nu s-a mai scris aproape nimic de evreu, de parcă nu ar fi existat: „Despre cine/ce nu se vorbește nu există”. De exemplu, în toate edițiile postbelice ale operei lui Alecu Russo, în textul „Iașul și locuitorii săi în 1840”, pasajele referitoare la evreii din Iași sunt drastic amputate. De asemenea, Vasile Alecsandri este cenzurat în această epocă, operele sale mai mult sau mai puțin complete nu au inclus (decât cu rare excepții) textele sale referitoare la evrei. Celebra carte a lui Lion Feuchtrönger, „Evreica din Toledo”, a fost tradusă în limba română sub titlul neutru „Baladă spaniolă”. În perioada august – octombrie 1919, Benjamin Fundoianu a publicat în revista evreiască de limbă română „Mântuirea” o serie de 11 eseuri, sub titlul „Iudaism și elenism”. În 1980 s-a încercat republicarea acestui text remarcabil într-un amplu volum cuprinzând publicistica lui Fundoianu, însă cenzura a impus eliminarea eseului respectiv din cuprinsul cărții. Îar în 1979, lui Romulus Vulcănescu cenzura i-a exclus întregul articol referitor la „țiganologie” din „Dicționarul de etnologie” pe care îl pregătea, iar după ce autorul a înlocuit termenul cu cel de „gipsologie” articolul a putut apărea.

Problema evreilor este pusă din „Vechiul Testament”, atunci începe drama și prigoana lor. Adevăr sau nu, le sunt atribuite cele mai rele însușiri: Ieremia, 19,6 – „Ei aduc ardere...ci Valea Uciderii”. Iată un concept pornit chiar de la evrei: „Rasismul s-a născut evreu”. Evreii, „poporul ales” sunt constrânși prin lege (cea a lui Dumnezeu) „să nu se amestece cu alte neamuri” și sunt convinși că vor deveni stăpânii lumii. În realitate, evreii înșiși l-au creat pe „homo antisemitens”,

descriindu-l în „Cartea Sfântă” și apoi l-au transmis neevreilor odată cu această „Carte”. Rasismul antic evreu s-a fondat pe motive de puritate etnico – religioasă și pe ideea de superioritate rasială („poporul ales”). Ceea ce desparte rasismul antic evreu de cel medieval modern și contemporan european este respectul față de alteritate, de „ceilalți” ca și creații ale lui Dumnezeu, absența ideii nimicirii neevreilor; Moise le spune: „Pe străin să nu-l strâmtorezi, nici să-l apeși, căci și voi ați fost străini în pământul Egiptului”. Există și o „problemă iudaică” și aceasta apare atunci când evreii încetează să mai aibă un stat, adică în secolul IV î.Hr. În 586 î.Hr. Iudeea este cucerită de armatele lui Nabucodonosor. A existat, evident, un antiiudaism păgân, însă o acută „problemă iudaică” apare odată cu creștinismul. Antisemitismul, ca ură colectivă față de evrei, începe, după opinia unora în timpul primei cruciade creștine, iar după părerea altora, odată cu alungarea lor din țara în care erau „cel mai acasă” – Spania.

Iconografia românească (privind atitudinea față de evrei) este semnificativ reprezentată în frescele bisericești și în icona în stil bizantin. Identificarea lui Iuda și a iudeilor față de ceilalți se face prin acțiune, nu prin alte semne. Totuși există unele clișee aparținând manierismului iconografiei vest – europene:

Ex: Biserica „Sf. Nicolae” din Părpăuți: în scena „Cinei”, Iuda este izolat, cu o conotație negativă în sensul că numai el nu are aură, iar un iudeu, în scena batjocoririi lui Iisus, poartă un fel de pălărie țuguată ce amintește de cornet (semn distinctiv – cornul diavolului).

Pe o frescă a Bisericii Voroneț, iudeul care-l arestează pe Iisus poartă pălărie țuguată și pe o mână poartă cinci runde (aminteau de arginții pentru care a fost rănduit Iisus).

De asemenea, iudeii sunt turcii în iconografia românească, dușmanii adevărați ai creștinilor moldoveni, de aceea uneori poartă iatagane (Biserica de la Humor) și au toate trăsăturile tipului semitic – turcoman. Această imagine amintește de o confuzie prezentă și în arta occidentală când „păgânul”, oricare ar fi fost el, purta „judenhurt” (pălărie țuguată în Germania).

Identificarea infomantă a sinagogii, a lui Iuda și a iudeilor se instalează în imagine ca rezultat al polemicilor teologice iudeo – creștine, al legendelor, zvonurilor dengratoare ce încep să circule pe seama evreilor.

În secolul XVIII, odată cu iluminismul, se produce prima ruptură evreul – imagine și evreul – real. Evreul cu turban sau cu pălărie normală ia locul celui cu pălărie cornet. Realitatea încearcă să nu mai imite arta canonică. Mulți gânditori ajung la concluzia că evreii sunt oameni. Mulți artiști apreciază că pot constitui și ei imagini realiste ale omului și nu doar caricaturi.

Cam de la începutul secolului XIX, iconografia medievală occidentală recurge la prezentarea caricaturală a evreului, cu trăsături diavolești. Clișeele fizionomice identitare ar fi: nasul corioat, buza de jos groasă și răsfântă, barba ascuțită, părul roșu, etc. Prin „profil evreiesc se înțelege așa numitul chip de Sileu” al lui Iuda, marcat de grimasă (din profil) care contrasta puternic cu chipul frumos și senin al lui Iisus (din față). În sudul Transilvaniei, în limbajul popular, nasul corioat era numit „nas judănesc”.

În Antichitate și Evul Mediu „physiognomia” era arta de a dezvălui caracterul individului cercetându-i trăsăturile chipului. Nici un detaliu fizionomic nu era de prisos, având importanță: lățimea frunții, forma urechilor, distanța dintre ochi, poziția alunițelor, dar esențiale erau mărimea și forma nasului și buzelor.

Premisa acestei științe, deși

inexactă, era: „sufletul reflectă înfățișarea corpului”. Nasul corioat și buzele groase au fost valorizate de „physiognomi”, ca și de oamenii simpli, fiind considerate defecte fizionomice, corespunzătoare unor deficiențe morale.

În secolul XVIII, imaginea evreului era cam aceeași peste tot în Europa Centrală și de Est, și ca figură, dar și ca mod caricatural de prezentare. În cursul secolului XIX însă, sub influența criteriilor de modernizare și de reformare a iudaismului din centrul și estul Europei, unii evrei din Moldova, mai ales cei tineri, au adoptat înfățișarea și straietele „evroponești”.

Ex: În 1899, imaginea evreului ortodox bucovinean, descrisă de etnograful Dimitrie Dan: „Părul brun al capului se tunde scurt sau se rade chiar cu briciul. Câteodată are părul o culoare blondă, ba chiar și roșie. Lângă urechi nu se tunde părul capului, ci se lasă niște coșite lungi, care întotdeauna se încrețesc și se cheamă „peis”, lature sau margină sau „perciuni”. Perciunii sunt atunci de lăgimea prescrisă, dacă se ajung capetele lor sub barbă. Barba și mustățile nu se rad, nici se tund, ci se poartă în lăgimea naturală. Dispar cu încetul (...) perucile la femeile cele măritate, care nu-și mai taie părul înainte de cununie”.

În 1840, Alecu Russo, spune despre evreicele din Moldova: „după o lege a Talnului, femeile măritate sunt obligate să-și radă părul capului”.

Pentru creștini, modul evreilor ortodocși de a-și purta părul, barba și perciunii marchează mai mult decât o diferență culturală. De exemplu, în zicalele populare românești se spune despre un lucru respingător că e „frumos ca o barbă de evreu”, iar despre un om înglodat în datorii, că a „sărutat evreul pe barbă”.

Pe la 1847, domnitorul Moldovei, Mihai Sturdza, a semnat un ofis, care impunea evreilor să renunțe la

portul lor tradițional, cu scopul de a-i șantaja, de a-i storce de bani în folosul domnitorului. În urma amenințării cu expulzarea „perciunaților” (spune Nicolae Iorga) „nu rezultară evrei mai puțini, dar fără îndoială funcționari mai bogați”.

Pe lângă îmbrăcămintea tradițională a evreului, barba și perciunii rituali erau semne sigure și rapide de identificare etnică. Ele au fost folosite ca mărci identitare în iconografia creștină și în teatru, fie el popular sau cult, românesc sau evreiesc.

În 1908, antisemitul doctrinar A.C.Cuza susținea că evreii sunt purtătorii unor noi microbi de disoluție socială: unanitarismul, ateismul, socialismul și „democrația cu perciuni”.

Pistrii erau și ei o caracteristică fizionomică presupusă a fi specifică evreilor. Și pe chipul unui român creștin, pistrii erau considerați a fi un semn infamant, un semn care, ca și părul roșu, aduce ghinion.

În mitologia populară, culoarea roșcată a părului, a bărbii și a pielii (datată pistriilor) este percepută ca fiind o anomalie fizică, una care denotă o anomalie psihică sau morală corespunzătoare.

BIBLIOGRAFIE

OIȘTEANU ANDREI - „Imaginea evreului în cultura românească”
CONSTANTINESCU VIORICA - „Evreul stereotip”

ROXANA ADELA CONSTANTINESCU

PROGRAM DE TABĂRĂ

Cultură Educație Religie

MOTTO:

“Nu pun preț pe acea moralitate care nu-și are rădăcina în religie.” (*Henrich Ibsen*)

SCOPUL PROGRAMULUI:

Morala începe în relația noastră cu DUMNEZEU și se oglindește în relațiile noastre cu membrii familiei, cu prietenii și cu membrii colectivității în care trăim.

De aceea și acest program propune organizarea unor activități cu caracter moral și religios, cultural și educativ-extrainsituțional - în vacanța de vară, la Mănăstirea Viforâta - jud. Dâmbovița și în împrejurimile ei (Târgoviște - Pucioasa).

Ideea este de continuare a implicării comunității în resocializarea și reintegrarea minorilor aflați în custodia noastră.

OBIECTIVELE VIZATE:

- angrenarea grupului țintă selectat în activități moral-religioase, specifice locației și a altor lăcașe de cult din zonă;
- modelarea comportamentală prin formarea unor sentimente moral-creștine: dragoste de Dumnezeu, prietenie, dragoste față de semenii etc.;
- vizitarea unor obiective de interes turistic, religios, istoric, cultural, economic ale orașului Târgoviște și Pucioasa;
- facilitarea interacțiunii sociale în mediu deschis;

- antrenarea beneficiarilor în activități practice-gospodărești specifice.

ACTIVITĂȚI ÎN CADRUL PROGRAMULUI:

1. **ACTIVITĂȚI PRACTIC-GOSPODĂREȘTI** - constau în sprijinirea comunității de călugărițe la treburile zilnice din mănăstire.
2. **VIZITAREA MĂNĂȘTIRII VIFORĂTA** - cu participare la slujbele Dumnezeiești publice și la Sfânta Liturghie prin prezentarea unor cateheze, predici și conferințe de către duhovnicii mănăstirii și personalul monahal, ținta fiind interiorizarea moralei creștine.
3. **VIZITAREA MĂNĂȘTIRII DEALUL** - participarea la Sfânta Liturghie, cunoașterea istoricului, discuții cu obștea de maci.
4. **VIZITAREA GRĂDINII ZOOLOGICE** din Târgoviște.
5. **VIZITAREA Complexului „Curtea Domnească”** din Târgoviște
6. **VIZITAREA MĂNĂȘTIRII „PEȘTERA IALOMICIOAREI”**
7. **VIZITAREA** unor obiective turistice și culturale din orașul Pucioasa

PERIOADA DE DERULARE:

Tabăra se va realiza în două etape:

04 – 10 iulie 2005

15 – 21 august 2005

BENEFICIARI:

Pentru fiecare etapă vor fi selecționați câte 5 minori cu comportament bun și rezultate bune la învățătură, cu implicare activă în propriul proces de reintegrare.

RESURSE IMPLICATE:

MATERIALE:

• transportul dus-întors va fi asigurat de Centrul de Reeducare Găești.

• hrana pentru grupul de minori și pentru personalul însoțitor va fi asigurată de Mănăstirea Viforâta

UMANE: personal educativ și de supraveghere (un ofițer socio – educativ, un instructor educador și doi agenți supraveghetori).

DERULAREA PROGRAMULUI DE TABĂRĂ „CULTURĂ, EDUCAȚIE, RELIGIE” În perioada 04 – 10 iulie 2005 și 15 – 21 august 2005

După experiența bună de anul trecut, Centrul de Reeducare Găești reia anul acesta inițiativa organizării de tabere în interiorul unei mănăstiri ortodoxe pentru acei adolescenți internați care au avut un comportament bun și au încheiat cu bine anul școlar. În baza unei înțelegeri încheiate între C.R. (făcând parte din Administrația Națională a Penitenciarelor – Ministerul Justiției) și Mănăstirea Viforâta (Arhiepiscopia Târgoviștei), două grupuri de câte 5 minori vor petrece câte o săptămână la această mănăstire, în perioada 04 – 10 iulie, respectiv 15 – 21 august a.c. Pentru ei vor fi organizate, atât în incinta mănăstirii, cât și în împrejurimile ei, la Târgoviște și Pucioasa, activități cu caracter moral și religios, cultural și educativ, în așa fel încât să fie facilitate interacțiunea socială în mediu deschis, ca și implicarea comunității în resocializarea și reintegrarea minorilor aflați în custodia Centrului. Minorii vor participa la slujbele dumnezeiești publice și la Sfânta Liturghie, vor asculta cateheze și predici, vor vizita și alte mănăstiri – Dealul și Peștera Ialomicioarei, obiective turistice și culturale. Ei vor fi însoțiți de personal educativ și de supraveghere, precum și de preotul capelan al Centrului de Reeducare Găești.

(Viața Cultelor – Buletin săptămânal de informare religioasă, anul XIII, nr.607 – 608, 30 iunie 2005)

Etapa I - 04 – 10 iulie 2005

Ziua I- 04 iulie 2005

Activitățile cu minorii au început la ora 7,00, când cei cinci au fost treziți și pregătiți pentru plecarea din Centrul de Reeducare Găești. Au servit micul dejun, iar la ora 9,00 s-a pornit cu microbuzul unității pe traseul Găești – Târgoviște – Anonoasa (circa 45 km), unde am sosit la ora 10,00.

Călătoria a decurs fără evenimente deosebite, atmosfera fiind antrenantă și degajată. La sosirea în Mănăstirea Viforâta, am fost întâmpinați de stareța Mănăstirii Viforâta – Monahia Mihaela Grăjdeanu și de

secretara mănăstirii – sora Laura Foca. După prezentarea regulilor de conviețuire în cadrul mănăstirii s-a trecut la repartizarea pe camere în arhondaricul pentru oaspeți al mănăstirii, sub coordonarea personalului însoțitor. Între orele 10,30-12,00, grupul de minori însoțiți de agentul șef Marin Ungureanu, de instructorul educador Costel Rădulescu și de subinspectorul șef Aurel Badea, au plivit iarba și buruienile din parcul mănăstirii. La ora 12,00 s-a servit masa de prânz, în trapeza mănăstirii, după care la ora 13,00, ne-am retras la camere pentru desfășurarea unui program administrativ și pentru odihnă pînă la ora 14,30. Între orele 15,00-16,00 am participat alături de obștea mănăstirii la slujba vecerniei, oficiată de preoții duhovnici ai mănăstirii, iaromonah Iacob Gașpar și preot Gheorghe Precup. Între orele 16,00-18,00, grupul de minori, însoțiți de același personal, a plivit iarba și buruienile din parcul mănăstirii, după care, între orele 18,30-19,30, am participat la slujba utreniei oficiată de aceiași preoți duhovnici tot în Biserica mănăstirii. La ora 20,00 s-a servit masa de seară în trapeza mănăstirii, urmată de o ședință de organizare în care s-a propus un program de activități pe perioada șederii în mănăstire și s-au purtat discuții pe diverse teme de către personalul însoțitor.

După efectuarea programului administrativ și igienico-sanitar de seară s-a dat stingerea la ora 22,30.

Prin comportamentul lor, în timpul călătoriei, dar și în mănăstire, cei cinci minori, ne îndreptățesc să credem că scopul și obiectivele propuse de program, vor fi cu siguranță atinse.

Ziua a-II-a – 05 iulie 2005

Activitățile acestei zile, au început la ora 6,30, când cei 5 minori au fost treziți, după care s-a derulat programul igienico – sanitar de dimineață pînă la ora 7,00, având ca obiectiv dezvoltarea autonomiei personale, activități derulate de instructorul educador Costel Rădulescu.

Între orele 7,00-9,00, am participat la Sfânta Liturghie, după care între orele 9,00-9,30, s-a servit micul dejun în trapeza mănăstirii, alături de obștea monahală.

Între orele 9,30-12,00 s-a vizitat mănăstirea și împrejurimile acesteia. Mănăstirea Viforâta a fost zidită pentru prima oară de Voievodul Vlad al-V-lea, între anii 1530 –1532. Între anii 1611-1616, a fost restaurată de Voievodul Radu Mihnea. În anul 1635, Voievodul Matei Basarab, a reparat în întregime această mănăstire și a transformat-o din mănăstire de călugări în mănăstire de maici. În anul 1713, Voievodul Constantin Brâncoveanu a reînălțat zidurile înconjurătoare, a construit noi chilii, a pardosit Biserica cu lespezi de piatră și a reconstituit vechea pictură. În secolul al-XIX-lea un strănepot al lui Constantin Brâncoveanu, Banu Grigore Brâncoveanu, face noi reparații, restaurează pictura și construiește Biserica „ Sf. Apostoli Petru și Pavel” de la cimitirul mănăstirii.

În anul 1914, această Biserică a fost din nou reparată în timpul Mitropolitului Konon Donici, care a reînnoit, a spălat pictura, în felul în care se prezintă astăzi. În anul 1940, un puternic cutremur de pământ a produs mari pagube; clopotnița a fost dărâmată și chiliile de la intrare în mănăstire. În anul 1960, din inițiativa Patriarhului Iustinian Morina, Mănăstirea Viforâta a fost restaurată din nou. Chiliile din jurul Bisericii au fost modernizate cu instalații de apă curentă, lumină electrică și gaze naturale pentru încălzire. În urma restaurării din 1960, mănăstirea a fost transformată în casă sanatorială pentru bătrânii bisericii, care a funcționat până în anul 1993, când a rămas mănăstire de sine stătătoare cu viață de obște, care în prezent adăpostește 100 de maici și surori. Partea dinspre sud a corpului de chilii este zidită din temelie în anul 1960, iar partea de est, vest și nord, în anul 1991, cu ajutorul Patriarhiei Române, când s-a terminat de construit și Paraclisul cu hramul „ Sfântul Prooroc Ilie”, care s-a sfințit în vara anului 1994. În afara incintei mănăstirii se află un corp de case ridicate de Grigore Brâncoveanu în anul 1830, care au mai rămas de restaurat.

Vizitarea mănăstirii și împrejurimile acesteia, a avut ca obiective, cunoașterea istoricului mănăstirii și ridicarea nivelului de cunoștințe generale.

Între orele 12,00-13,00 s-a servit masa de prânz în trapeza mănăstirii, alături de obștea monahală, urmată de un program de odihnă, destinat recuperării fizice a minorilor și timp la dispoziția lor. Între orele 15,00-16,00 am participat cu toții (minori și cadre) la slujba vecerniei oficiată de preoții duhovnici ai mănăstirii. Între orele 16,00-18,00 grupul de minori, împreună cu personalul auxiliar al mănăstirii au făcut curățenie în curtea mănăstirii. La ora 18,00, grupul de minori și personalul însoțitor au participat la slujba utreniei până la ora 19,30. Această participare a urmărit cunoașterea slujbelor dumnezeiești publice și reculegerea într-un mediu propice a minorilor. La ora 20,00 a avut loc servirea cinei, sub îndrumarea preotului capelan dr. Octavian Pop. La ora 21,00, subinspector șef Aurel Badea face evaluarea activităților zilnice, neidentificându-se probleme speciale. Programul igienico – sanitar care a urmat a avut ca scop, dezvoltarea autonomiei personale

și sociale a minorilor fiind coordonat de personalul însoțitor. La ora 22,30 s-a dat stingerea.

Prin derularea activităților din această zi, s-a urmărit realizarea unei legături între minori și obștea mănăstirii, precum și acumularea de către aceștia de noi cunoștințe și deprinderi.

Ziua a-III-a – 06 iulie 2005

La ora 6,30 s-a dat deșteptarea minorilor, urmată de programul administrativ și igienico – sanitar, cu scopul dezvoltării autonomiei personale a minorilor, derulat sub coordonarea și supravegherea agentului șef pr. Marin Ungureanu. Între orele 7,00-9,00 grupul de minori și personalul însoțitor, am participat la Sfânta Liturghie, oficiată în Biserica mănăstirii. Această participare având ca obiective sensibilizarea minorilor și cunoașterea de către aceștia a importanței Sf. Liturghii în viața credincioșilor. S-a servit apoi micul dejun în trapeza mănăstirii. La ora 10,00, s-a plecat cu mașina mănăstirii (ARO), la Mănăstirea Peștera lalomiței, loc de popas și rugăciune, una din cele mai frumoase așezăminte monahale din țară. Aproape de izvoare, la intrarea în Peștera lalomiței din Munții Becegi, credincioșii și monahii din această zonă, au construit în urmă cu aproape 500 de ani, o bisericuță din lemn. Unele izvoare istorice atestă faptul că aceasta a fost întemeiată de Mihnea Vodă cel Rău, în prima jumătate a secolului al – XVI-lea. Mănăstirea a ars de trei ori în anii 1818, 1940 și 1961. După aproape trei decenii, în anul 1993, la îndemnul și prin străduința protosinghelului Maxim Bădoiu, cu ajutorul sponsorilor, reînceput zidirea din temelie, a noii biserici, ce avea să fie târnosită de însăși Prea fericitul Părinte Patriarh Teoctist, în ziua de 29 iunie 1996.

În anul 2001, cu binecuvântarea Înalt Prea Sfințitului Arhiepiscop Dr. Nifon Mihăiță al Târgoviștei și cu osteneala protosinghelului Maxim Bădoiu, s-a purces la ridicarea unei noi stăreții. De la Mănăstirea Peștera lalomiței, ne-am deplasat la schitul Cocora, mai la vale de peșteră cu 300 metri, la poalele pădurii Cocora. Schitul a fost construit din bârne de brad, în anul 1905 de ieromonahul Ieronim al –II-lea. Închinându-și fruntea, călătorul va găsi aici mereu loc de odihnă și de reculegere, într-o strânsă legătură cu minunata operă a lui Dumnezeu.

Reîntorși la Mănăstirea Viforâta, la ora 14,00, am servit masa de prânz în trapeza mănăstirii după care a urmat o oră de odihnă și recuperare fizică. Între orele 15,30-18,30 am participat la curățenia din beciul mănăstirii, unde minorii au spălat câteva butoaie. Acțiunea a fost coordonată de subinspector șef Aurel Badea și instructor – educator Costel Rădulescu. După o jumătate de oră de program igienico – sanitar, la ora 19,00 s-a servit cina, având ca obiectiv educativ formarea deprinderilor corecte de servire a mesei. La ora 20,00, după servirea cinei, a avut loc evaluarea activităților zilei și discuții libere între minori și personalul însoțitor. După programul administrativ și igienico – sanitar de seară, la ora 22,30 s-a dat stingerea.

Prin vizita întreprinsă, ca și prin participarea la Sfânta Liturghie, s-a urmărit o mai bună înțelegere din partea minorilor a rolului Bisericii în viața cotidiană, cât și realizarea unei mai bune legături între minorii din grupul țintă și societate, dar și de sensibilizare a acestora prin vizitarea de monumente vii de istorie bisericească.

Ziua a-IV-a – 07 iulie 2005

Minorii au fost treziți la ora 6,30 și până la ora 7,00, s-a desfășurat programul administrativ și igienico – sanitar de dimineață, sub îndrumarea și supravegherea personalului însoțitor, urmărindu-se dezvoltarea autonomiei personale a minorilor. Între orele 7,00 – 9,00 grupul de minori și personalul însoțitor au participat la Sfânta Liturghie, oficiată în Biserica mănăstirii, de preoții duhovnici Iacob Gașpar și Gheorghe Precup. La ora 9,00 s-a servit micul dejun în trapeza mănăstirii, iar la ora 10,00 s-a pornit într-o excursie în Municipiul Târgoviște, vizitându-se Palatul Poștei; Biserica Mitropoliei refăcută de arhitectul Leconte; Complexul monumental muzeal „Curtea Domnească” (rui-nele curții domnești, Biserica Domnească și Turnul Chindiei) unde au putut fi văzute fresca din Biserica Domnească; Clopotul și Mormântul Doamnei Bălașa, soția lui Ștefan Brâncoveanu; zona fortificațiilor militare; Muzeul regional de istorie; Muzeul tiparului și al cărții românești vechi; Muzeul Scriitorilor Târgovișteni, casa – atelier „Gheorghe Petrașcu”; Muzeul de istorie; Muzeul de artă; Muzeul Național al Poliției Române; casa – atelier „Vasile Blendea”; Cetatea Târgoviștei și Grădina Zoologică, în scopul cunoașterii istoriei acestor locuri, a descoperirii tradițiilor vechi ale zonei și îmbunătățirea comunicării cu cei din jur.

Reîntorși la mănăstire, la ora 13,30, am servit masa de prânz până la ora 14,00, urmată de un program de odihnă pentru recuperare fizică și timp la dispoziția minorilor până la ora 15,30. Între orele 15,30 – 18,00 minorii au participat la curățenia generală făcută în Biserica Paraclisului mănăstirii. Între orele 18,00-19,30 am participat la slujba utreniei oficiată în Biserica mănăstirii de către cei doi preoți duhovnici. După o pauză de o jumătate de oră, s-a servit cina la ora 20,00, în trapeza mănăstirii, în vederea formării deprinderilor corecte de servire a mesei, programul fiind coordonat de subinspectorul șef Aurel Badea.

Evaluarea activităților zilnice, a început la ora 21,00 și a constant în discuții și schimburi de impresii după cele văzute în Municipiul Târgoviște, continuându-se apoi, până la ora 22,00, cu programul administrativ și igienico – sanitar de seară, care s-a încheiat la ora 22,30, când s-a dat stingerea. Activitățile desfășurate în această zi au avut drept scop realizarea unei mai bune legături a minorilor ce fac parte din grupul țintă, cu societatea, în vederea unei cât mai ușoare și bune reintegrări sociale.

Ziua a-V-a – 08 iulie 2005

Deșteptarea de la 6,30 a minorilor, a fost urmată de programul administrativ și igienico – sanitar de dimineață,

derulat sub îndrumarea preotului capelan dr. Octavian Pop, având ca obiectiv dezvoltarea autonomiei personale. Între orele 7,00-9,00 am participat cu toții(minori și cadre) la Sfânta Liturghie. Obiectivele acestei activități fiind cunoașterea învățăturilor Bisericii Ortodoxe și sensibilizarea minorilor prin apropierea lor de Biserică. Între orele 9,00-9,30 s-a servit micul dejun, după care grupul de minori a ajutat la bucătărie pentru pregătirea mesei de prânz. Masa de prânz s-a servit la ora 12,30 după care s-a plecat cu mașina mănăstirii (ARO) spre Mănăstirea Dealu, la circa 2 km. De Târgoviște. Ansamblu arhitectonic de la Dealu este compus din: Biserica Mănăstirii, turnul clopotniță, paraclisul, corpul chiliilor, care oferă o frumoasă perspectivă asupra Târgoviștei și a văii Ialomiței. Biserica mănăstirii are hramul „ Sf. Ierarh Nicolae”. La 17 noiembrie 1431, Voievodul Alexandru Aldea, dăruia satele Alexeni și Răzvad, pentru pomenirea tatălui său, „ mănăstirii de la Dealu”. Între anii 1495 – 1508, Radu cel Mare, a rezidit și ridicat din temelie Biserica, în locul vechii Biserici, probabil din lemn. Biserica a suferit jafuri și distrugerii din partea armatei lui Gabriel Bathory, în 1610 și de trupele habsburgice conduse de generalul Heissler. Reparații noi a inițiat Dionisie Lupu între anii 1802 – 1838, apoi domnitorul Gheorghe Bibescu, între anii 1845 - 1854. Lucrări de restructurare, s-au mai făcut și după cutremurul din 1940, fiind refăcute clopotnița și chiliile (1953 – 1956). Tot în cadrul mănăstirii se află și colecția muzeală ce cuprinde crucea de lemn sculptat și ferecată „în argint aurit”, dăruită de Matei Basarab în 1648, icoane de hram, realizată în marmură de către Gheorghe Bibescu și soția sa Maria, înfățișați în decorația sculpturii, icoane vechi și cărți vechi de cult. De un real interes fiind și pictura bisericii paraclis realizată de artistul Ion Gașpar Grigore. Mănăstirea dealu este un loc de pelerinaj, unde poporul român, venit să-și regăsească și să preia din energiile înințașilor în momente de restriște și mari încercări, reușește să găsească mai ușor calea spre înfăptuirea unei Români libere și prospere, integrată în Europa. Între anii 1912 – 1940, clădirile mănăstirii au găzduit Școala divizionară de ofițeri, Școala copiilor de trupă și Liceul Militar „ Nicolae Filipescu”.

Reîntorși la Mănăstirea Viforâta, am servit cina, la ora 19,00, după care am schimbat impresii despre Mănăstirea Dealu, s-a făcut o analiză a tuturor activităților zilei și discuții pe marginea acestora, activități la care au participat toți minorii și personalul însoțitor.

Ziua a-VI-a – 09 iulie 2005

Activitățile din această zi au început la ora 7,00, cu un program administrativ și igienico – sanitar, urmărind dezvoltarea autonomiei personale a minorilor, derulat sub îndrumarea și supravegherea subinspectorului șef Aurel Badea și a agentului șef pr. Marin Ungureanu. Între orele 7,30 – 9,00 am participat la Sfânta Liturghie oficiată în Biserica Mănăstirii de cei doi preoți duhovnici Iacob Gașpar și Gheorghe Precup, după care s-a servit micul dejun în

trapeza mănăstirii, alături de maicile din obște. La ora 10,00, grupul de minori, alături de cadrele ce-i însoțesc, ne-am deplasat cu mașina mănăstirii în orașul Pucioasa, pentru a vizita Muzeul orășenesc, Primăria și Sediul Protoieriei. S-a mai făcut un tur al orașului fiind vizitate și alte obiective, iar la cofetăria centrală a orașului s-a servit câte o prăjitură și o sticlă cu suc.

Reîntorși la mănăstire la ora 12,30, am servit masa de prânz în trapeza mănăstirii. Între orele 13,00-14,30 minorii s-au odihnit în vederea recuperării fizice. Între orele 15,00-18,00 minorii alături de personalul monahal și personalul însoțitor, au participat la adunatul fânului din grădina mănăstirii. Între orele 18,00-19,00, minorii au desfășurat program administrativ, iar la ora 19,00, s-a servit cina în trapeza mănăstirii, după care, am schimbat câteva impresii cu privire la programul derulat astăzi, făcându-se și o analiză a activităților desfășurate, la care au participat toți minorii și personalul însoțitor.

Programul administrativ și igienico – sanitar de seară, urmărind dezvoltarea autonomiei personale și sociale a minorilor s-a derulat între orele 22,00-22,30, sub coordonarea și supravegherea subinspectorului șef Aurel Badea și a agentului șef pr. Marin Ungureanu. La ora 22,30 s-a dat stingerea.

Prin derularea activităților din această zi s-a urmărit îmbogățirea bagajului de cunoștințe al minorilor și sensibilizarea acestora în vederea unei cât mai bune reintegrări în societate.

Ziua a-X-a – 10 iulie 2005

Trezirea minorilor a avut loc la ora 7,00. Programul administrativ și igienico – sanitar de dimineață s-a derulat sub coordonarea și supravegherea întregului personal însoțitor, urmărindu-se în principal dezvoltarea autonomiei personale a minorilor din grupul țintă, incluzând și pregătirea pentru drumul de reîntoarcere la C.R.Găești.

Între orele 8,00-11,30, am participat cu toții (cadre și minori) la Sfânta Liturghie oficiată de Ieromonahul Iacob Gașpar, duhovnicul mănăstirii și preotul militar dr. Octavian Pop, capelanul C.R.Găești.

La sfârșitul Sfintei Liturghii, Ierom. Iacob Gașpar a citit minorilor rugăciunea de călătorie, de sănătate și pentru luminarea minții, iar drept binecuvântare a oferit grupului de minori și cadrelor ce-l însoțesc câte o carte de rugăciuni.

Între orele 12,00-13,00, s-a servit masa de prânz în trapeza mănăstirii. După masa de prânz, minorii au fost conduși în colecția de obiecte bisericești a mănăstirii, unde sora Laura Foca, le-a prezentat un scurt istoric al mănăstirii și le-a vorbit despre obiectele vechi aflate în custodia mănăstirii și despre importanța lor, iar la final, maica stareță Mihaela Grăjdeanu, ne-a mulțumit pentru ajutorul dat mănăstirii pe parcursul celor 7 zile de tabără petrecute în muncă și rugăciune la Mănăstirea Viforâta, iar noi la rândul nostru, i-am mulțumit pentru găzduire și pentru masa și cazarea oferite în cele mai bune condiții, iar la ora 13,30

am plecat spre C.R.Găești, cu microbuzul unității, venit în mod special după noi și am ajuns la destinație fără nici o problemă pe parcursul celor 7 zile de tabără.

Activitățile acestei ultime zile de tabără, au avut ca obiective dezvoltarea capacității de autoadaptare a minorilor în sprijinul reintegrării sociale a acestora.

Etapa a-II-a – 15 – 21 august 2005

Ziua I – 15 august 2005

Activitățile au început la ora 7,00, când minorii care fac parte din grup au fost treziți, echipați și pregătiți pentru plecarea din Centrul de Reeducare Găești.

După servirea micului dejun, la orele 9,00 s-a pornit cu microbuzul unității pe traseul Găești – Târgoviște – Aninoasa, unde am sosit în jurul orei 10,00. Pe parcursul călătoriei nu au fost evenimente neplăcute, atmosfera în cadrul grupului fiind degajată și veselă.

La sosirea în Mănăstirea Viforâta, am depus (sub îndrumarea ghidului – Monahia Veniamina Badea) bagajele în trapeză și am participat la Liturghia oficiată de preoții duhovnici: ieromonah Iacob Gașpar și preot Gheorghe Precup în cinstea sărbătorii împărătești de Adormirea Maicii Domnului.

După slujbă, stareța așezământului – Mihaela Grăjdeanu, ne-a adresat un călduros bun – venit, după care ne-a prezentat regulile de conviețuire în cadrul mănăstirii.

Repartizarea pe camere, în arhondaricul pentru oaspeți al mănăstirii s-a derulat sub coordonarea și supravegherea personalului însoțitor încheindu-se cu schimburi de impresii și opinii.

La orele 14,00 s-a servit masa de prânz în trapeza mănăstirii, după care s-a mers la camere în vederea desfășurării unui program administrativ și de odihnă.

Am participat după aceea cu evlavie la slujba de utrenie oficiată de preoții duhovnici în biserica mănăstirii, obiectivul fiind cunoașterea importanței Sfintei Liturghii în viața credincioșilor și sensibilizarea minorilor.

La orele 20,00 s-a servit cina în trapeza mănăstirii, după care, la camere, s-a organizat o ședință în care s-au schimbat opinii, s-au făcut propuneri de îmbunătățire a activităților, în urma dialogului comun cadre-minori, contrându-se un plan de acțiune pentru perioada următoare.

După efectuarea programului igienico- sanitar de seară s-a dat stingerea la orele 22,30.

Derularea activităților din această zi și modul în care minorii au răspuns la solicitări ne fac să credem că obiectivele și scopurile acestui program pot fi îndeplinite.

Ziua a-II-a – 16 august 2005

Activitățile acestei zile au început la orele 6,30 când minorii au fost treziți după care au derulat programul igienico – sanitar de dimineață având ca obiectiv

dezvoltarea autonomiei personale și sociale, activitate ce a durat până la orele 7,00.

Între orele 7,00-9,00 am participat la Sfânta Liturghie oficiată în Biserica mănăstirii în scopul cunoașterii de către minori a slujbelor dumnezeiești publice, după aceea, împreună cu obștea monahală servind masa de dimineață în trapeza mănăstirii.

La orele 10,00 s-a pornit într-o excursie în Municipiul Târgoviște vizitând rând pe rând: Palatul Poștei, Biserica Mitropoliei refăcută de arhitectul Lecente; Complexul muzeal „Curtea Domnească” (conținând ruinele curții domnești, Biserica Domnească și Turnul Chindiei) aunde au putu fi văzute clopotul și mormântul Doamnei Bălașa, soția lui Brâncoveanu; zona fortificațiilor militare, muzeul regional de istorie, muzeul tiparului și cărții românești vechi, muzeul scriitorilor târgovișteni, casa – atelier „Gheorghe Petrașcu”; muzeul de artă, Cetatea Târgoviștei, precum și Grădina Zoologică; în scopul cunoașterii istoriei acestor locuri, a descoperirii itradițiilor vechi ale zonei și îmbunătățirea comunicării și interrelaționării cu cei din jur.

Ne-am reîntors obosiți de atâta informație la mănăstire la orele 14,00 când am servit prânzul, urmat de un program de relaxare și timp la dispoziția minorilor.

La orele 16,00 minori însoțiți de personalul de supraveghere au plivit iarba și buruienile din cimitirul situat în vecinătatea mănăstirii, curățind o parte din tufele și arbuștii ce mărginesc spațiul.

Ne-am reîntors la orele 18,30 pentru a participa împreună cu obștea monahală la slujba vecerniei oficiată în biserica mănăstirii.

După servirea cinei, la orele 20,00 am organizat o reuniune, în care s-au schimbat impresii despre zonele vizitate lansându-se provocarea unui concurs de desen pe această temă, la care au participat atât minorii cât și personalul însoțitor.

Programul igienico – sanitar de seară s-a derulat în bune condiții, stingerea dându-se la orele 22,30.

Prin activitățile desfășurate în această zi s-a dorit realizarea unei mai bune imagini de sine a minorilor prin acumularea de noi cunoștințe, abilități și deprinderi.

Ziua a-III-a – 17 august 2005

„Deșteptarea” de la orele 6,30 a demarat activitățile acestei zile, începând cu programul igienico – sanitar de dimineață derulat sun îndrumarea și supravegherea cadrelor însoțitoare. S-a avut ca scop conștientizarea minorilor referitor la efectele benefice ale curățeniei individuale și la nivelul grupului.

În vederea sensibilizării și umanizării cât mai eficiente a minorilor din grup s-a participat la slujba de utrenie oficiată în biserica mănăstirii de către cei doi preoți între orele 7,00-9,00.

După servirea micului dejun grupul de minori împreună cu personalul însoțitor au mers în livezile mănăstirii pentru a ajuta surorile și măicuțele să culeagă

prune și să le transporte încărcate în saci la mănăstire pentru a fi puse în butii.

La orele 13,30 s-a servit, împreună cu obștea monahală, prânzul în trapeza mănăstirii, fiind apoi urmat de timp de odihnă și recreere, timp ce a fost în parte folosit de către minori să se mai dezmorească prin activități sportive: miuță, tenis de picior, activități la care au participat cu însuflețire și personalul însoțitor.

La orele 16,00 minorii însoțiți de cadre au ajutat gazdele atât la bucătărie pentru pregătirea mesei de seară, cât și la beci unde au curățat câteva butii trebuitoare depozitării preunelor.

Slujba utreniei dintre orele 18,00-19,30 la care am participat a fost ca de obicei oficiată de cei doi preoți duhovnici Iacob Gașpar și Gheorghe Precup în biserica mănăstirii.

După o pauză de o jumătate de oră, la orele 20,00 s-a servit masa de seară în trapeza mănăstirii, urmându-se și insistându-se asupra formării deprinderilor corecte de servire a mesei.

În cadrul evaluării activității zilnice s-au evidențiat implicarea și disciplina de care s-a dat dovadă în timpul activităților, dar s-au evidențiat și micile disfuncționalități apărute reușindu-se prin dialog găsirea de soluții la toate problemele discutate.

Programul igienico – sanitar de seară a încheiat această obositoare, dar fructuoasă zi de tabără, prin stingerea de la orele 22,30.

Activitățile desfășurate în această zi au avut drept scop realizarea unei mai bune legături a minorilor cu comunitatea în vederea unei cât mai ușoare și mai bune integrări sociale.

Ziua a-IV-a – 18 august 2005

La orele 6,30 au început activitățile zilei cu trezirea minorilor urmată de programul igienico – sanitar de dimineață vizând dezvoltarea autonomiei personale și sociale a minorilor.

Între orele 7,30-9,00 am participat împreună cu obștea monahală la oficierea slujbei de utrenie de către preoții duhovnici în biserica mănăstirii pentru ca minorii să dobândească pace și înțelepciune în sufletul lor, împăcându-se cu divinitatea.

Servirea mesei de dimineață s-a făcut în trapeza mănăstirii între orele 9,00 – 9,30.

Plecarea la Mănăstirea Peștera Ialomiței s-a făcut la orele 10,00 cu mașina ARO a mănăstirii.

Loc de popas și rugăciune, situat aproape de izvoare locașul se află la intrarea în Peștera Ialomiței din munții Bucegi. Ctitorită de Mihnea cel Rău între anii 1508 – 1510 construcția din lemn a ars de mai multe ori fiind reconstruită. Pentru a patra oară a ars în aprilie 1961. În anul 1993 prin stăruința protosinghelului Maxim Bădoiu, cu ajutorul sponsorilor a reînceput zidirea din temelie a noii biserici ce avea să fie târnosită de I.P.F. Părinte Patrarh teoctist la 29 iunie 1996.

În anul 2001 s-a purces la ridicarea unei noi stăreții. Am vizitat apoi Peștera Ialomiței situată la 1650 m altitudine unde am văzut „grota lui Decebal”, „grota urșilor”, „Lacuri” precum și „Peștera Pustnicului”.

Reîntorși la mănăstirea Viforâta la ora 14,00, am servit masa de prânz în trapeza mănăstirii urmată de odihnă și timp la dispoziția minorilor.

Între orele 16,00-18,30 minorii însoțiți de cadre au plivit și curățat de buruieni aleile interioare ale mănăstirii, efectuând și alte activități de curățenie, necesare în acest spațiu.

După evaluarea activităților zilnice efectuată sub îndrumarea subinspectorului șef Aurel Badea s-a derulat programul igienico- sanitar și administrativ de seară, stingerea dându-se la orele 22,30.

Activitățile de astăzi au urmărit o mai bună înțelegere din partea minorilor, a rolului Bisericii în viața cotidiană, cât și realizarea unei mai bune legături între ei și societate.

Ziua a-V-a – 19 august 2005

La orele 7,00 s-a dat „deșteptarea minorilor” urmată de programul gospodăresc și igienico – sanitar de dimineață, derulat sub coordonarea și supravegherea personalului însoțitor, activitate ce a avut ca obiectiv dezvoltarea autonomiei personale și sociale a minorilor.

Participarea la slujba de utrenie între orele 8,00-9,00 a avut ca obiective de referință sensibilizarea minorilor și cunoașterea importanței sfintelor slujbe dumnezeiești publice în viața credincioșilor.

Micul dejun s-a servit în trapeza mănăstirii împreună cu obștea monahală.

La orele 10,00, grupul de minori, alături de cadrele care îi însoțesc s-a deplasat cu mașina de teren a mănăstirii în orașul Pucioasa.

Aici am vizitat muzeul orășenesc, Primăria și sediul Protoieriei. S-a mai făcut apoi un tur al orașului pentru a fi vizitate și alte obiective, după care, la cofetăria centrală s-a servit minorilor și cadrelor câte o prăjitură și un suc.

Reîntorși la mănăstire, la orele 13,00 am servit masa de prânz în trapeză după care minorii au mers la odihnă și recuperare fizică.

Între orele 15,30-18,30 grupul de minori, împreună cu personalul însoțitor s-a deplasat în livezile mănăstirii pentru a ajuta surorile și măicuțele să culeagă prune și să le transporte, încărcate în saci, la mănăstire pentru a fi puse în butii.

După participarea la slujba de vecernie oficiată de cei doi preoți duhovnici în biserica mănăstirii, activitate ce a avut ca obiective sensibilizarea minorilor și crearea unui mediu propice reculegerii și meditației pentru aceștia, s-a servit cina în trapeza mănăstirii la orele 20,00.

S-a organizat mai apoi o seară distractivă cu jocuri logice, jocuri de grup, cântece, glume, mimă, creându-se o atmosferă veselă și relaxantă, participarea personalului însoțitor aducând originalitatea și suspans în activități.

Programul gospodăresc și igienico – sanitar de seară s-a derulat în bune condiții până la „stingerea” de la orele 22,30.

Prin derularea activităților din această zi s-a urmărit îmbogățirea bagajului de cunoștințe al minorilor și sensibilizarea acestora în vederea unei cât mai bune reintegrări sociale a lor după momentul punerii în libertate.

Ziua a-VI-a – 20 august 2005

Activitățile din această zi au început la orele 7,00 cu un program administrativ și igienico – sanitar în scopul dezvoltării autonomiei personale și sociale a minorilor, derulat sub coordonarea personalului însoțitor.

Între orele 7,30-9,00 s-a participat la Sfânta Liturghie oficiată în biserica mănăstirii de cei doi preoți duhovnici, după care s-a servit micul dejun în trapeza mănăstirii alături de maicile și surorile din obștea monahală.

La ora 10,00 grupul de minori împreună cu personalul însoțitor ne-am deplasat cu mașina de teren a mănăstirii la Mănăstirea Dealu.

Situată la 4 km nord est de Târgoviște lăcașul este menționat documentar în anul 1431 sub Voievodul Alexandru Aldea. Între anii 1495 – 1508, Radu cel Mare a rezidit-o, ridicând din temelie biserica. A suferit jafuri și distrugerii fiind reparată în 1713 de Constantin Brâncoveanu. În urma cutremurelor a suferit alte stricăciuni fiind reparată și restaurată de Gheroghe Bibescu. Din 1912 a fost liceu militar, casa sanatorială pentru călugări și preoți bătrâni.

Ansamblul arhitectonic este compus din Biserică, turnul clopotniței, paraclisul, corpul chiliilor. Tot în cadrul mănăstirii am vizitat și complexul muzeal.

Reîntorși la mănăstirea Viforâta am servit la orele 14,00 prânzul în trapeză, după care a urmat un program de odihnă și recuperare.

Între orele 16,00-18,30 minorii însoțiți de cadre au făcut curățenie generală în paraclisul mănăstirii, participând apoi la slujba de vecernie oficiată de cei doi preoți duhovnici.

La orele 20,00 s-a servit împreună cu maicile și surorile din obștea monahală cina în trapeza mănăstirii sub îndrumarea cadrelor însoțitoare.

A urmat apoi evaluarea activității precum și pregătirile necesare reîntoarcerii la Centrul de Reeducare Găești.

După derularea programului administrativ și igienico de seară a urmat „stingerea” care s-a dat la orele 22,30.

Activitățile derulate în această zi au avut ca scop realizarea unei mai bune legături a minorilor ce fac parte din grup cu societatea în vederea unei cât mai ușoare și bune reintegrări sociale.

Ziua a-VII-a – 21 august 2005

Trezirea minorilor a avut loc la orele 7,00. Programul administrativ și igienico – sanitar de dimineață s-a derulat în bune condiții sub coordonarea și supravegherea întregului personal însoțitor, incluzând și pregătirea pentru drumul de întoarcere la C.R.Găești.

După servirea micului dejun până la orele 11,30, grupul de minori, împreună cu personalul însoțitor, au participat la Sfânta Liturghie oficiată de ieromonah Iacob Gașpar și duhovnicul Gheorghe Precup, împreună cu preot militar dr.Octavian Pop, capelanul C.R.Găești. La sfârșitul Sfintei Liturghii s-a citit pentru minori și cadrele însoțitoare rugăciunea de călătorie, de sănătate și pentru luminarea minții, iar drept binecuvântare s-a oferit tuturor câte-o carte de rugăciuni.

Între orele 12,00-13,00 s-a servit masa de prânz în trapeza mănăstirii, minorii fiind conduși apoi în colecția de obiecte bisericești a mănăstirii, unde monahia Veniamna badea le-a prezentat un scurt istoric al mănăstirii. Am aflat astfel că locașul a fost ctitorit de Vladislav Basarab între anii 1447 – 1456 și că prin 1508 a fost refăcută de Radu Vodă. În 1635 așezământul a fost din nou refăcut de Matei Basarab și transformat din mănăstire de călugări în mănăstire de maici.

Constantin Brâncoveanu la 1713 a pardosit-o cu lespezi de piatră, construindu-i noi chilii, ridicându-i ziduri înconjurătoare și refăcându-i pictura.

Cutremurele din 1940 și 1977 i-au provocat mănăstirii mari stricăciuni, completa restaurare fiind făcută în 1990, alte construcții fiind ridicate ulterior.

La final Maica Stareță Mihaela Grăjdeanu, ne-a mulțumit pentru ajutorul dat mănăstirii pe parcursul celor 7 zile de tabără petrecute în muncă și rugăciune, iar noi la rândul-ne, am mulțumit pentru găzduirea în cele mai bune condiții.

La orele 13,30 am plecat spre C.R.Găești cu microbuzul unității, venit special și am ajuns la destinație fără evenimente neplăute pe parcursul celor 7 zile de tabără.

Activitățile acestei ultime zile au avut ca obiective dezvoltarea capacităților de autoadaptare a minorilor în sprijinul reintegrării sociale a acestora după punerea în libertate.

PROGRAM DE REINTAGRARE SOCIALĂ A MINORILOR INTERNAȚI ÎN CENTRUL DE REEDUCARE GĂEȘTI

VACANȚA REABILITĂRII

Justificare:

Pentru minorii dintr-un Centru de Reeducare „criza”readaptării sociale este foarte complexă. Ei au trăit dramatic numeroase experiențe de eșec, stima de sine este scăzută, iar traumele afective, datorate de multe ori mediului familial nefavorabil și abuziv îi marchează încă. Încrederea în oameni în general, suferă mari transformări la această categorie de minori, tocmai datorită lipsei modelelor, pozitive de identificare. Iată de ce programul nostru axat în primul rând pe îmbunătățirea imaginii de sine și a încrederii în oameni, se dorește a fi încă o pârghie în sprijinul reintegrării sociale a acestor minori.

Scop:

Favorizarea reintegrării sociale prin oferirea unei alternative la mediul instituționalizat.

Obiective:

Îmbunătățirea imaginii de sine prin oferirea de modele dezirabile.

- Convorbiri individuale și de sine.
- Activități recreative.
- Creșterea încrederii în comunitate și în semeni
- Gestionarea și depășirea „crizei de reintegrare” prin diminualizarea etichetării și marginalizării
- Învățarea de noi modele comportamentale oferite de „Mediu deschis”

Beneficiari:

Minorii internați în Centrul de Reeducare Găești, organizați în două grupe a câte 5 – 7 minori.

Locația: Mănăstirea Viforâta

Perioada desfășurării :

Etapa I (31 octombrie –0 6 noiembrie 2005, minorii de la clasele I-IV)

Etapa a-II-a (03 – 10.ianuarie 2006) – minorii de la clasele V-VIII și Absolvenți)

Activități:

- Vizitarea unor obiective istorice și religioase din Municipiul Târgoviște.
- Exercițarea unor comportamente prosociale prin oferirea de modele.
- Terapie de expresie prin desen și pictură.
- Organizarea unei expoziții de desen și pictură ce va cuprinde lucrările minorilor.
- Atribuirea de sarcini și responsabilități concrete pentru fiecare minor.
- Educație moral – religioasă prin participarea la slujbele dumnezeiești publice și la Sfânta Liturghie.
- Activități practice gospodărești.
- Convorbiri individuale și de grup.
- Activități recreative.

Resurse umane: un instructor – educador pentru activități de resocializare, un agent supraveghetor și ofițerul instructor de resocializare.

Resurse materiale:

- cazarea și masa pentru minori și cadre, va fi asigurată de Mănăstirea „Viforâta”, iar transportul minorilor (dus-întors), materialele educative (blocuri de desen, creioane colorate, acuarele etc.) vor fi asigurate de C.R. Găești.

Parteneri:

Acest program se va realiza în parteneriat cu Mănăstirea „Viforâta”

Evaluarea:

Se va face pe întreaga perioadă de desfășurare, consemnată în procese verbale, urmărindu-se în special evoluția comportamentală a minorilor și interesul cu care aceștia participă la activități

DERULAREA PROGRAMULUI DE TABĂRĂ „ VACANȚA REABILITĂRII” LA MÂNĂSTIREA VIFORÂTA – JUDEȚUL DÂMBOVIȚA

Șapte minori din centrul de Reeducare Găești, însoțiți de personal educativ, au participat la o tabără școlară organizată la Mănăstirea Viforâta, în cadrul Programului „Vacanța Reabilitării”. Pentru acești copii, „criza readaptării sociale” este foarte complexă. Ei au trăit dramatic numeroase experiențe de eșec, stima de sine este foarte scăzută, iar traumele afective, datorate de foarte multe ori mediului familial nefavorabil și abuziv, îi marchează încă. Încrederea în oameni suferă mari transformări la această categorie de minori, din cauza lipsei modelelor pozitive de identificare. Iată de ce acest program elaborat de specialiștii Centrului de Reeducare, în parteneriat cu Mănăstirea Viforâta, este axat pe îmbunătățirea imaginii de sine și sprijinirea reintegrării sociale. S-au derulat o gamă variată de activități cu caracter informativ sau recreativ, iar la sfârșitul taberei minorii vor organiza o expoziție de pictură pe sticlă, iar cele mai frumoase lucrări vor fi dăruite mănăstirii. Misiunea unui centru de reeducare este de a pregăti reintegrarea socială a acestor copii care, cândva, cu sau fără voia lor, au greșit, dar această misiune nu va putea fi desăvârșită dacă nu-i va sprijini și comunitatea. De multe ori respinși, marginalizați și cu stigmatul celui ce a ispășit o sancțiune privativă de libertate, viitorul acestor adolescenți poate fi curmat de un gest sau o vorbă a celor din jur.

**(Jurnal de Dâmbovița, cotidian, anul IV, nr.2941, sâmbătă 5 nov. 2005, art. ”Copii cu stigmatul greșelii”)*

Etapa I – 31 oct. – 06 nov. 2005

Ziua I – 31 octombrie 2005

Activitățile zilei au început la orele 7,00, când minorii, participanți la program, au fost treziți derulând activitățile gospodărești de dimineață împreună cu ceilalți minori din C.R.Găești. După servirea micului dejun, au început pregătirile pentru plecarea într-un cadru organizat către mănăstirea Viforâta.

La orele 10,30 s-a pornit cu microbuzul centrului pe traseul Găești – Târgoviște – Aninoasa, ajungând la

mănăstire în jurul orelor 11,30. Pe parcursul drumului atmosfera din cadrul grupului a fost destinsă și relaxată.

Am fost întâmpinați, ca de fiecare dată, cu simpatie de către stareța mănăstirii, Monahia Mihaela Grăjdeanu, care după un cuvânt de bun – venit, ne-a informat despre unele reguli de conviețuire din acest sfânt lăcaș, repatizarea la camere făcându-se prin grija și sub îndrumarea călugăriței iconome.

Masa de prânz s-a servit în trapeză între orele 12,30-13,00, fiind urmată de odihnă pentru recuperarea energiei fizice și nervoase a minorilor.

Între orele 15,00-18,00 au avut loc activități administrative și organizatorice, purtându-se discuții între personalul însoțitor și minori pentru a stabili de comun acord programul zilelor următoare, schimbându-se opinii și idei.

De la orele 18,00 întregul grup a asistat la oficierea slujbei religioase de vecernie, aceasta fiind urmată de servirea cinei.

Seara s-a încheiat cu organizarea unor exerciții distractive de transvagare și stereognosie având ca scop dezvoltarea atenției vizuale și a abilităților manuale precum și organizarea percepțiilor spațiale. După programul administrativ și igienic de seară s-a dat stingerea la orele 22,30.

Activitățile acestei zile au evidențiat faptul că minorii sunt receptivi și cooperanți în derularea activităților propuse, îndreptățindu-ne să sperăm că toate obiectivele propuse în cadrul acestui program socio – educativ vor fi îndeplinite.

Ziua a-II-a – 01 noiembrie 2005

Programul zilei a început cu deșteptarea minorilor la orele 7,00, continuând cu programul igienico-sanitar de dimineață, având ca obiectiv formarea deprinderilor de autonomie personală de către minorii din grup, activități derulate sub coordonarea și supravegherea personalului însoțitor.

Între orele 8,00 – 8,30 s-a servit micul dejun în trapeza mănăstirii, după care am participat cu toții la oficierea utniei și a Sfintei Liturghii în biserica mănăstirii, scopul fiind cunoașterea de către minori a slujbelor dumnezeiești publice.

După terminarea slujbei, la rugămintea preotului mănăstirii am făcut curățenie în biserică, activitate ce a fost încheiată la orele 12,30, când am servit masa de prânz, împreună cu măicuțele, în trapeza mănăstirii.

Până la orele 15,00 minorii s-au odihnit și relaxat având timp liber la dispoziție.

Activitățile de terapie care au început la orele 15,00 și-au propus ca obiective: • să antreneze toți copiii în activitate; • să urmărească formarea deprinderilor de muncă independentă; • să se desfășoare într-un cadru activ, stimulator, activ și dinamic. Tema acestei activități de terapie grafică și plastică a fost „Zănela culorilor”, minorii desenând sau pictând în funcție de opțiuni.

După participarea la slujba vecerniei a urmat servirea cinei, urmărindu-se de către personalul însoțitor corectarea greșelilor în servirea corectă a mesei.

Între orele 20,00-22,00 s-au purtat discuții libere, s-au schimbat opinii, stabilindu-se programul zilei următoare, trecându-se apoi la derularea activităților administrative și igienico – sanitare de seară, sub coordonarea și supravegherea personalului însoțitor. „Stingerea” de la orele 22,00 a încheiat activitățile acestei zile.

Prin derularea activităților din această zi s-a urmărit resocializarea minorului delincvent prin învățarea unor comportamente dezirabile social.

Ziua a-III-a – 02 noiembrie 2005

„Deșteptarea” de la orele 7,00 a demarat activitățile acestei zile, urmată de programul igienico – sanitar de dimineață, desfășurat sub coordonarea personalului însoțitor, obiectivul propus fiind formarea și dezvoltarea deprinderilor pro – sociale de către minorii din grup.

Micul dejun s-a servit în trapeza mănăstirii între orele 8,00-8,30. S-a plecat mai apoi într-o excursie în Municipiul Târgoviște unde am vizitat complexul monumental „Curtea Domnească”.

De la ghidul complexului am aflat că ruinele merită o atenție deosebită, palatul inițial fiind construit pe la 1400, ceea ce vedem fiind rămășițele acestuia trecut prin multe restructurări și adăugiri: prima în timpul lui Petru Cercel, a doua la începutul domniei lui Matei basarab, a treia în timpul lui Constantin Brâncoveanu (1688 –1714). Emblematic pentru acest obiectiv turistic și pentru Târgoviște este Turnul Chindiei din cadrul complexului.

După o scurtă plimbare prin oraș ne-am reîntors la mănăstirea Viforâta unde am servit masa de prânz, urmată de timp la dispoziția minorilor în vederea recuperării energice și nervoase.

Activitățile de terapie grafică și plastică au avut ca temă transpunerea în desen și culoare a obiectivului turistic vizitat, majoritatea minorilor desenând „Turnul Chindiei”. Obiectivele activității au fost: solicitarea și valorificarea memoriei fotografice, îmbunătățirea imaginii de sine și formarea deprinderilor de muncă independentă.

Între orele 18,00-20,00 s-a servit cina în trapeza

mănăstirii, după ce, în prealabil participaserăm cu toții la oficierea slujbei de vecernie în biserică mănăstirii.

Discuțiile de grup și evaluarea activităților zilei au fost completate de propunerea vizând activitatea zilei următoare. Programul igienico – sanitar de seară s-a desfășurat până la „stingerea” de la orele 22,30.

Prin derularea activităților acestei zile s-a urmărit atenuarea efectelor internării într-un Centru de Reeducare în vederea favorizării integrării sociale.

Ziua a-IV-a – 03 noiembrie 2005

La orele 7,00 minorii au fost treziți, începând programul igienico – sanitar de dimineață sub coordonarea și supravegherea personalului însoțitor, obiectivul urmărit fiind dezvoltarea autonomiei personale și sociale a minorilor din grupul țintă.

Între orele 8,00 – 8,30 s-a servit în trapeza mănăstirii minul dejun, scopul urmărit (sub aspect educativ) fiind formarea deprinderilor corecte de servire.

Participarea la slujba de utrenie și la Sfânta Liturghie a oferit minorilor condițiile reîntâlnirii cu sine, a meditației, precum și posibilitatea cunoașterii slujbelor dumnezeiești.

De la orele 10,00 minorii au participat la activități de curățenie în incinta mănăstirii: măturat, strâns gunoiul, ajutând la depozitarea diferitelor alimente în beciul mănăstirii.

Obosiți și înfomețați am servit masa de prânz în trapeza mănăstirii, beneficiind apoi de o bine-meritată odihnă și relaxare.

De la orele 15,00 activitățile de terapie grafică și plastică au oferit posibilitatea exprimării artistice, tema „Mănăstirea Viforâta” fiind rezultatul propunerilor făcute la discuțiile purtate în seara precedentă. Obiective urmărite în derularea acestei activități educative au fost: formarea unei atitudini și a unui comportament estetic; dezvoltarea și educarea personalității prin valorile artei, precum și posibilitatea comunicării într-o manieră non – verbală a stărilor și trăirilor emoționale.

Între orele 18,00 –19,00 am participat la oficierea slujbei de vecernie după care a urmat servirea mesei de seară cu obiectivul educațional de corectare a deprinderilor defectuoase în modul de servire a mesei.

Activitatea de evaluare a activității zilnice a evidențiat faptul că minorii sunt cooperanți, discuțiile de grup lansând propunerea deschiderii în mănăstire a unei expoziții plastice cu lucrările minorilor. După programul igienico – sanitar de seară s-a dat „stingerea” la orele 22,00.

Activitățile acestei zile au evidențiat faptul că limbajul artistic reprezintă o posibilitate de exprimare a trăirilor acestor minori, uneori mai accesibilă decât cea verbală.

Ziua a-V-a – 04 noiembrie 2005

Programul zilei a început cu trezirea minorilor la orele 7,00, continuând cu programul igienico – sanitar de dimineață sub coordonarea personalului însoțitor până la orele 8,00 când s-a servit micul dejun în trapeza mănăstirii.

Obiectivele acestor activități sunt formarea și dezvoltarea de competențe menite să consolideze autonomia personală a minorilor.

La orele 8,30 s-a pornit într-o excursie în Municipiul Târgoviște pentru a vizita bisericile din oraș.

Astfel am vizitat impunătoarea biserică a Mitropoliei construită la sfârșitul sec.al – XIX- lea; biserica Târgului clădită la 1654 de către soția lui Matei basarab; Biserica Sf.Nicolae Andronești, ctitoria din 1527 a marelui vornic Manea; biserica Sfinții Împărați ctitorită de Matei basarab în 1650, biserica Sf.Maria Grațiarum atestată documentar din anul 1581; biserica Sf. Dumitru, ctitoria slugerului Buzinca din 1639; biserica Stolnicul, ctitorită la 1705 de Constantin Cantacuzino; Biserica Albă, înălțată de familia Dăneștilor pe la 1757; biserica Sf.Niculae Simuleasa, ctitoria din 1655 a uneia din căpeteniile răscoalei seimenilor și biserica Sf.Nifon clădită în sec. al – XVI – lea și rezidită în anul 1854; renovată iarăși în secolul trecut.

Reîntorși la mănăstire, am servit masa de prânz urmată de timp la dispoziția minorilor pentru meditație, odihnă și relaxare.

La orele 15,00 a început activitatea de terapie plastică cu tema

„Biserica” în cadrul căreia minorii au fost îndemnați și încurajați să deseneze sau să picteze una dintre bisericile vizitate care i-a atras mai mult atenția. Printre obiectivele activității enumerăm: organizarea unui spațiu plastic echilibrat; să se autoevalueze și să evalueze lucrările realizate.

După participarea la slujba religioasă a vecerniei s-a servit cina în trapeza mănăstirii, activități derulate până la orele 20,00.

Evaluarea zilei și discuțiile de grup au evidențiat vechimea obiectivelor vizitate și implicit a Municipiului Târgoviște, fiind urmată de programul igienico – sanitar de seară, coordonat și supravegheat de personalul însoțitor. „Stingerea” s-a dat la orele 22,00.

Activitățile acestei zile au avut ca scop înțelegerea de către minori a importanței Bisericii în viața comunității de-a lungul timpului.

Ziua a-VI-a – 05 noiembrie 2005

Trezirea minorilor s-a făcut la orele 7,00 continuând cu programul administrativ și igienico – sanitar de dimineață, derulat sub coordonarea și supravegherea personalului însoțitor, obiectivul educațional urmărit fiind formarea, dezvoltarea și consolidarea deprinderilor de autonomie personală și socială de către minorii din grupul țintă.

La orele 8,00 s-a servit micul dejun în trapeza mănăstirii, participând apoi cu toții la oficierea slujbei religioase de utrenie și a Sfintei Liturghii în scopul umanizării participanților prin apropierea și comuniunea cu divinitatea și a cunoașterii de către minori a slujbelor dumnezeiești publice. După orele 10,00 am mers în grup împreună cu măicuțele la livada de pruni unde am strâns o parte din crengile rupte în timpul recoltării și le-am dat foc.

La orele 12,30 s-a servit masa de prânz după care a urmat un program de odihnă și relaxare în vederea recuperării energiei fizice și nervoase și timp la dispoziția minorilor. De la orele 15,00 s-a organizat în clubul mănăstirii o expoziție cu lucrările plastice de desen sau pictură realizate de minori pe perioada taberei în cadrul activităților de terapie grafică și plastică.

Această expoziție a fost vizitată de maicile călugărițe ale mănăstirii, cât și de locuitori ai comunei, bucurându-se de succes, cele mai reușite lucrări fiind premiate.

După participarea la slujba de vecernie s-a servit cina în trapeza mănăstirii.

La orele 20,00 a avut loc evaluarea zilei, urmată de programul igienico – sanitar de seară, derulate sub coordonarea și supravegherea personalului însoțitor având ca scop formarea și dezvoltarea deprinderilor de autonomie personală și socială, urmat mai apoi de pregătirile pentru reîntoarcerea la C.R.Găești. Ca întotdeauna, stingerea s-a dat la orele 22,00.

Activitățile acestei zile au avut ca obiectiv implicarea comunității locale în reintegrarea socială a minorilor.

Ziua a-VII-a – 06 noiembrie 2005

„Deșteptarea” de la orele 7,00 a demarat activitățile acestei ultime zile de tabără, fiind urmată de derularea programului administrativ – gospodăresc și igienico – sanitar de dimineață sub coordonarea și supravegherea personalului însoțitor; obiectivele activității fiind dezvoltarea abilităților de autogospodărire și formarea deprinderilor de autoservire.

La orele 8,00 s-a servit micul dejun în trapeza mănăstirii, scopul educativ fiind învățarea, formarea și dezvoltarea comportamentului de autoîngrijire și a celui pro-social.

Participarea la slujba religioasă de utrenie și la Sfânta Liturghie ne-a prilejuit întâlnirea cu Dumnezeu, creând condițiile necesare meditației și regăsirii de sine pentru fiecare.

Cuvântarea de la finalul slujbei religioase ținută de stareța mănăstirii, Monahia Mihaela Grăjdeanu, a evidențiat încă odată bucuria facerii de bine pe care gazdele noastre o trăiesc ori de câte ori sunt implicate în acțiuni de binefacere, cum a fost participarea la acest program „Vacanța reabilitării”. La final, după binecuvântare și urări de bine, un reprezentant din partea minorilor a mulțumit din partea întregului grup pentru bunăvoința și dragostea părintească pe care au simțit-o pe întreaga perioadă a șederii noastre la mănăstirea Viforâta.

Masa de prânz a fost servită la orele 13,30 în trapeza mănăstirii, urmată fiind de pregătirile pentru reîntoarcerea la Centrul de Reeducare Găești.

Drumul de întoarcere la Centrul de Reeducare Găești s-a făcut cu microbuzul centrului, pe traseul Aninoasa- Târgoviște – Găești, unde am ajuns cu bine în jurul orelor 15,00.

PROGRAME DE INTERVENȚIE EDUCATIVĂ DERULATE ȘI ÎN CURS DE DERULARE

PROGRAME EDUCAȚIONALE PENTRU ACTIVITĂȚILE DE SPRIJIN ȘCOLAR

1 DENUMIREA: De la A la Z

JUSTIFICAREA PROGRAMULUI:

Una din carentele esențiale ale clienților C.R. Gaesti este și cea instructiv-educativă, foarte mulți dintre minorii internați (50-60%) neștiind, la internarea în centru, să scrie și să citească.

Analfabetismul este un fenomen îngrijorător pentru societatea în care trăim - mai ales atunci când este coroborat cu alte carente, cu lipsa de supraveghere, vagabondaj etc.-implicatiile sociale fiind dintre cele mai grave: aderarea la conduitele de evaziune morală și de încălcare a normelor sociale, comiterea de infracțiuni.

Sustinerea și ghidarea acestei categorii de minori către normalitate și viața morală trebuie să înceapă cu acest lucru elementar - învățarea scris-cititului - ca punct de plecare pentru celelalte intervenții educaționale de refacere a comportamentului pro-social.

Acest program își propune să sprijine activitatea instructivă de alfabetizare a învățatorului - de această dată pe segmentul activităților educative - să completeze, consolideze și sistematizeze cunoștințele învățate la orele de limbă și comunicare.

OBIECTIVE OPERATIONALE:

La sfârșitul programului minorii/minorele ar trebui:

- O1 - să-și desăvârșască învățarea sunetelor/literelor alfabetului, pronunțându-le clar și corect;
- O2 - să-și consolideze deprinderi de scriere corectă, caligrafică a literelor/silabelor/cuvintelor;
- O3 - să-și consolideze deprinderi de scriere corectă a propozițiilor simple;
- O4 - să-și îmbogățească vocabularul activ integrând cuvinte noi în enunțuri proprii;
- O5 - să citească cât mai corect și fluent propoziții;
- O6 - să-și dezvolte competențe elementare de redactare a unor scurte texte (compuneri, scrisori, cereri etc.);
- O7 - să manifeste interes pentru lectură.

BENEFICIARI:

- minorii și minorele de la clasele I-IV cursuri de alfabetizare.

CONTINUTURI TEMATICE ORIENTATIVE:

1. Sunetul și litera a, m, n, o, ... Recunoaștere. Pronunție. Scriere.

2. Silaba. Despartirea cuvintelor în silabe. Pronunție. Scriere.

3. Grupurile de sunete/litere (ce, ci, ge, gi, che, chi, ghe, ghi). Exerciții de scriere/citire.

4. Cuvantul. Exerciții de scriere/citire.

5. Vocalele și consoanele. Recunoaștere. Pronunție. Exerciții.

6. Alfabetul. Recapitulare.

7. Transcrierea / Scrierea de cuvinte. Exerciții.

8. Propoziția simplă. Exerciții.

9. Propoziția dezvoltată. Exerciții.

10. Semnele de punctuație. Exerciții de scriere corectă.

11. Transcrierea unui text. Exerciții.

12. Compunerea. Scrisoarea. Cererea. Exerciții.

13. Evaluarea programului.

METODOLOGIE:

• conversația; • exercitiul; • explicația; • observația; • demonstrația etc.

SCURTA DESCRIERE A PROGRAMULUI:

Se va derula în cadrul modului "Activități de cunoaștere și sprijin școlar", temele planificându-se într-o ordine succesivă și în concordanță cu parcurgerea programei școlare - coordonatorul programului consultându-se permanent cu învățatorul și tematica dezvoltată la clasă.

RESURSE MATERIALE:

Pentru desfășurarea optimă a programului sunt necesare: caiete tip, creioane, guma de șters, ascuțitori, planșe, rigle, alfabetar, abecedare etc.

EVALUAREA PROGRAMULUI:

Se va evalua în ceea ce privește atingerea obiectivelor operaționale. Pentru minorii restanți programul se reia încât să fie atinse obiectivele operaționale proiectate...

COORDONARE ȘI PARTENERIAT:

instructori-educatori & învățători

DURATA: an școlar

ÎNTOCMIT
Instructor-educator FLORIN ISPAS

TIP DE ACTIVITATE

TEMA: Sunetul si litera a,A,...Recunoastere .
Pronunție. Scriere.

SCOPUL: Completarea si consolidarea deprinderilor de pronunție/scriere/recunoastere a literei;realizarea corelatiei dintre sunet si litera.

OBIECTIVE OPERATIONALE:

La sfarsitul activitatii minorei ar trebui sa fie capabili:

- sa recunoasca litera/sunetul a,A,...
- sa pronunte/scrie cat mai corect litera a,A,...
- sa stabileasca locul literei in cadrul silabei/cuvantului.

MANAGEMENTUL ACTIVITATII

1.Moment organizatoric:

- organizarea spatiului salii;
- pregatirea materialelor necesare desfasurarii activitatii.

2.Captarea atentiei:

- se va face prin prezentarea unei planse model cu litera : a,A,...
- se va face ,in continuare,prin exersarea unei strofe dintr-un cantec:

“A,a,a!
Acum e toamna , da!
Frunza-n codru-ngalbeneste,
larba-n camp se vestejeste
A,a,a!
Acum e toamna,da!”

3.Anuntarea temei si a obiectivelor:

- Se precizeaza clar tema si ce se urmareste prin tratarea ei :invatarea semnului grafic al literei a,A,,...a pronuntiei ,modului corect de scriere si recunoastere;
- Pronuntia: cu gura larg deschisa,tare...
- Scrierea: grafismul se compune dintr-un: bastonas..., oval..., bastonas...

4.Dirijarea invatarii-exercitii:

- Se revine la plansa cu ilustrarea literei;
- Se fac exercitii de pronunție ,colective si individuale;
- Se fac exercitii de scriere cat mai corecta a literei... (mici/mari, de mana/de tipar);
- Se fac exercitii de integrare a literei sus invatate in silabe/cuvinte si de identificare /recunoastere a ei;
- Se fac exercitii de citire corecta –din abecedar- a lectiei/continuturilor.

5.Activitate suplimentara:

- va costa in organizarea unui joc didactic:”Formeaza cuvinte!”

a — m —
— — — — —
— — — — —
— — — — — etc.

- se propune realizarea unor desene a 3-4 obiecte a caror denumire incepe cu litera a,m,...

6.Evaluarea activitatii:

Sunt apreciati copii care au participat si si-au insusit continuturile. Sunt incurajati ceilalti. Li se cer sa se gandeasca, pentru activitatea viitoare-la alte cuvinte care incep cu litera a,m,n,...

TIP DE ACTIVITATE

TEMA: Silaba. Despartirea cuvintelor in silabe.
Pronunție. Scriere.

SCOPUL:Familiarizarea minorilor cu notiunea de silaba.Despartirea corecta a cuvintelor in silabe.

OBIECTIVE OPERATIONALE:

- La sfarsitul activitatii minorei ar trebui sa fie capabili:
- sa imparta cuvintele in silabe si sa stabileasca nr. si ordinea silabelor in cuvintele analizate;
 - sa rosteasca corect cuvintele si sa accentueze silabele in cuvant ;
 - sa stabileasca ordinea cuvintelor in propozitie ;
 - sa alcatuiasca propozitii din doua si din trei cuvinte pornind de la ilustratii ;
 - sa imparta propozitia in cuvinte si apoi in silabe.

MANAGEMENTUL ACTIVITATII

1.Moment organizatoric:

- organizarea spatiului salii ;
- pregatirea materialelor necesare derulării activitatii.

2.Reactualizarea cunostintelor/Recapitulare:

- se vor rezolva unele din sarcinile date de invatator la clasa, reluandu-se continuturile invatate;

3.Anuntarea temei:

- Astazi vom invata din ce sunt alcatuite cuvintele, reluand ce ati facut la clasa cu d-lul invatator.

4. Dirijarea invatarii:

- Se folosesc mai multe imagini ,diferite de cele din abecedar;
 - Minorii sunt solicitati sa observe imaginile si sa concluzioneze printr-o propozitie simpla (Ex. “Baiatul se plimba cu bicicleta.”)
- Intrebari pentru discutii:
- Care este primul cuvant?
 - Cum spun acest cuvant?(Ba-ia-tul)
 - Sa-l spunem impreuna! Tine mana sub Barbie!
 - De cate ori a lovit barbia?
 - De cate ori am deschis gura?etc.

- Se exerseaza si cu celelalte cuvinte din propozitia analizata.

- Folosindu-se alte imagini se parcurge acelasi traseu...

- Minorii vor fi solicitati sa o faca si in scris-exersandu-se despartirea cuvintelor in silabe, a propozitiilor in cuvinte etc.

5.Activitate suplimentara:

- Se folosesc niste jetoane(realizate din carton), care vor contine anumite cuvinte.Minorii vor fi rugati sa opreasca acele jetoane care contin cuvinte formate doar din doua silabe.

- Unii dintre ei vor fi rugati sa ridice jetonul si sa roage un anumit coleg sa faca o propozitie cu cuvantul respectivel. Vor fi stimulati sa participe prin acordarea de premii.

6.Evaluarea activitatii:

Sunt apreciati minorii activi.

TIP DE ACTIVITATE

TEMA: Grupurile de sunete/litere (ce,...) Exerciții de scriere/citire.

SCOPUL: Consolidarea, completarea, sistematizarea in ceea ce priveste invatarea sunetului/grup litere ce... Imbogatirea si actualizarea vocabularului activ .

OBIECTIVE OPERATIONALE:

La sfarsitul activitatii minorii ar trebui sa fie capabili:

- sa recunoasca si sa pronunte corect grupul de litere;

- sa recunoasca literele (sunetele) care compun grupul respective;

- sa gaseasca cuvinte care incep,contin sau se termina cu grupul;

- sa citeasca /scrie cat mai corect cuvinte si scurte texte care contin grupul.

MANAGEMENTUL ACTIVITATII

1.Moment organizatoric:

- organizarea salii de activitate;
- pregatirea materialelor necesare.

2.Captarea atentiei:

- Se etaleaza o plansa cu grupul de litere de invatat si cateva ilustratii. Se cere gasirea grupului de litere in cuvinte ,propozitii care sa defineasca imaginile respective.

3.Anuntarea temei si a obiectivelor:

- Astazi , vom relua activitatea de la clasa pentru a intarii cele invatate cu domnul invatator despre grupul de litere ce,...

4.Dirijarea invatarii:

4.1.Observare

- Se citesc alte ilustratii pregatite de educator;

- Se desprinde din acestea enunturile/propozitiile corespunzatoare ilustratiilor si se identifica cuvintele care contin grupul de sunete studiat;

- Se analizeaza fiecare cuvânt care contine grupul de litere prin silabisire;

- Se subliniaza ce cuvinte se scriu cu ce,....;

4.2.Exerciții

- Ce cuvinte incep cu ce,....(cerere,ceva ,celibatar,);

- Ce cuvinte contin pe ce,(recent,decent,...);

- Ce cuvinte se termina cu ce,..(rece,zece,...);

- Se precizeaza ca grupul ce,... nu se desparte in silabe;

- Minorii sunt rugati sa gaseasca /sa alcatuiasca, oral si alte enunturi cu cuvinte care sa contina grupul...;

- Exercițiu joc - Gaseste imaginea potrivita *cuvantului!*

Pentru aceasta se folosesc jetoane cu cuvinte si jetoane cu imagini(ilustratii).

4.3.Transcriere- Se copiaza in caiete cele rezolvate oral;

- Se transcriu propozitiile;

- Se propune o scurta dictare.

5.Evaluarea activitatii:

Se concluzioneaza, recapitulandu-se cele discutate. Sunt apreciati minorii activi,incurajati ceilalti.

TIP DE ACTIVITATE

TEMA: Cuvantul .Exerciții de scriere/citire.

SCOPUL: Consolidare/completare/sistematizare - pentru invatarea scris cititului cat mai corect a cuvintelor .Imbogatirea vocabularului activ.

OBIECTIVE OPERATIONALE:

La sfarsitul activitatii minorii ar trebui sa fie capabili:

- sa rostiasca corect cuvintele si sa accentueze silabele in cuvânt;

- sa reprezinte grafic analiza si sinteza unor cuvinte din doua sau din mai multe silabe;

- sa scrie cat mai corect /caligrafic cuvinte;

- sa invete cuvinte noi si sa le integreze in vocabularul activ.

MANAGEMENTUL ACTIVITATII

1.Moment organizatoric:

- organizarea salii de activitati;
- pregatirea materialelor necesare derularii activitatii.

2.Recapitularea celor invatate la clasa:

- se repeta lectia din abecedar;
- se rezolva temele date de invatator;
- se defineste notiunea de cuvânt.

3.Anuntarea temei activitatii:

- Educatorul precizeaza ca activitatea va consta in

efectuarea de exercitii pentru invatarea scris –cititului cat mai corect .

4. Dirijarea invatarii:

Se organizeaza mai multe exercitii:

a) Se dau silabele: soa, se, re, nin, re, ver, ra, de, ra, pri, nat, la, ... Cerinta: sa se formeze cuvinte din silabele de mai sus.

Se dau silabele: -ri- , -ta- , -sa- etc. Cerinta: sa se formeze cuvinte cu silabele

b) Se dau literele amestecate : TARA, IGANA , SACAG, USCOC , RUCNAC

Puse in ordine corecta dau numele unor pasari domestice.

c) Rescrieti cuvintele si o sa obtineti alte cuvinte: RAC; RAMA; PARC; TUS; CAL; ROPOT etc.

d) Ce cuvânt lipseste? Vezi legatura dintre perechi!

AVION	PESTE	CEAI	SUPA	SARE	ZAHAR	PAINE	NUCA
AER	?	CEASCA	?	SARAT	?	CUTIT	?

PORUMB	GRAU	STILOU	MASINA
MALAI	?	CERNEALA	?

e) Jocul sinonimelor: Urmati exemplu si gasiti cuvantul!

PRAF = COLB

IUBIRE = DRAGOSTE

ALB =

POM =

SUPARAT =

RECENT =

f) Jocul antonimelor: Gasiti cuvantul opus!

CALD = RECE

APROAPE = DEPARTE

REPEDE =

IUBIT =

CURAT =

POLITICOS =

CURAJOS =

g) Facem cate 3 propozitii simple cu 3 cuvinte la alegere. Exerciitiile se fac oral si apoi in scris. Se va insista si pe munca individuala a fiecarui minor.

5. Incheierea activitatii:

- Se recapituleaza tema dezbatuta
- Se dau sarcini de efectuat oral pentru data viitoare
- Sunt evidentiati minorii activi si li se dau insigne pentru participare si constanta in realizarea sarcinilor.

TIP DE ACTIVITATE

TEMA: Vocalele si consoanele. Recunoastere.

SCOPUL: Consolidarea pentru invatare a vocalelor si consoanelor limbii romane-pronuntie si identificare.

OBIECTIVE OPERATIONALE:

La sfarsitul activitatii minorii trebuie sa fie capabili:

- sa enumere vocalele si consoanele limbii romane , pronuntandu-le corect si precizand diferenta dintre acestea;
- sa recunoasca /sublinieze pe acestea in cuvinte/ propozitii.

MANAGEMENTUL ACTIVITATII

1. Moment organizatoric:

- organizarea sali de activitati;
- pregatirea materialelor necesare desfasurarii

2. Reactualizarea cunostintelor:

Se recapituleaza si reactualizeaza continuturile invatate la clasa cu invatatorul, folosindu-se cartea, insistandu-se pe identificarea vocalelor si consoanelor lb. Romane.

Vocale: a, e, i, o, u, ă, î(â)

Consoane: b, c, d, f, g, h, j, k, l, m, n, p, ...

In continuare se va organiza un JOC DIDACTIC:

Pentru aceasta se va imparti grupul in 2/3 subgrupuri carora li se dau spre rezolvare urmatoarele sarcini:

„ Subliniati in textul dat ,cu o linie, vocalele!”

„Numara si spune cate vocale ati gasit!”

Totul se va desfasura contra timp si ca o intrecere intre echipaje, solicitandu-se in acelesi timp si pronuntarea corecta a acestora .Castigatorii vor primi bratari.

„ Subliniati cu doua linii consoanele , pronunta corect!”

(Pentru aceasta fiecare subgrup va primi fise cu scurte texte, doua / trei propozitii)

Jocul poate continua, oral, cu gasirea cuvantului care lipseste in anumite propozitii incomplete, ca apoi sa poata fi identificate vocalele etc.

3. Dirijarea invatarii:

-se va face prin exercitii individuale si colective(oral si scris).

EXEMPLU:

- Gaseste trei cuvinte cu vocala „a” la inceput!
- Gaseste trei cuvinte cu vocala „a” in interiorul cuvantului!
- Gaseste trei cuvinte cu vocala”a” la sfarsitul cuvantului!
- Gaseste doua cuvinte cu vocala „e” la inceputul cuvantului!
- Gaseste doua cuvinte cu vocala”e” in interiorul cuvantului!
- Formeaza o propozitie cu cuvantul gasit!Ce alte vocale contine propozitia?
- Se dau urmatoarele cuvinte(2) . Cauta un al treilea cuvânt si formeaza o propozitie!
- Se dau cuvintele: avion, buldozer, responsabil, ruina, zidar.
- Subliniază vocalele!Pronunta!

- Cauta sinonime la cuvintele date! Etc.

4.Evaluarea si incheierea activitatii:

Se va face prin recapitularea celor discutate si evidentierea minorilor activi.

TIP DE ACTIVITATE

TEMA: Transcrierea/scrierea de cuvinte.Exercitii.

SCOPUL: Consolidarea, completarea, sistematizarea cunostintelor care vizeaza deprinderea scrisului: de mana, de tipar.

OBIECTIVE OPERATIONALE:

La sfarsitul activitatii minoreii ar trebui :

- sa stie sa scrie corect, usor, cuvinte folosind literele de mana/literele de tipar ale alfabetului;
- sa copieze /transcrie corect cuvinte din diferite materiale(fise,carti,etc.);
- sa poata scie dupa dictare cuvinte folosind literele de mana ale alfabetului (de tipar..).

MANAGEMENTUL ACTIVITATII

1.Moment organizatoric:

- organizarea salii de activitate;
- pregatirea materialelor necesare activitatii.

2.Reactualizarea cunostintelor:

- Se rememoreaza continutul /lectia de la clasa facuta cu invatatorul;
- Se redefineste notiunea de cuvant;

3.Dirijarea invatarii:

Educatorul pentru a atinge scopul activitatii poate propune mai multe exercitii de scriere, in care sa se foloseasca atat litere de mana cat si litere de tipar:

Exercitiul 1:

Educatorul scrie pe tabla (flip-chart) un cuvant , apoi il sterge. La semnalul educadorului minorul trebuie sa-l scrie in caiet. Se poate organiza sub forma unui concurs.

Castigatorilor danduli-se unele premii: insigne, ecusoane, pixuri etc.

Exercitiul 2:

Educatorul prezinta o plansa cu cateva propozitii in care lipseste un cuvant. Minorii vor trebui sa-l"ghiceasca" si sa-l scrie in caiete.

- A venit un de seama.
- padurii dau un spectacol.
- Ionel avea multa.
- Mama face..... de prune.
- Pisica se joaca cu un
- La un moment dat am strigat la.....
- M-am dus la cinema.

- Cauta..... neagra.
- Cine se scoala de departe ajunge.
- Sanatate ca-i mai decat toate.
- Ce naste din tot soareci mananca.
- Meseria este de aur.
- Cine cauta ,

Exercitiul 3:

Educatorul roaga un minor sa spuna ce stie, prin enumerare de cuvinte, despre vulpe - roscata, sireata, vicleana, hoata,etc.

Ceilalti minori scriu cuvintele in caiete.

Se continua, alt minor enumera cuvinte despre avion-

VEVERITA-
IARBA-
TELEVIZOR-
MAIEU-

Exercitiul 4:

„Scrie cuvantul potrivit!”

- Sa inceapa cu sunetul „i”(ibric,ilic).
- Sa contina in interior sunetul „i”(tigru,pisica).
- Sa se sfarseasca cu sunetul „i”(cai,oi,pui).
- Sa inceapa cu grupul de sunete”ghe”.
- Sa contina grupul de sunete „ce”.
- Sa contina grupul de sunete „gi”.
- Sa se sfarseasca cu grupul de sunete „ge”.etc

Exercitiul 5:

Educatorul prezinta planse cu diferite imagini. Fiecare imagine va trebui sa fie tradusa printr-un cuvant .

Minorii le privesc si apoi scriu pentru fiecare imagine un cuvant potrivit.(la tabla)

IMAGINI: harta Romaniei=Romania; o palarie=palarie; o umbrela=umbrela
Un lac=lac; o pana =pana etc.

Exercitiul 6:

Educatorul da fiecarui minor o fisa care arata astfel;

	A	O			
		M	R	T	
L	I				B
		C		U	
	V	N			

Cerinta: Cate cuvinte formezi cu „dezordonatele” litere?

Exercitiul 7:

Educatorul propune o scurta dictare prin enumerarea de cuvinte pe care minorii vor trebui sa le scrie in caiete.

TIP DE FISA DE EVALUARE

NUMELE SI PRENUMELE:

CITIRE:	<p>OBIECTIV GENERAL: - stapanirea unor cunostinte si deprinderi vizand citirea si comunicarea .</p> <p>OBIECTIVE DE REFERINTA:</p> <ul style="list-style-type: none"> - recunoasterea literelor alfabetului(de mana, de tipar); - pronuntarea cat mai corecta a literelor /sunetelor limbii romane; - dezvoltarea comunicarii prin folosirea materialelor suportive,a imaginilor.
ACHIZITII:	<p>☐ citeste/recunoaste literele de tipar mici si mari :a,A,b,B,.....</p> <p>☐ citeste/recunoaste literele de mana mici si mari:a,A,b,B,c,C.....</p> <p>☐ (nu)interpreteaza imaginile date sub forma literelor.</p>
SCRIERE:	<p>OBIECTIV GENERAL: - stapanirea unor cunostinte si deprinderi vizand scrierea literelor alfabetului.</p> <p>OBIECTIVE DE REFERINTA:</p> <ul style="list-style-type: none"> - recunoasterea si scrierea corecta a literelor de tipar(mari si mici); - recunoasterea si scrierea corecta a literelor de mana(mari si mici); - scrierea literelor/a grupului de litere dupa dictare.
ACHIZITII:	<p>☐ scrie corect literele mici si mari de tipar.....</p> <p>☐ scrie corect literele mici si mari de mana.....</p> <p>☐ scrie corect grupurile de litere.....</p>
REVIZUIRE PRG. (OBS.)	

DATA:

INTOCMIT:

Educator

TIP DE FISA DE EVALUARE

NUMELE SI PRENUMELE:

CITIRE:	<p>OBIECTIV GENERAL: - stapanirea unor cunostinte si deprinderi vizand citirea si comunicarea.</p> <p>OBIECTIVE DE REFERINTA:</p> <ul style="list-style-type: none"> - citirea cuvintelor despartite in silabe si a cuvintelor scrise legat; - formularea unor cuvinte avand ca suport imaginea; - citirea unor propozitii formate din 2 cuvinte.
ACHIZITII:	<p>☐ citeste cuvinte formate din silabe</p> <p>☐ citeste cuvinte scrise legat cu litera initiala mica si mare</p> <p>☐ (nu) formuleaza cuvinte avand ca suport imaginea</p> <p>☐ (nu) compune propozitii din cuvinte</p>
SCRIERE:	<p>OBIECTIV GENERAL: - stapanirea unor cunostinte si deprinderi vizand scrierea cuvintelor.</p> <p>OBIECTIVE DE REFERINTA :</p> <ul style="list-style-type: none"> - copierea unor cuvinte formate din 1,2,3,4,5, silabe; - formularea prin scriere a unor cuvinte din 1,2,3,4,5, silabe folosind imaginile; - scrierea dupa dictare a unor cuvinte formate din 1,2,3,4,5,silabe.
ACHIZITII:	<p>☐ copiaza din carte cuvinte formate din silabe</p> <p>☐ transcrie cuvinte formate din silabe</p> <p>☐ (nu) scrie cuvinte folosindu-se de imagini</p> <p>☐ (nu)scrie dupa dictare cuvinte din silabe</p>
REVIZUIRE PRG. (OBS.)	

DATA:

INTOCMIT:

Educator

FISA DE LUCRU

- CEREREA -

MODEL:

DOMNULE DIRECTOR,

Subsemantul, Costache Mircea, elev in clasa a VI-a la Scoala Generala nr.5 Bucuresti, va rog sa-mi eliberati o adeverinta din care sa rezulte ca, in acest an scolar, frecventez cursurile clasei a VI-a .Adeverinta imi este necesara pentru obtinerea abonamentului de autobuz.

29 septembrie 2004 Costache Mircea

Domnului Director al Scolii Generale nr. 5 Bucuresti

DOMNULE PRIMAR,

Subsemnatul, Ion Vasile, domiciliat in comuna, muncitor la U.T.CHIM.Ploiesti..... rog sa-mi eliberati o adeverinta din care sa rezulte ca nu am ajutor social de la primarie.Adeverinta imi este necesara pentru

12 decembrie 2004 semnatura

Domnului primar Toader Alexandru al Primariei Ulubesti, Judetul Dambovita

CARACTERISTICILE „CERERII”:

- Ea cuprinde de sus in jos:
- o formula de adresare;
 - numele si prenumele soli-citantului ,domiciliul/ocupatia si locul de munca;
 - formulare scurta si clara a solicitarii ;
 - motivarea solicitarii;
 - semnatura solicitantului, lo-cul si data intocmirii;
 - cererea se scrie pe o coala intreaga de hartie;

TIP DE ACTIVITATE

TEMA: *Semnele de punctuatie.Exercitii de invatare. (punctul,semnul intrebării,semnul exclamării,linia de dialog,doua puncte)*

SCOPUL: completarea, sistematizarea si consolidarea cunostintelor.

OBIECTIVE OPERATIONALE:

- La sfarsitul activitati minorii ar trebui :
- sa citeasca cu pronuntia si intonatia impuse de semnele de punctuatie;
 - sa scrie propozitii si mici texte folosind corect semnele de punctuatie dupa dictare;
 - sa formuleze propozitii in care sa foloseasca semnele de punctatie invatate.

MANGEMENTUL ACTIVITATII:

1.Moment organizatoric:

- organizarea sali de activitati;
- pregatirea materialelor necesare.

2.Reactualizarea cunostintelor si anuntarea temei:

• Educatorul cere minorilor sa precizeze ce semne de punctuatie au invatat cu invatatorul , ce ar mai vrea sa stie despre acest subiect.

• Activitatea va fi concentrata pe repetarea/invatarea semnelor de punctuatie:

- punctul;
- semnul intrebării;
- semnul exclamării;
- linia de dialog;
- doua puncte.

3.Dirijarea invatarii:

Educatorul incearca ca impreuna cu copii sa sublinieze cateva din caracteristicile semnelor de punctuatie.

PUNCTUL:

- se pune la sfarsitul unei propozitii /frazе enuntiative;
- dupa cuvinte echivalente cu propozitiile independente;

• nu se pune punct dupa :titlu,formule de adresare in scrisori.

SEMNULE INTREBĂRII (?)

- se pune la sfarsitul unei propozitii interogative;
- dupa cuvinte independente care exprima o intrebare.

SEMNULE EXCLAMĂRII (!)

- se pune la sfarsitul propozitiilor exclamative;
- se pune la sfarsitul propozitiilor imperative;
- dupa interjectii, etc.

LINIA DE DIALOG (—)

- se pune la inceputul propozitiei care anunta vorbirea directa.

DOUA PUNCTE(:)

- apar la sfarsitul propozitiei si anunta vorbirea directa;

- apar in interiorul propozitiei si anunta o enumerare, o explicatie.

• Dupa trecerea in revista si comentarea lor cu minorii, educatorul va trece la propunerea mai multor exercitii (orale si in scris) :

EXERCITIUL 1:

Educatorul ,ajutat de o plansa cu mai multe propozitii scrise caligrafic si cu semnele de punctuatie adecvate cere copiilor sa citeasca folosind intonatia corespunzatoare. Va acorda ajutorul permanent acolo unde sunt probleme.

*Elevii canta.

* Zbarrrrrr!

*Cand vii?

* Amalia se plimba prin parc.

*Ai inteles?

* -Tu nu vrei sa asculti?

*Ce frumos avion!

* etc.

*Elevii deseneaza si coloreaza.

*Recita poezia!

*Cine?

*Invatatorul l-a intrebat:

*- Cum te cheama?

*-Acestia sunt colegii mei:Ana,Radu, si Alina.

*Alo!

*Hei!

*Da.

Se exerseaza pronuntia cu intonatia corespunzatoare, se comenteaza fiecare situatie.

EXERCITIUL2:

Educatorul cere fiecarui copil sa dea exemplu de propozitii, in care sa foloseasca semnele de punctuatie enuntate.

EXERCITIUL 3:

Educatorul cere minorilor sa scrie de pe tabla propozitiile si sa puna semnul corect.

• Am fost pana in parc

• Cine s-a dus la cinema

• Vai ce frumos curcubeu

• Mergand la piata am cumparat cirese usturoi varza si lapte

• Oac Oac Oac

• Ana culege merele

• Am

• Unde

• Pleaca si adu-mi caietul

EXERCITIUL 4:

Educatorul imparte copiilor fise cu scurte texte ,fara semnele de punctuatie.

Minorii trebuie sa transcrie scurtul text si sa puna semnele de punctuatie corespunzatoare.

4.Incheierea si evaluarea activitatii:

Sunt evidentiati minorii activi si care si-au insusit tema, incurajati si ceilalti. Se poate propune si o scurta tema de gandire in care l-i se vor solicita gasirea altor propozitii in care sa se foloseasca diferitele semne de punctuatie.

2 DENUMIREA: NUMERE ȘI OPERAȚII

SCOPUL PROGRAMULUI:

Alături de celălalt program de sprijin școlar “De la A la Z” , acesta se vrea o extensie în efortul comun învățător-educator de completare, consolidare și sistematizare a cunoștințelor în domeniu ,mai ales pentru categoria minorilor care vin neșcolarizați și,deci, nu au elementarele cunoștințe: scris –citit ,operarea cu numere naturale, folosirea principalelor operații și semne matematice etc.

Programul are ca ținte sprijinirea minorilor de la clasele de alfabetizare să exerseze, cu scopul învățării, utilizarea corectă a limbajului matematic, să învețe scrisul, cititul și calculul matematic, operarea cu unitățile de măsură, recunoașterea principalelor figuri geometrice etc.

OBIECTIVELE PROGRAMULUI:

Sunt identice cu cele stabilite prin programa școlară-coordonarea aparținând învățătorului.

În general vizează:

- familiarizarea cu noțiunea de mulțimi și realizarea de corespondențe între acestea (clasificarea pe diferite criterii);

- înțelegerea numărului natural, notația pentru acesta, citirea, aspectul cardinal și ordinal al acestuia;

- înțelegerea operațiilor simple(adunarea și scăderea), a semnificației grafismelor matematice ;

- dobândirea de cunoștințe elementare de adunare a numerelor naturale cu/fără trecere peste ordin(0-1.000.000);

- dobândirea de cunoștințe elementare de scădere a numerelor naturale cu/fără trecere peste ordin(0-1.000.000);

- dobândirea de cunoștințe elementare de împărțire și înmulțire a numerelor naturale;

- identificarea/reproducerea principalelor figuri geometrice, deosebirea lor;

- cunoașterea și utilizarea principalelor unități de măsură (lungime,volum,greutate,etc);

- rezolvarea de probleme simple de logică folosind operațiile matematice învățate.

BENEFICIARI: minorii și minorele de la clasele I-IV cursuri de alfabetizare.

CONȚINUTURI TEMATICE ORIENTATIVE:

1.Clasificarea unor obiecte după formă , culoare,

mărime, greutate, etc. ,pregătirea în vederea înțelegerii conceptului de număr.

2. Numere naturale: -de la 0 la 10; de la 10 la 20; de la 20 la 100; de la 100 la... - Exerciții de citire, scriere.

3. Adunarea numerelor naturale cu/fără trecere peste ordin: concentrul 0-10; concentrul 0-20; concentrul 0-30; concentrul 0-100... - Exerciții.

4. Scăderea numerelor naturale cu/fără trecere peste ordin : concentrul 0-10; concentrul 0-20; concentrul 0-30; concentrul 0-100... - Exerciții.

5. Adunarea și scăderea numerelor naturale în concentratele sus amintite. - Exerciții.

6. Elemente de geometrie (punct, segment, linie dreaptă, linie frântă, linie curbă) - figuri geometrice (triunghi, pătrat, dreptunghi, cerc, cub, sferă, cilindru, con) - Exerciții.

7. Unități de măsură și utilizarea instrumentelor de măsură (metru, litru, kg., timp, monede etc.) - Exerciții.

8. Înmulțirea numerelor naturale (tabla înmulțirii). Înmulțirea cu 10, 100, 1000... - Exerciții.

9. Împărțirea numerelor naturale dedusă din tabla înmulțirii. Împărțirea cu 10, 100, 1000... - Exerciții.

10. Probleme simple de logică matematică. - Exerciții. Etc.

METODOLOGIE:

• conversația; • exercitiul; • explicația; • demonstrația.

DESCRIEREA PROGRAMULUI:

Se va derula în cadrul modulului "Activități de sprijin școlar/de cunoaștere/" ,temele planificându-se succesiv și în concordanță cu parcurgerea programei școlare, educatorul consultându-se permanent cu învățătorul în legătura cu tematica dezvoltată la clasă.

Activitățile vor consta în: pregătirea temelor pentru a doua zi, meditații, consultații și vor fi extensii ale tematicii de la clasă.

RESURSE MATERIALE:

Pentru desfășurarea optimă sunt necesare: caiete de matematică, creioane, ascuțitori, guma de sters, trusa de geometrie, manuale, planșe, etc.

EVALUAREA PROGRAMULUI:

Se va face periodic, semestrial și anual , cotabilizându-se progresele făcute de beneficiari și etapele ulterioare de intervenție pentru atingerea obiectivelor.

DURATA: an școlar

COORDONARE ȘI PARTENERIAT: instructori-educatori & învățători

Întocmit,
Instructor-educator FLORIN ISPAS

PROGRAM EDUCATIV

PENTRU ACTIVITĂȚILE DE FORMARE A AUTONOMIEI PERSONALE

1. JUSTIFICAREA PROGRAMULUI

Educația este astăzi o dimensiune fundamentală a societății în care trăim, o premisă și un rezultat, ce condiționează atitudinea și conduita indivizilor și prin ei evoluția societății.

Reeducarea, în instituția noastră, este o preocupare a întregului personal și o condiție indispensabilă de sporire a potențelor la tinerii internați, astfel încât aceștia să devină proprii stăpâni, independenți și autonomi, apti pentru a se reintegra în comunitate.

2. SCOPUL PROGRAMULUI

Formarea și dezvoltarea acelor deprinderi care să consolideze autonomia personală și socială a minorilor din custodie.

3. OBIECTIVELE PROGRAMULUI

La sfârșitul programului minorii ar trebui să:

O1-folosească cât mai corect obiectele de uz

personal, obiectele de toaletă, îmbrăcăminte, vesela etc;

O2-cunoască acțiunile de regim zilnic (toaleta de dimineață, mesele principale, activitatea școlară, odihna, petrecerea timpului liber, etc);

O3-cunoască și exerseze deprinderi practice-gospodărești (de ordine, curățenie, înfrumusețarea spațiilor inconjurătoare, etc);

O4-cunoască și exerseze deprinderi de igienă personală, comportamente specifice de autoservire și păstrare a sănătății.

4. ACTIVITĂȚI ÎN CADRUL PROGRAMULUI

1. Evaluarea minorilor, la început de program, din perspectiva obiectivelor: O1; O2; O3; O4.

2. Monitorizarea – îndrumarea prin activități practice – aplicative (la masă, la dormitoare, la baie, etc).

3. Informarea/dezbaterea temelor propuse și abordarea altor teme.

4. Evaluarea programului: in general/individual.
5. Revizuirea programului (daca este cazul).

5. METODOLOGIA DE LUCRU

- exercitii practice; • observatia; • simularea;
- demonstratia

6. TEMATICA DE DEZVOLTAT

1. Cum folosim tacamurile?
2. Cum mancam?
3. Folosirea corecta a toaletei.
4. Ingrijirea si pastrarea hainelor.
5. Tunsul. Ingrijirea parului.
6. Barbieritul. Operatii. Instrumente.
7. Ingrijirea dormitorului. Cazarmamentul. Mobilierul.
8. Igiena lenjeriei intime.
9. Ne spalăm pe dinti! Cum?
10. Igiena de dinaintea servitului mesei.
11. Cum facem curat in clasa?
12. Ingrijirea incaltamintei.
13. Batista. De ce?
14. Igiena ochilor, a urechilor.
15. Tinuta functie de anotimp.
16. Un baiat prezentabil. Cum?
17. Masuri de prim ajutor (raniri, hemoragii, arsuri etc.).
18. Folosirea instalatiilor (sanitare, electrice etc).
19. Odihna... etc.

NOTA: Aceste teme sunt orientative.

Alte teme vor fi adaugate pe parcursul programului pentru completarea sa, functie de nevoile clientilor.

Tematica se reia pentru grupuri tinta noi/minori nou introdusi in program.

7. DURATA PROGRAMULUI

*Anul scolar 2005-2006;

*Activitatile/temele vor fi dezvoltate in plajele orare :06.30—08.00;13.00-14.00; 18.00-21.00;

*Pe timpul vacantei de vara programul va fi adaptat, planificandu-se in plajele orare in care minorii se afla in spatiile de cazare.

8. RESURSE

*materiale informative de la cabinetul medical;

*obiecte de igiena personala care sa sustina exercitiile, simularile...

9. EVALUAREA PROGRAMULUI

Rezultatele se vor concretiza sub forma raportului de evaluare generala a programului si, in acelasi timp, sub forma fiselor de evaluare individuala pentru fiecare participant, in care vor fi trecute progresele .

10. COORDONARE SI PARTENERIAT

- instructorii-educatori pentru activitati de resocializare impreuna cu agentii supraveghetori.

11. LOCATIA ACTIVITATILOR PRG.

Spatiile de cazare (dormitoare)

**Întocmit,
Instructor-educator FLORIN ISPAS**

**Titlul programului: „Dormitorul meu – oglinda mea”
- program de formare a autonomiei personale -**

Scop:

- formarea și dezvoltarea capacității de autoorganizare a grupului, formarea atitudinii responsabile și stimularea inițiativei personale a elevilor.

Obiective educative:

- formarea și exersarea unor deprinderi de igienă personală, a unor comportamente specifice de autoservire și păstrare a curățeniei;

- participarea activă și creativă la realizarea și menținerea unui spațiu care să reflecte personalitatea grupului;

- dobândirea de capacități personale care să favorizeze autonomia și integrarea în societate.

Obiective afectiv – volitive:

- asumarea de roluri și responsabilități ce revin elevilor în dormitor;

- să-și dezvolte încrederea în sine bazată pe acceptul de sine;

- să manifeste dorința de participare la activitățile de grup.

Rezultate așteptate:

- o mai bună cunoaștere a elevilor;

- maturizare psiho-socială;

- îmbunătățirea stării de ordine și curățenie a dormitoarelor;

- întreținerea mobilierului și a sălilor de baie.

Grup țintă:

- elevii internați în Centrul de Reeducare Găești

Forma de desfășurare:

- curs interactiv de formare de competențe (activități practice de formare a autonomiei personale realizate la dormitor de instructorii-educatori, întrecere între dormitoare).

Locul de desfășurare: pavilionul dormitoare

Evaluare inițială: starea de ordine și curățenie a fiecărui dormitor, în funcție de criteriile date (anexă).

Metode de realizare: exercițiul de comparație, dez-

baterea, exercițiul de opțiune, problematizarea, conversația, interviul.

Activități desfășurate:

Obiective

- respectarea normelor (formale și informale), regulamentelor vieții școlare;
- gestionarea eficientă a nevoilor grupului, a situațiilor conflictuale și problematice;
- elaborarea și respectarea în grup (dormitor) a unui sistem de valori morale și socio – culturale, în acord cu cele general acceptate;
- acceptarea și promovarea unui sistem flexibil de recompense și sancțiuni;
- formarea și exersarea unor deprinderi practic gospodărești (de ordine, curățenie, înfrumusețare a spațiilor)
- formarea și exersarea unor deprinderi de igienă personală, a unor comportamente specifice de autoservire și păstrare a curățeniei

Conținuturi tematice

- Dormitorul meu – „ familia mea”
- Regulamentul nostru
- Eu și colegii mei
- Ambientul dormitorului
- Responsabilități în cadrul grupului
- Eu și opinia grupului

- Funcția – privilegiu sau responsabilitate?
- Munca în echipă: avantaj sau dezavantaj
- Egocentrismul și spiritul de echipă
- Cunoașterea și întreținerea obiectelor din dormitor
- Activități de gospodărire în interiorul dormitorului (măturat, curățat mobilierul)
- Sala de baie – mod de folosire
- Igiena intimă a adolescentului
- Reguli de igienă
- Baia generală
- Întreținerea și păstrarea îmbrăcămintei, încălțămintei
- Moda – alegerea îmbrăcămintei
- Activități de formare a gustului în modul de a te îmbrăca
- Activități practice de curățire, păstrare a încălțămintei și îmbrăcămintei

Evaluare finală: portofoliu, afișe, album – foto, video – casetă

Durata: anul școlar 2005/2006

Coordonatori program:

- instructor – educator **RIZESCU ȘTEFAN**
- instructor – educator **MĂRCULESCU DANA**

PROGRAME PENTRU ACTIVITĂȚILE OCUPAȚIONAL-PRACTICE ȘI DE EXPRESIE

Program de formare a deprinderilor de muncă și viață

Titlul programului : *Mica mea gospodărie*

Argument

Activitățile propuse în cadrul acestui program sunt o continuare a celui derulat în anul școlar încheiat. Pe perioada derulării acestuia am remarcat impactul deosebit pe care programul l-a avut nu numai asupra grupului țintă propus ci a întregului colectiv de minori și minore din centru, manifestat prin entuziasmul, interesul și dorința tuturor de a participa activ la derularea lui.

Produsele rezultate în cadrul programului pot fi folosite ca bază materială a altor programe și activități educative derulate atât în interiorul, cât și în afara centrului.

Scop: înțelegerea sistemului de relații om-mediul; atitudine deschisă și angajată față de mediul; dezvoltarea deprinderilor de muncă în grup și capacităților de investigare.

Obiective operationale:

1. Sa înțeleaga rolul plantelor și animalelor;

2. Sa cunoasca factorii care influenteaza cresterea și dezvoltarea plantelor și animalelor;
3. Sa recunoasca plantele ce pot constitui hrană pentru animale ;
4. Sa cunoasca animalele domestice, modul de îngrijire și înmulțire;
5. Sa construiască adaposturi pentru animale și să le întrețină;
6. Sa insulozeze furajele necesare hrănirii animalelor pe timp de iarnă;
- 7 . Sa cunoasca etapele de întemeiere a unei gospodării.

Grup țintă : elevii clasei VII – VIII și cei care doresc să participe la activitățile propuse în cadrul programului

Descrierea programului

Programul se va derula în cadrul activităților educative, modulul :
“Activități ocupationale”

Forma de desfasurare: ateliere de lucru.

Continut tematic:

- Construirea adaposturilor
- Insilozarea furajelor
- Lucrari zilnice de ingrijire
- Dezvoltarea și înfrumusețarea spațiului existent
- Boli curente apărute la păsările și animalele din gospodărie
- Tratamente de combatere a acestora, îngrijirea animalelor bolnave

Rezultate asteptate:

- Întreținerea și înfrumusețarea spațiului microfermei
- Intocmirea unui "calendar" al lucrarilor in gospodariile agro-zootehnice;
- Elevii vor intelege valoarea propriilor idei si opinii, dezvoltandu-si increderea in fortele proprii;
- Elevii vor intelege semnificatia fiecarei abilitati si a situatiilor in care sa o foloseasca.

Locul de desfasurare: C.R.Gaesti (incintă micro-fermă, spații verzi, spațiu de depozitare și însilozare a furajelor)

Modalități de evaluare:

- Evaluare inițială; • Evaluare semestrială; • Evaluarea programului

Durata / Frecvență : septembrie 2004 – iunie 2005.
O oră în fiecare zi

Resurse angajate:

1. Resurse materiale: a) Baza materiala: gradina de legume, sera, livada, spatiile verzi din incinta centrului;
- b) Materiale: unelte agricole, consumabile, recupe-rabile
2. Resurse umane: instructorii educatori

**Întocmit,
Instructori-educatori
VALENTIN COTAN, D. MĂRCULESCU**

PROIECT

1. Titlul programului : Plantele veșnic verzi

Program de formare a deprinderilor de muncă și viață

2. Scopul: înțelegerea sistemului de relații om-mediul; atitudine deschisă și angajată față de mediul; dezvoltarea deprinderilor de munca în grup și a capacităților de investigare.

3. Justificare:

În zilele noastre este tot mai puternică dorința de a se realiza o legătură mai strânsă între om și natură, fapt constatat mai cu seamă de locuitorii mediului urban. Una din posibilitățile de creare a acestei legături este cultivarea plantelor ornamentale, a legumelor, îngrijirea și înfrumusețarea spațiilor verzi.

Prin aplicarea programului, elevii vor petrece mai mult timp în aer liber, își vor putea folosi inteligența, va stimula inițiativa, independența în activități, se va realiza o mai buna cunoaștere a elevilor, a înclinațiilor și preferințelor lor, vizându-se restructurarea personalității și reintegrarea în societate.

Activitățile propuse în cadrul acestui program urmăresc continuarea celor desfășurate în anul școlar 2004 – 2005.

4. Obiective:

- Să înțeleagă rolul plantelor în viața omului;
- Să cunoască factorii care influențează creșterea și dezvoltarea plantelor;

- Să recunoască plantele cultivate în grădini și parcuri;
- Să realizeze întreaga gamă de lucrări de îngrijire a plantelor (lucrări cu caracter general; lucrări cu caracter special);
- Să diferențieze etapele de dezvoltare ale unei plante;
- Să-și exprime opiniile despre activitățile colegilor, argumentându-le și manifestând atitudine critică.

Grup țintă:

Minorii internați în centrul de reeducare.

6. Rezultate așteptate:

- Participarea la activitatea grupului prin asumarea unor activități individuale și de grup;
- Dezvoltarea unei atitudini pozitive față de muncă;
- Însușirea deprinderilor de punctualitate, seriozitate, disciplină, spirit de echipă.
- Înmulțirea plantelor ornamentale din incinta centrului ;
- Înfrumusețarea și întreținerea spațiilor verzi.

7. Locul de desfășurare:

- spațiile verzi, spațiile interioare școlii, seră, pavilion dormitoare.
- activitățile se vor desfășura în cadrul modulului „Activități ocupaționale și de expresie”

Forma de desfășurare:

- atelier de lucru

Etape de desfășurare:

- Testarea opțiunilor
- Organizarea grupelor de minori
- Instructajul N.T.S.M.
- Înființarea atelierelor de lucru
- Desfășurarea activităților în cadrul atelierelor de lucru:

I. Obținerea răsadurilor de flori în spații protejate (seră) și în aer liber

• Activități :

- Lucrări de îngrijire a construcțiilor (curățarea geamurilor, igienizarea spațiilor interioare și exterioare serelor, înlocuirea geamurilor sparte, chituiră geamurilor);
- Lucrări de pregătire a terenului;

- Semănatul;

- Îngrijirea răsadurilor

- Plantarea butașilor;

- Înmulțirea plantelor perene

- Colectarea semințelor și bulbilor

- Păstrarea bulbilor și tuberculilor în timpul iernii

• Locul de desfășurare: sera

II. Îngrijirea spațiilor verzi, parcurilor, peluzelor de gazon

• Activități:

- Îngrijirea gazonului (tăieri, curățire, udare, reînsămânțare)

- Îngrijirea plantelor ornamentale perene

- Plantarea florilor anuale

- Tăierile de toamnă și primăvară la trandafiri

- Protejarea trandafirilor împotriva înghețurilor

- Colectarea semințelor și bulbilor

- Păstrarea bulbilor și tuberculilor în timpul iernii

- Lucrări de igienizare a spațiilor verzi și a aleilor

- Îngrijirea bazinului cu pești

• Locul de desfășurare: spațiile din incinta centrului

(conform planificării)

III. Înmulțirea și îngrijirea plantelor de apartament

• Activități:

- Îngrijirea plantelor din ghivece și jardiniere;

- Înmulțirea plantelor ornamentale;

- Plantarea butașilor în ghivece;

- Confecționarea de suporturi decorative;

- Producerea unui număr mai mare de ghivece cu

flori destinate dăruirii în diferite ocazii (8 Martie, alte evenimente)

• Locul de desfășurare: spațiile interioare școlii,

pavilionul „Dormitoare”

Evaluare:

- Evaluare inițială

- Fișa de observație

- Fișă de auto-evaluare

- Evaluarea proiectului - analiza S.W.O.T.

11. Durata programului:

15 septembrie 2005 – 15 iunie 2006

Resurse :

- materiale: unelte pentru grădinarit, material floricol

(semințe, butași, bulbi)

- umane : instructori educatori

**Întocmit,
Instructor-educator DANIELA MĂRCULESCU**

Program de stimulare a creativității, formarea unei atitudini și a unui comportament estetic

Titlul programului: Lumea culorilor

Argument: Pornind de la ideea că toți avem o mare nevoie de noutate, văzută ca factor central al dezvoltării umane, fiecare copil este creativ fiind capabil de a produce idei și obiecte pe care niciodată nu le-a auzit, văzut sau produs, apelând la propriile achiziții, evaluări și diferențieri.

Programul își propune popularizarea în rândul minorilor a educației plastice prin încurajarea în exprimare plastică și decorativă a elevilor cu înclinații în domeniu, inițierea în arta plastică și decorativă a celor interesați, dezvoltarea sensibilității și a simțului estetic.

Scop: Îmbogățirea vocabularului plastic; educarea voinței, atenției voluntare, a spiritului de ordine și disciplină; formarea și dezvoltarea capacității de a înțelege și a aprecia frumosul autentic.

Obiective:

- să armonizeze culorile într-o gamă cromatică;

- să definească compoziția decorativă;

- să creeze un spațiu plastic echilibrat și expresiv;

- să combine culorile reci și calde;

- să se autoevalueze și să evalueze lucrările realizate;

- să-și dezvolte imaginația creatoare;

Grup țintă:

- elevii clasei VII-VIII;

- elevii internați în centru, cu înclinații artistice și cei care doresc să participe la activitățile propuse în cadrul programului.

Metode de realizare:

- ateliere de lucru (desen, pictură, grafică, artă decorativă);

- activități de cunoaștere vizând tehnicile de lucru, istoria artelor.

Etapete de derulare a programului:

- I. Organizarea atelierelor de lucru
- II. Formarea grupurilor țintă
- III. Derularea activităților în cadrul atelierelor de lucru
- IV. Pavoazarea spațiilor interioare școlii

Rezultate așteptate:

- reducerea agresivității;
- mărirea încrederii în propriile posibilități.

Programul activităților:

Atelierele de lucru se vor organiza în cadrul modului *Activități de hobby*.

Activitățile de cunoaștere vizând tehnicile de lucru,

istoria artelor se vor realiza în cadrul modului *Activități de cunoaștere și cultural*.

Modalități de evaluare: portofoliu, proiecte

Durata programului: septembrie 2004 – iunie 2005

Resurse:

Materiale: vopseluri în ulei, tempera, pensule, de diferite dimensiuni, diluant, pânză, creioane colorate, markere, suporturi pentru pânză, oxizi, cuie, coli desen.

Umane: instructori educatori

Coordonator program:

Instructor educador Cotan Valentin
Profesor Bucurescu Dorel

Întocmit:
Instructor-educador VALENTIN COTAN

PROGRAM „MICUL MESERIAȘ”

ARGUMENT

Alături de celelalte activități educative ,activitățile ocupațional practice ocupă un loc foarte important în formarea de deprinderi /abilități/stimularea gândirii, imaginației, creativității...

Ideea fiind de desfășurare a lor pe ateliere (2-3 elevi), funcție de înclinații, afinități, priceperi,aceasta pentru a obișnui pe aceștia cu munca de echipă,colaborarea,și rezolvarea de sarcini comune - nu poate decât să fie benefică atât pentru obiectivele generale ale instituției cât și pentru dezvoltarea personală a beneficiarilor.

SCOPUL PROGRAMULUI

Dezvoltarea unor abilități practice de lucru manual prin activități specifice.

OBIECTIVE

- *îmbunătățirea interrelaționării la nivelul grupului;
- *valorizarea minorilor cu reușite la acest tip de activitate;
- *crearea unei atmosfere de competiție între minori;
- *orientare și consiliere vocațională;
- *formarea de deprinderi practice.

GRUP ȚINTĂ

Minorii clasei I-IV A

DESCRIEREA PROGRAMULUI

Va consta în prezentarea /desfășurarea unei game diverse de activități manuale pentru ca elevii să aibă

posibilitatea să-și aleagă activitatea care îi reprezintă și îi atrage.Îndrumarea va presupune incitarea acestora, astfel încât să fie atrași în activități cât mai diverse pentru creșterea stimei de sine și,totodată, abilitarea.

Aceste activități vor consta în următoarele:

- confecționarea unor produse ce vor fi folosite la pavoazarea spațiilor interioare(materiale: carton, pânză de sacpânză de toate culorile, ață, plante uscate, ipsos de modelaj, lacuri, vopseluri diferite;

- împletituri din ață și din materiale vegetale;
- confecționarea unor obiecte artizanale din lemn;
- decupaje din placaj prin traforare, lăcuire, vopsire...

RESURSE MATERIALE

Au fost anticipate anterior: -placaj/pânză de sac/pânză obișnuită/...

- ață/aracet/carton/sfoară/...
- plante uscate/ipsos/lac alchidic/vopseluri/...
- truse de traforaj/pânze de traforaj/pensule/...
- creioane/carioci/bucăți de lemn/indigo/...
- coli albe/altele...

DURATA PROGRAMULUI

Anul școlar 2005-2006

EVALUAREA PROGRAMULUI

Se va face la sfârșit de an printr-o analiză S.W.O.T.

COORDONATOR:

instructor-educador Butac Silviu

“MESERIA - BRĂȚARĂ DE AUR”

ARGUMENT:

Pentru minorii internați în această instituție, una din componentele esențiale ale muncii de reintegrare socială trebuie să fie și consilierea și orientarea profesională, concomitent cu formarea de deprinderi practice și de muncă, în conformitate cu particularitățile psiho-individuale și de vârstă.

Conștientizarea importanței muncii, a rolului socio-economic pe care-l ocupă în viața individului, trebuie să fie ținte permanente ale activității educative cu această categorie de minori.

De aceea, acest proiect își propune să valorifice experiența profesională a instructorilor educatori abilitați să coordoneze activități practice –productive(maiștri-instructori)și să atingă țintele despre care vorbeam.Mai mult,valorificarea produselor obținute în cadrul acestor activități poate să fie un stimulent pentru minori și un aport la fondul de 50% atât de necesar în susținerea materială a unor activități/proiecte /programe educative.

SCOPUL PROGRAMULUI:

Formarea deprinderilor pentru muncă și viață în vederea reintegrării socio-profesionale.

OBIECTIVE VIZATE :

- cultivarea interesului pentru muncă;
- informarea în legătură cu meseriile de pe piața muncii;
- interiorizarea importanței activităților practice în contextul social, uman;
- executarea unor lucrări de lăcătușerie și învățarea folosirii principalelor scule de lăcătușerie.

ACTIVITĂȚI ÎN CADRUL PROGRAMULUI:

- lucrări de executare a plasei de sârmă prin împletire la mașini manuale;
- întreținerea/repararea de unelte agricole;
- lecții de informare în legătură cu meseriile practicate de oameni/unelte folosite/operații tehnologice simple folosite în practică(gospodărie) ;
- lucrări de reparare și întreținere a unor obiecte din spațiile școlare.

Aceste activități se vor desfășura în cadrul programului cu activități educative, modulul „Activități ocupațional-practice” conform orarelor coordonatorilor.

Se va avea în vedere efectuarea instructajului de protecție a muncii conform cu prevederile legale.

RESURSELE PROGRAMULUI:**MATERIALE:**

Va trebui susținut de o minimă dotare cu scule de lăcătușerie specifice lucrărilor menționate.

Materialele necesare derulării activităților sus menționate (sârmă,altele).

Beneficiile de drept ale programului vor fi investite în dotări ale locației și susținerea materială a altor activități educative.

UMANE:

Instructorii-educatori Marinescu Gheorghe și Rădulescu Costel împreună cu grupul de minori coordonat.

Pentru perioada vacanțelor școlare vor putea fi constituite și alte grupuri țintă care să participe la derularea programului.

LOCAȚIA ACTIVITĂȚILOR:

Atelierul școală dotat în acest sens.

PERIOADA DERULĂRII:

Anul școlar 2005-2006, în cadrul modului „Activități ocupațional-practice”.Pe perioada vacanțelor școlare, activitățile sus amintite vor fi trecute/specificate în planificările săptămânale,funcție de nevoi și prezența în serviciu a coordonatorilor .

TEMATICĂ DE DEZVOLTAT:

Așa cum se făcea mențiunea, una din activități va fi axată pe prezentarea/dezbaterea/informarea/ în legătură cu meseriile de pe piața muncii,scule și utilaje folosite, produse prelucrate, condiții de muncă, importanța socio-economică a muncii...

Se vor face descrieri succinte, pe înțelesul minorilor, a unor meserii ca :lăcătuș mecanic, sudor, tâmplar, mecanic auto, instalator, tinichigiu-vopsitor auto, prelucrător prin așchiere...

Planificarea acestor teme va fi făcută în cadrul modulului „Activități de cunoaștere și de tip info” .

COORDONATORI:

- instructor-educator Rădulescu Costel
- instructor-educator Marinescu Gheorghe

PROGRAME PENTRU ACTIVITĂȚI DE CUNOAȘTERE ȘI DEZVOLTARE SOCIALĂ „ EDUCATIE PENTRU VIATA DE FAMILIE”

I. JUSTIFICARE

Programul se justifică cu atât mai mult cu cât minorii aflați în custodia centrelor de reeducare, provin, în general, din familii destructurate, nu au intimizat responsabilitățile vieții de familie, în calitate de părinți, sau nu au beneficiat de influența educativă în calitate de copii.

Programul are ca țintă principală tinerii internați în centrul nostru, obiectivul fiind reabilitarea și responsabilizarea lor socială. Programul este structurat pe problemele cuplului, relația părinți – copii, conținutul și importanța socială a familiei, relațiile familiale favorabile dezvoltării lor etc.

II. SCOPUL PROGRAMULUI

Este să producă o schimbare în compartimentul socio – familial, prin îmbogățirea cunoștințelor, dezvoltarea deprinderilor, crearea de noi motivații și atitudini prin interacțiunea cu diverși agenți ai schimbării, prin promovarea unei noi strategii de comunicare. „ A ști” și „a face” este imperios necesar să se conjuge cu „ a trăi” echilibrat, responsabil, pe cât se poate fericit cu ceilalți și cu sine.

Pregătirea pentru asumarea unui rol familial care implică conviețuirea cu ceilalți membrii și dezvoltarea personală (atitudini, comportamente, stil relațional socio – familial).

III. OBIECTIVE OPERATIONALE

Vizează următoarele aspecte: • să inițieze minorii din grupul țintă în aspectele cele mai diverse ale existenței și vieții de familie, cu variatele ei valori de comportament (demnitate, adevăr, libertate, respectul față de ceilalți); • să dezvolte responsabilitatea minorilor pentru viața de familie; • să stimuleze la minori, normalitatea relațională dintre sexe; • să diminueze agresivitatea și competitivitatea negativă dintre sexe;

IV. ACTIVITATI /TEME DE DEZVOLTAT

Familia este o comunitate în care se realizează viața intimă a unui grup restrâns de persoane, grup alcătuit de regulă din tată, mamă și copiii acestora. Tocmai de aceea membrii fiecărei familii trebuie să se înțeleagă bine, să se respecte și să se ajute reciproc. Pentru aceasta este nevoie de cunoaștere/educație.

Activitatea va fi axată pe următoarea tematică :

1. Familia de-a lungul istoriei.
2. Importanța și funcțiile familiei.
3. Familia tradițională în România – formă fundamentală a vieții sociale.
4. Familia – refugiu sau închisoare?.
5. Familia – condiție a reconfortării personalității umane

6. Vârsta și sexele în familie
7. Umanizarea relațiilor sexuale și umanizarea relațiilor între vârste.
8. Dragostea pregătește încheierea căsătoriei. Căsătoria un pas hotărâtor în viață.
9. Căsătoria stă la baza întemeierii familiei.
10. Drepturile și obligațiile patrimoniale ale soților, conform Codului Familiei.
11. Căsătoria echilibrată – rol al unui climat de sinceritate și armonie
12. Părinți și copii. Drepturile și obligațiile părinților/ copiilor.
13. Creșterea și educarea copiilor.
14. Responsabilitatea ca viitor părinte.
15. Familia și timpul liber.
16. Activități casnice. Dorința și interesul de a-și asuma efectuarea unei activități
17. Omul și conviețuirea socială
18. Eu și familia mea
19. Bucurii și necazuri în familie

METODE DE LUCRU:

- dezbateră, expunerea, conversația, studiu de caz, jocul de rol, lectura, demonstrația.

V. LOCATIA

Sala de activități din școală

VI. RESURSE MATERIALE

- planșe, pliante, broșuri, manuale de specialitate

VII. RESURSE UMANE

- elevii grupului țintă (elevii clasei a-V-a)
- educatori coordonatori

VIII. DURATA PROGRAMULUI

Anul școlar 2005/2006. Se va desfășura în cadrul modului „Activități de cunoaștere/tip info”

IX. EVALUARE

Se vor face aprecieri vizând:

• Comportamentul în realizarea sarcinilor. • Imaginația. • Creativitatea • Atenția. • Spiritul de observație. • Relațiile de grup. Aceste aprecieri vor fi notate în fișa de cunoaștere individuală a minorilor.

COORDONATORI PROGRAM:

Instructor-educator OLGA GÂRLEANU
Instructor-educator CONSTANTIN NIȚĂ

„A.B.C.–ul COMPORTĂRII CIVILIZATE”

Argument:

Educația atitudinii și comportării civilizate are ca țintă formarea/reformarea comportamentului moral-civic la tinerii internați, cu atât mai mult cu cât majoritatea au devieri de conduită evidente (motiv pentru care se află în această instituție), comportamente, în general, de evaziune și încălcare a normelor de conviețuire interumană. Comportamentul social, de regulă, se prezintă sub două aspecte :

Unul *obiectiv* - generat de interacțiunile din cadrul grupului de apartenență, din cadrul familiei, pe strada, în instituțiile publice- solicitările care decurg din aceste interacțiuni constituindu-se în stimuli ai comportamentului individual;

Unul *subiectiv* – de selectare a „stimulilor” comportamentului, de opțiune, de apreciere, decizie, angajare efectivă (emotională, relatională și culturală).

Scop:

Formarea autonomiei personale și sociale în vederea reintegrării în societate.

Obiective:

Să cunoască și să respecte principalele valori umane și norme morale fundamentale/ regulile care ghidează viața socială;

Să formeze și să consolideze principalele deprinderi ale comportamentului social;

Să formeze buni cetățeni, în spiritul respectului pentru libertate și îndeplinirea îndatoririlor civice;

Forma de desfășurare:

- activități educative

Grup țintă:

- elevii clasei I – IV A

Metode folosite:

- expunerea
- dezbateră
- jocul de rol
- brainstorming
- discuția

Rezultate așteptate:

Restructurarea manifestărilor de comportament moral și civic în vederea resocializării .

Etape de desfășurare:

1. Studiarea fișelor de cunoaștere ale fiecărui minor.
2. Cunoașterea și organizarea grupului
3. Desfășurarea activităților

Continuturi:

- a. Comportarea în societate
1. Despre morală, purtare și bună cuviință, în general.
 2. Ținuta fizică.
 3. Poziția când stau de vorbă, indiferent cu cine.
 4. Modul cum vorbim.
 5. Cum ne formulăm dorințele în mod politicos?
 6. Cum ne cerem scuze?
 7. Cum ne purtăm chiar dacă suntem în situația de a fi pedepsiți pe nedrept?
 8. Despre serviabilitate.
 9. Salutul.
 10. Când se fac prezentările? Autoprezentarea.
 11. Reguli generale cu privire la conversații .
 12. Convorbirea telefonică.
 13. Fumatul.
- b. Comportarea în viața zilnică
14. Pe strada.
 15. În mijloacele de transport zilnic.
 16. În locuri publice (la restaurant, teatru, cinematograful, concert, expoziții, muzee etc.)
- c. În vizită
17. Despre vizită.
 18. Când și cum se fac invitațiile?
 19. Obligațiile oaspetilor.
 20. Cât durează o vizită.
 21. Cadoul oferit, ales cu grijă.

Modalități de evaluare:

- observarea sistematică a elevilor
- aprecierea atitudinilor și a comportamentului fiecărui minor
- evaluarea programului

Durata programului/ frecvența:

Programul se va desfășura pe parcursul anului școlar 2005 – 2006

- 1 ora/ două săptămâni.

Locul desfășurării programului:

- sala de activități educative

Resurse materiale:

- rechizite; „Codul bunelor maniere”

Colaborator:

- dirigintele clasei I-IV A

Coordonatori program:

Instructorii-educatori: Patrascu Valerica, Ilie Mioara, Butac Silviu

Program de consiliere și orientare

“VREAU SĂ REUȘESC ÎN VIAȚĂ”

Argument:

Programul pe care îl propunem nu se referă la acel tip de consiliere care este realizat de specialiști (psiholog, asistent social) ci la sprijinirea activităților derulate de aceștia ținând cont de recomandările făcute în fișa de evaluare a minorilor.

Activitățile pe care le vom derula în cadrul programului vor crea situații în care elevii să-și exprime atitudinile cu privire la problemele emotionale cu care se confruntă; să-și constientizeze propriile gânduri, sentimente, comportamente și să poată vorbi despre acestea; să-și construiască o atitudine pozitivă față de situația în care se afla; să-și exprime opțiunile în acord cu ceea ce vrea (nivel de aspirații), ceea ce poate (posibilități) și ceea ce trebuie să facă (cerințe sociale).

Activitățile vor fi centrate pe componente esențiale ale personalității, pe relație, pe analiza de nevoi, pe dezvoltare de abilități, capacități, competențe cheie necesare pregătirii pentru o bună reintegrare socio-profesională.

Scop:

Optimizarea comportamentală a minorilor, creșterea capacității lor de relaționare și reintegrare socială.

Obiective:

- Dezvoltarea responsabilității și a atitudinilor pozitive;
- Acceptarea și aplicarea normelor de organizare a grupului și a mediului ambiant specific;
- Dezvoltarea responsabilității sociale și formarea deprinderilor de interacțiune socială;

Forma de desfășurare:

- activități educative

Grup țintă:

- elevii care urmează cursurile Scolii de Arte și Meserii

Metode folosite:

- discuția, dezbateră (metoda „pro și contra”), brainstormingul, lucrul în grup sau perechi (diade), observația, convorbirea, metoda biografică, studiul de caz).

Rezultate așteptate:

- o mai bună cunoaștere a minorilor;
- comunicare eficientă;
- adoptarea unor modalități de relaționare pozitivă;

- găsirea soluției cele mai bune pentru rezolvarea unui conflict.

Etape de desfășurare:

1. Studiarea fișelor de cunoaștere ale fiecărui minor.
2. Cunoașterea și organizarea grupului
3. Desfășurarea activităților

Continuturi:

- a) Eu despre mine
 - Cine, ce, cum sunt eu?
 - Cum mi-ar placea să fiu?
 - Ce vreau, ce trebuie, ce am voie, ce pot?
 - Ce îmi place să fac?
 - Autocunoaștere cu ajutorul colegilor
- b) Comunicarea și abilități de comunicare
 - Să stabilim împreună regulile clasei
 - Care sunt drepturile și îndatoririle mele?
 - Cum comunicăm între noi?
 - Știi să mă comport civilizată?
 - Despre vina și pedeapsa
 - Ce înseamnă a fi un bun coleg și prieten?
- c) Conflictul și managementul conflictelor
 - Stiluri de abordare a conflictelor
- d) Reușita în viață, între aspirație și realitate
 - Ce așteaptă familia de la mine?
 - Cum să depășesc un moment dificil din viață

Modalități de evaluare:

- observarea sistematică a elevilor
- aprecierea atitudinilor și a comportamentului fiecărui minor
- evaluarea programului

Durata programului/ frecvența:

- Programul se va desfășura pe parcursul anului școlar 2005 – 2006
- 1 ora/ două săptămâni.

Locul desfășurării programului:

- sala de activități educative

Resurse materiale:

- rechizite, chestionare

Colaboratori:

- dirigintele clasei
- asistent social

Întocmit
Instructor-educator DANIELA MĂRCULESCU

Program educativ - „FAMILIA MEA”

ARGUMENT: Familia este o comunitate în care se realizează viața intimă a unui grup restrâns de persoane. Acest grup este alcătuit de regulă din : mama, tata și copiii acestora. Membrii fiecărei familii trebuie să se înțeleagă bine, să se respecte și să se ajute reciproc.

SCOPUL PROGRAMULUI: Este de a determina elevele din grupul țintă să conștientizeze importanța familiei, a relațiilor de înțeles dintre membrii ei, a funcției educative pe care o are în societate.

OBIECTIVE VIZATE:

- să realizeze locul și rolul pe care – l ocupă familia în viața fiecăruia;
- să învețe să-și respecte părinții, frații;
- să descrie atitudinile de comportament adecvate în sânul familiei;
- să fie alături de membrii familiei la bucurii și necazuri;
- să aprecieze rolul său în propria familie;
- să fie un exemplu de urmat pentru familia lui, ca viitor părinte.

GRUP ȚINTĂ: Vor participa minorele clasei V-VIII Fete.

DURATA PROGRAMULUI:

Anul școlar 2005/2006, o oră pe săptămână în cadrul activităților de cunoaștere și culturale.

RESURSE MATERIALE:

- creioane, • pixuri, • planșe, pliante, • broșuri, • coli.

METODOLOGIE: • chestionarul, • lucrul în grup, • conversație, • jocul de rol, • explicația.

TEMATICA DE DEZVOLTARE:

- Eu și familia mea.
- Familia, istoricul familiei
- Locul de muncă și ocupațiile părinților
- Cum îmi ajut părinții?
- Cum îmi ajut și apăr frații și surorile?
- Cum mă comport în familie?
- Dragostea, toleranța și respectul în familie
- Scene din viața de familie
- Care ne este cel mai drag membru de familie?
- Bucurii și necazuri în familie
- Impactul comportamentului nostru asupra celorlalți
- Omul și conviețuirea socială
- Decizia – luarea deciziilor
- Copiii – o problemă a celor din jur
- Conflictul – aplanarea conflictelor
- Cum ne dezvoltăm respectul de sine
- Îngrijirea camerei proprii
- Lista sentimentelor.

EVALUAREA PROGRAMULUI: Va fi făcută la sfârșitul anului școlar sub forma raportului de evaluare general și individual pentru fiecare elevă.

COORDONATOR PROGRAM:

- instructor-educator IONIȚĂ NICULINA

*Întocmit,
Instructor-educator IONIȚĂ NICULINA*

PROIECTE DE ACTIVITATE EDUCATIVĂ DESFĂȘURATE ÎN CURSUL ANULUI

Proiect de activitate educativă „1 DECEMBRIE-ZIUA UNIRII”

DATA: 1.XII.2004(orele 9.00-12.30)

LOCATII: biserica/sala de sport/baza sportiva(funcție de vreme); Sala de activități educative școala.

BENEFICIARI: minorii și minorele

COORDONATORI: instructorii-educatori, profesori, preotul capelan.

OBIECTIVE VIZATE:

- marcarea zilei de 1 decembrie și informarea în legătură cu semnificația istorică a acesteia;

- educația pentru valorile naționale și pentru aprecierea sacrificiilor înaintașilor;

- formare socio-educativă prin antrenarea în competițiile și concursurile ce se vor organiza (spirit de echipă, respectarea regulilor, buna interrelaționare, autocontrol).

DESCRIEREA ACTIVITĂȚII:

Activitatea se va desfășura pe patru segmente:

1. a) *Dezbatere /informare* în legătură cu ziua de 1 Decembrie: ziua unirii cea mare, sărbătorită în fiecare an ..., artiștii ai înfăptuirii acestei uniri, discuții, întrebări și răspunsuri etc

MOD DE REALIZARE: la activitatile educative”

Marti 30.XI.-orele 14.00-15.00

RESPONSABILI: instructorii-educatori responsabili de grup (clasa) in aceasta zi.

METODE:

- dezbaterea;
- conversatia;
- brainstormingul etc.

b)Montaj literar

MOD DE REALIZARE:

Marti 30.XI. –orele 15.00-16.00

RESPONSABILI :

prof.Vasile Florica,Petre Petre, Minea Gheorghita si instr.-educatori din tura de serviciu

2.*Intregeri sportive* mixte minori-minore “CUPA 1 DECEMBRIE” : *stafete

MOD DE REALIZARE: se va realiza pe baza sportiva sau in sala de sport si va consta in parcurgerea unor trasee fara obstacole in viteza-participa 4 echipaje.

RESPONSABIL: instr.-educator Radulescu Costel

*joc de fotbal mixt minore –minori

MOD DE REALIZARE: se va realiza un singur joc 6 cu 6

RESPONSABIL: instr.-educator Marinescu Gheorghe

*tenis de masa la dublu mixt

MOD DE REALIZARE: se vor realiza 4 jocuri .

RESPONSABIL: instructor-educator Marinescu Gheorghe.

3.*Concursuri de jocuri logice(sah,rummy)*

MOD DE REALIZARE: intr-o sala de activitati educative participa 4minori si 4 minore.

RESPONSABILI: instr.-educator Marculescu Dana si instr.-educator Ispas Florin

4.*Conferinta pe tema importantei zilei de 1 Decembrie/Concurs de cultura generala*

MOD DE REALIZARE: se va desfasura in biserica cu intreg efectivul, iar concursul cu cei care doresc sa participe.

RESPONSABIL: preotul capelan Octavian Pop

SCHEMA DE DERULARE A ACTIVITATII:

Marti 30.XI.	14.00-15.00:SEGMENTUL 1,a)
	15.00-16.00:SEGMENTUL 1,b)
Miercuri 01.XII.	9.00-10.00: SEGMENTUL 4-partea I
	10.00-12.30 :SEGMENTELE 2,3, si 4
	partea a II-a –simultan

- activitatile vor fi organizate astfel incat sa nu se regaseasca aceiasi minori/minore in toate tipurile de activitati.

RESURSE MATERIALE: cele deja disponibile pentru activitatile educative.

MOD DE EVALUARE AL ACTIVITATII : se vor acorda diplome castigatorilor si celor cu buna comportare.

EVALUAREA PROIECTULUI DE ACTIVITATE “1DECEMBRIE-ZIUA UNIRII”

Activitatea s-a desfasurat dintr-o dorinta fireasca de marcare a Zilei Nationale a romanilor si in scoala noastra, in consonanta cu manifestarile care au avut loc in celelalte scoli, pretext de a stimula participarea si invatarea de lucruri noi, de informare si dezbateri pe marginea acestei teme,de antrenare in activitati culturale si sportive care sa contribuie la asanarea morala si comportamentala a beneficiarilor.

Dezideratele proiectate pentru aceasta activitate : dezbateri /informarea in scopul invatarii in legatura cu ziua de 1 Decembrie; structurarea /echilibrarea comportamentala prin exersarea respectarii regulilor,a buneii relationari,a autocontrolului...au fost in general atinse.

Activitatea s-a derulat pe parcursul a doua zile:

- In data de 30.11.-marti intre orele 14.00-15.00,toti minorii si minorele au participat la manifestarile culturale – artistice dedicate zilei de 1 decembrie(montaj literar,dansuri populare,recitari)-spectacol coordonat de profesorii Vasile

Florica,Petre Petre,Minea Gheorghita cu aportul minorilor si minorelor de la clasele de gimnaziu.

Spectacolul a contribuit la sublinierea importantei zilei sarbatorite,la informarea in legatura cu istoricul acestei zile, la inducerea sentimentului de apartenenta la valorile nationale si rememorarea inaintasilor care si-au adus aportul la intregirea tarii-mesajul fiind transmis de prof.Minea Gheorghita in cuvantul luat la dedutul manifestatiei.

- In data de 1 decembrie au fost continuate manifestatiile de sarbatorire a acestei zile, organizandu-se intregeri sportive si concursuri de loisir sub titulatura “CUPA 1 DECEMBRIE”.Ziua a inceput cu un Tedeum dedicat acestei zile in capela centrului cu intregul efectiv,urmat de un scurt concurs de cultura generala, la fata locului,pe tema unirii.

Astfel, cum mentionam mai sus, s-a organizat un meci de fotbal mixt, baieti cu fete, 7 cu 7; mai multe parcursi aplicative mixte si nemixte;intregeri de tenis de

masa de dublu mixt si dublu baieti; concursuri de sah si rummy...

Castigatorilor li s-au inmanat diplome si au fost evidentiati in cadrul careului saptamanal-mentionandu-se partile bune ale activitatilor, comportamentele corespunzatoare si partile slabe de remediat in viitor in acest gen de manifestari.

Cordonatorii activitatilor sus mentionate (Marinescu Gheorghe, Radulescu Costel, Marculescu Dana) au urmarit pe tot parcursul desfasurarii lor respectarea regulilor in prealabil stabilite, a disciplinei concursurilor, a echilibrarii

si temperaturii manifestarilor in asa fel incat observatiile facute, indrumarile, sa contribuie la acumulari si autonomie pe linie comportamentala a minorilor implicati.

Participantii la diferitele intreceri au avut prilejul sa si puna in valoare aptitudinile, abilitatile, sa reinvețe reguli, sa exerseze solidaritatea pozitiva de grup, sa -si imbunatateasca tonusul prin activitati stimulative-recreative-efectul fiind o mai buna maleabilitate educationala in cadrul celorlalte activitati formative.

**Întocmit
FLORIN ISPAS**

Proiect de ACTIVITATE EDUCATIVA “ZIUA INTERNATIONALA A DREPTURILOR OMULUI”

SCOPUL PROIECTULUI:

Marcarea zilei de 10 decembrie- Ziua Internationala a Drepturilor Omului - prin activitati care sa contribuie la invatarea/interiorizarea conceptelor din aceasta sfera.

DATA DESFASURARII:

10 DECEMBRIE 2004 (orele 12.00-13.00 si 14.00-16.00)

LOCATIA:

- sala de festivitati a scolii/baza sportiva.

BENEFICIARI:

- toti minorii si minorele.

OBIECTIVE OPERATIONALE:

La sfarsitul activitatii participantii ar trebui :

- sa rememoreze/insuseasca principalele drepturi ale omului stipulate de documentele interne si internationale;

- sa se valorizeze pe ei insisi prin participarea la manifestarile culturale, concursul si expozitia ce se vor organiza;

- sa-si imbunatateasca imaginea de sine si spiritul de cooperare...

DESCRIEREA ACTIVITATII:

Activitatea va contine :

1. Concurs de cultura generala intre baieti-fete pe teme din drepturile omului.

Concursul va avea o nota de originalitate prin folosirea unor costumatii adecvate care sa sugereze anumite raspunsuri participantilor si sa induca o stare de buna dispozitie si facila retinere a ideilor.

COORDONATORI: prof. Minea Gheorghita
Instr.-educator Lacatus Mirela

2. Montaj literar-artistic (recitari, cantece, dansuri populare).

COORDONATORI: Prof. Petre Petre, Prof. Vasile Florica, Prof. Razorea Antonel

3. Expozitie cu lucrari ale minorilor/minorelor (desene, pictura, obiecte artizanale etc.)

COORDONATORI: instructorii-educatori derulatori de activitati ocupationale.

4. Intreceri sportive: fotbal, tenis de masa, stafete sub egida “CUPA DREPTURILOR OMULUI”

COORDONATORI: (instructorii-educatori din tura de serviciu) Marinescu Gheorghe-meci de fotbal; Butac Silviu -stafete; Becheru Doru -tenis de masa; Ionita Niculina

SCHEMA DE DERULARE A ACTIVITATII:

• Primele 3 activitati se vor derula in sala de festivitati, intre orele 12.00-13.00 in ordinea sus mentionata

• Ultima activitate se va desfasura pe baza sportiva (sala de sport)-intre orele 14.00-16.00 astfel: fotbalul, stafetele si jocurile de tenis de masa in acelasi timp.

RESURSE MATERIALE: cele existente la activitatile educative

COLABORATORI: sociolog Martinescu Victoria-pregatirea activitatilor din cadru epozitiei.

EVALUARE: Se vor acorda diplome si premii in dulciuri castigatorilor si vor fi evidentiati in cadrul careului saptamanal. Pentru aceasta se va constitui un juriu care va decide acordarea premiilor din randul personalului si un reprezentant al minorilor. Premiile vor fi acordate prin sprijinul fundatiei “Jean Valjean”-Bucuresti si Primariei Gaestiului.

EVALUAREA PROIECTULUI DE ACTIVITATE “ZIUĂ INTERNACIONALĂ A DREPTURILOR OMULUI”

Marcarea zilei de 10 decembrie –Ziua Internațională a Drepturilor Omului - a fost și pentru centru nostru, instituție de reabilitare și reintegrare a minorilor delincvenți, un moment de învățare /rememorare a conceptelor din această sferă, ca bază a construirii comportamentului democratic și responsabil, organizând pentru această activitate educative și de cunoaștere, pentru sublinierea importanței acestor norme universale acceptate.

Ziua a fost organizată, pentru această activitate, pe două coordonate: Concurs pe tema drepturilor omului la care a participat minori și minore (două echipe)-întrecerea constând în găsirea răspunsurilor corecte la întrebările animatorilor (profesor, instructor-educator). Noutatea concursului a constat în recurgerea la utilizarea mijloacelor de stimulare și sprijin (costumate specifice diferitelor popoare, mimica și gesticulația etc.)-toate acestea contribuind la captarea atenției și crearea ambianței propice învățării prin observare.

Animatorii activității- prof. Minea Gheorghita și instr.-educator Lacatus Mirela-au starnit interesul atât participanților la concurs, cât și auditoriului, prin interactivitatea întâlnirii, inducând o stare de bună dispoziție, tonică.

Concursul a continuat cu un recital de poezie, coordonat de prof. Petre Petre.

În același timp, în sală, un juriu format din personal educativ a apreciat atât pe cei mai buni concurenți cât și pe cei, care, în cadrul expoziției organizate cu lucrări de pictură, artizanat etc., au convins cu lucrări sugestive, legate de evenimentul sărbătorit.

S-a continuat cu întreceri și concursuri sportive sub titulatura “CUPA DREPTURILOR OMULUI”:

- joc de fotbal mixt - minori/minore;
- stafete mixte;
- tenis de masă dublu mixt.

Activitățile sportive au fost animate de instr.-educatori Becheru Doru, Marinescu Gheorghe, Butac Silviu și Ionita Niculina-activitatea în sine fiind dirijată în așa fel încât să atingă obiectivele proiectate (gestionarea regulilor jocului, controlul emoțiilor, stimularea spiritului de competiție etc.).

Colaborator în organizarea activității a fost și sociologul centrului Martinescu Victoria care să implicat în organizarea și premiarea participanților la concurs, amenajarea expoziției.

Sustinerea și premiarea participanților a fost posibilă datorită implicării Asociației “JEAN VALJEAN”-București și a Primăriei Orasului Gaesti, premiile constând în dulciuri și produse cosmetice.

**Întocmit
Instructor-educator FLORIN ISPAS**

ÎN SLUJBA SEMENILOR

**Activitatea de consiliere și asistență religioasă desfășurată la C.R. Găești de
p.c. preot militar dr. OCTAVIAN POP - capelanul unității, în anul 2005**

I. Perioada 01 ianuarie – 30 iunie 2005

Într-un Centru de Reeducare, preotul capelan este „prietenu” și totodată „părintele spiritual” al minorilor internați într-o asemenea instituție, dintr-un motiv sau altul. El le poate reda încrederea în Dumnezeu, care este alături de ei în aceste momente grele. Două din modalitățile cu ajutorul cărora preotul capelan poate face aceste

lucruri sunt asistența și consilierea moral-religioasă.

Programul săptămânal de asistență și consiliere moral-religioasă pentru perioada 01 ianuarie – 30 iunie 2005 a cuprins utrenia și vecernia cu un cuvânt de învățătură, discuții individuale cu minorii problema, rugăciuni individuale la cererea

minorilor, consiliere spirituală cu minorii de la infirmerie, carantină, camera de separare și cu abateri disciplinare, citirea Acatistului „Sf. Apostoli Petru și Pavel”, precum și oficierea Sfintei Liturghii în duminici și sărbători.

În perioada 01 ianuarie – 30 iunie a.c., au fost consiliați săptămânal (prin rotație) și li s-a asigurat asistență

moral – religioasă unui număr de 1530 minori și minore (1315 minori și 215 minore).

În perioada 01 ian. – 30 iun. a.c. au fost susținute în fața întregului efectiv de minori și minore, 6 conferințe moral-religioase lunare și 6 teme de consiliere spirituală tot lunare.

Tot în perioada 01 ianuarie – 30 iunie 2005, au fost continuate cele două programe inițiate de centrul de Reeducare Găești, în parteneriat cu Protoieria Găești intitulată sugestiv: *Reabilitarea prin credință* și *„În slujba semenilor”*, programe ce urmăresc reabilitarea și resocializarea minorilor, formarea unor trăsături pozitive de caracter, dar și a unor sentimente moral-civice, de dragoste și prețuire, precum și asistarea minorilor după liberare de către preoții parohi din parohia pe raza căreia aceștia domiciliază.

S-au făcut 16 vizite pastorale cu 170 minori și 55 minore la 15 parohii de pe raza Protoieriei Găești și o vizită la Mănăstirea Bâldana din cadrul Arhiepiscopiei Târgoviște, după cum urmează:

- Parohia „ Sf.Nicolae” Găești – 16 minori – 09 ianuarie 2005;
- Parohia Cioflec Găești – 11 minori – 16 ianuarie 2005;
- Parohia „ Sf.Ilie” Găești – 10 minore – 23 ianuarie 2005;
- Parohia „ Sf. Treime” Găești – 9 minore – 06 martie 2005;
- Parohia Cioflec Găești – 19 minori – 13 martie 2005;
- Parohia Telești – 10 minori – 20 martie 2005;
- Parohia „Sf. Ilie” Găești – 15 minori – 27 martie 2005;
- Parohia „ Sf.Nicolae” Găești – 16 minori – 24 aprilie 2005;
- Parohia Butoiu de Sus – 22 minori – 08 mai 2005;
- Parohia „ Sf.Treime” Găești – 11 minore – 15 mai 2005;

- Mănăstirea Bâldana – 15 minori – 22 mai 2005;

- Parohia „ Sf. Ilie” Găești – 12 minore – 29 mai 2005;

- Parohia Greci II – 15 minori – 05 iunie 2005;

- Parohia „ Sf. Nicolae” Găești – 15 minori – 12 iunie 2005;

- Parohia Cioflec Găești – 16 minori – 19 iunie 2005;

- Parohia „ Sf.Treime” Găești – 13 minore – 26 iunie 2005.

Pentru derularea programului *„În slujba semenilor”* au avut loc 5 ieșiri cu 54 minori și minore (11 minore și 43 minori), după cum urmează:

- Parohia Cioflec Găești – 11 minore – 29 martie 2005;

- Parohia Poroinica II – 11 minori – 26 aprilie 2005;

- Parohia Greci II – 9 minori – 10 mai 2005;

- Mănăstirea Viforâta – 14 minori – 25 mai 2005;

- Mănăstirea Viforâta – 9 minori – 31 mai 2005.

Tot în perioada 01 ianuarie – 30 iunie 2005, s-a derulat și programul de excursii intitulat sugestiv: *„Itinerar întru credință și moralitate”*. Au fost organizate 4 excursii, fiind selectați 45 minori, după cum urmează:

- Mănăstirea Bâldana – 8 minori – 23 martie 2005;

- Mănăstirea trivale Pitești – 10 minori – 30 martie 2005;

- Mănăstirea Bâldana – 13 minori – 06 mai 2005;

- Mănăstirea Viforâta – 14 minori – 13 mai 2005.

Minorii selectați au avut rezultate bune la învățătură și purtare exemplară, implicându-se cu adevărat în propriul proces de reintegrare socială.

În perioada 01 ianuarie – 30 iunie a.c., la derularea celor trei programe amintite mai sus, au participat 42 agenți de supraveghere, 29 ins-

tructori-educatori, 3 profesori, 1 maestru-instructor, ofițerul specialist, sociologul, 2 asistenți sociali, ofițerul socio-educativ și preotul capelan, care este și coordonatorul celor trei programe.

Programele derulate în semestrul I al acestui an, au avut drept scop aducerea la cunoștința minorilor a învățăturilor moral – creștine și civice, precum și cunoașterea unor obiective de interes istoric și național.

În perioada 01 ianuarie – 30 iunie 2005, au fost trimise 11 adrese oficiale, Prea Cucernicilor Preoți Parohi ai parohiilor pe raza cărora au domiciliul cei 8 minori și 3 minore liberați din Centrul de Reeducare Găești cu rugămintea de a fi ajutați atât moral cât și material în vederea reintegrării lor familiale și sociale.

Prin activitatea de asistență și consiliere moral – religioasă, preotul capelan poate pătrunde mai ușor în sufletele minorilor internați într-un Centru de reeducare, oferindu-le hrană spirituală, astfel încât sufletele lor bolnave de păcat să poată fi tămăduite.

Cunoscând fapta comisă pentru care fiecare minor se află departe de cei dragi preotul capelan le poate explica acestora consecințele acesteia în raport cu Dumnezeu și semenii lor.

Cu ajutorul orelor de consiliere religioasă, preotul capelan, îi poate determina pe minori, că odată liberați să nu mai comită fapte pentru care ar putea reveni într-un centru de reeducare sau închisoare.

II. Perioada 01 iulie – 30 octombrie 2005

Programul săptămânal de asistență și consiliere moral-religioasă pentru perioada 01 iulie – 30 octombrie 2005, a cuprins utrenia și vecernia cu un cuvânt de învățătură, rugăciuni individuale la cererea minorilor, discuții individuale cu minorii problemă, consiliere spirituală cu minorii de la camera de separare și cu abateri disciplinare, infirmerie și carantină, citirea Acatistului Sfinților Apostoli Petru și Pavel, patronii spirituali ai penitenciarelor din România, precum și oficierea Sfintei Liturghii în duminici și sărbători, fie la capela „Sf. Ioan Gură de Aur” a unității, fie la Paroahiile unde se derulează programele „Reabilitarea prin credință” sau „Itinerar întru credință și moralitate”.

În perioada 01 iulie – 30 octombrie 2005, au fost consiliați săptămânal prin rotație și li s-a asigurat asistență moral-religioasă unui număr de 735 minori și minore (650 minori și 85 minore); în perioada 01 iulie – 30 octombrie 2005, au fost susținute în fața întregului efectiv de minori – minore, 3 conferințe moral – religioase și 3 teme de consiliere spirituală (câte una pe lună);

Tot în perioada 01 iulie – 30 octombrie 2005, s-a continuat cele două programe inițiate de C.R.Găești în parteneriat cu Protoieria Găești, intitulate „Reabilitarea prin credință” și „În slujba semenilor”, programe ce urmăresc reabilitarea și resocializarea minorilor, formarea unor trăsături pozitive de caracter, precum și asistarea minorilor după liberare de către preoții parohi pe raza cărora aceștia domiciliază. S-au făcut 8 vizite pastorale cu 118 minori și 10 minore, la 8 parohii de pe raza Protoieriei Găești din cadrul Arhiepiscopiei Târgoviște, după cum urmează: Parohia Meri – 15 minori 17 iulie a.c.; Parohia „Sf. Ilie” Gă-

ești – 18 minori – 24 iulie a.c.; Parohia „Sf. Treime Găești – 20 minori – 31 iulie a.c.; Parohia Ludești – 18 minori – 07 august a.c.; Parohia Cojocaru – 17 minori – 14 august a.c.; Parohia „Sf. Treime” Găești – 14 minori – 11 septembrie a.c.; Parohia Dragodana – 10 minore – 18 septembrie a.c.; Parohia Cioflec Găești – 16 minori – 25 septembrie a.c.; în cadrul programului „Reabilitarea prin credință” și 7 ieșiri cu 119 minori și 12 minore pentru derularea programului „În slujba semenilor” după cum urmează: Mănăstirea Viforâta – 10 minori – 12 iulie a.c.; Parohia Valea Caselor – 12 minore – 27 iulie a.c.; Mănăstirea Viforâta – 19 minori – 26 august a.c.; Mănăstirea Viforâta – 25 minori – 7 septembrie a.c.; Mănăstirea Viforâta – 20 minori – 17 septembrie a.c.; Mănăstirea Viforâta – 20 minori – 24 septembrie a.c..

În perioada 01 iulie – 30 octombrie 2005, s-a derulat și programul de excursii intitulat sugestiv „Itinerar întru credință și moralitate”, fiind organizate 2 excursii, fiind selectați 15 minori și 12 minore după cum urmează: Mănăstirea Bâldana – 12 minore – 20 iulie 2005; Mănăstirea Bâldana – 15 minori – 4 septembrie 2005.

Minorii și minorele selectați pentru acest program au avut rezultate bune la învățătură și purtare morală exemplară, implicându-se cu adevărat în propriul proces de reintegrare socială.

Tot în perioada 01 iulie – 30 octombrie 2005 s-a desfășurat și o tabără de vară la Mănăstirea Viforâta, din cadrul Arhiepiscopiei Târgoviște, intitulată sugestiv: „CULTURĂ, EDUCAȚIE, RELIGIE”, în două etape la care au participat 10 minori; prima etapă s-a derulat în perioada 04 – 10 iulie 2005, la care au participat 5 minori însoțiți de un ofițer instructor, un instructor-educator, un agent de supra-

veghere și preotul capelan, coordonatorul programului; a doua etapă s-a derulat în perioada 15 – 21 august a.c. la care a participat tot un număr de 5 minori, fiind însoțiți de către același personal de supraveghere.

La derularea acestor programe au participat agenți supraveghetori, instructori-educatori, un învățător, ofițeri instructori, asistenți sociali și de fiecare dată preotul capelan, coordonatorul programelor.

Programele de-ruitate în trimestrul al-III-lea al acestui an, au avut drept scop aducerea la cunoștința minorilor și minorelor a învățăturilor moral-creștine și civice, precum și cunoașterea unor obiective de interes istoric și național.

În cadrul programului de asistență și consiliere spirituală, în perioada 01 iulie – 30 octombrie 2005 au participat 8 preoți misionari și 10 voluntari creștini (din cadrul Protoieriei Găești – 8; de la Facultatea de Teologie Ortodoxă Sibiu – 1 student; de la Mănăstirea Putna – Arhiepiscopia Sucevei și Rădăuților – 1 diacon).

În perioada 01 iulie – 30 octombrie 2005, au fost trimise 3 adrese oficiale P.C. Preoți parohi ai parohiilor pe raza cărora au domiciliul cei 43 minori liberați din C.R.Găești cu rugămintea de a fi ajutați atât moral cât și material în vederea reintegrării lor familiale și sociale.

Prin activitățile de asistență și consiliere moral – religioasă, derulate de preotul capelan al unității, minorul internat în centru, robit de patimi, poate fi curățat de acestea, pentru a se lăsa robit de Hristos Domnul, Stăpânul inimilor noastre.

**Capelanul C.R.Găești
Preot militar dr.
OCTAVIAN POP**

COLECTIVUL REDACȚIONAL

- **REDACTOR ȘEF** -Conf. Univ. Dr. OCTAVIAN POP
- **SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE** -Inspector principal ADRIAN VULPESCU
- **SECRETAR DE REDACȚIE** - Instructor-educator COSTEL RĂDULESCU
- **REDACTOR ȘEF ADJUNCT** -Subinspector șef AUREL BADEA
- **CORECTOR** -Instructor-educator GEORGETA BECHERU

ADRESA REDACȚIEI

CENTRUL DE REEDUCARE GĂEȘTI

Str. DUMBRAVEI nr. 2, COD 135200 - GĂEȘTI, jud. DÂMBOVIȚA

**Tel.: 0245/712555; 0245/712907; 0245/712881;
0245/710254, interior 104; mobil: 0745/876429**

www.propop.go.ro

e-mail: propop@go.ro
